

MIRCEA M. IONESCU

Asasinul acordă interviuri

Mircea M. Ionescu • ASASINUL ACORDĂ INTERVIURI

Editura Dacia

Lei 3,75

MIRCEA M. IONESCU

ASASINUL ACORDĂ INTERVIURI

EDITURA DACIA
CLUJ-NAPOCA 1976

Întîmplările și personajele din cuprinsul acestei cărți sînt simple plăsmuiri ale autorului! (M.M.I.)

CAPITOLUL I

Femeia era timidă, chiar stîngace. Nu fusese niciodată la miliție, nici nu știa prea bine cu cine să vorbească, și dacă la intrare locotenentul n-ar fi întrebat-o ce caută acolo, ar mai fi așteptat mult pînă cînd să rezolve problema asta ciudată cu bărbatu-său, dispărut de cinci zile. La început crezuse că e vorba iarăși de o aventură de-a lui Vasile, se obișnuise cu escapadele lui în cei trei ani de cînd se căsătoriseră. O durea singurătatea la care el o condamnase curînd. Îl crezuse bărbat de treabă, „la 45 de ani e un om copt, ce dacă a mai fost însurat?!" îi spusese maică-sa, bucuroasă că Olga se va căsători la oraș. Numai că Vasile a ignorat-o curînd după nuntă. Ea era cu 22 de ani mai tînără decît el, nu se putea numi o femeie frumoasă, nici urîtă, dar era harnică și tandră. Lui îi plăcea, însă, băutura, cîte două zile lipsea de acasă, iar cînd venea arăta ca un monstru, i-a fost teamă de cîteva ori că o omoară, o și amenințase odată. Dar la ai ei nu se mai putea întoarce, ar fi arătat-o tot satul cu degetul, și, la urma urmei, îi plăcea viața la oraș, chiar dacă urbea de pe malul Trotușului era liniștită și destul de bătrînească. Crezuse și acum că Vasile se află prin vreo cramă, mustul se așezase bine, era un octombrie bogat, dar n-a venit nici a treia noapte, nici în următoarea și atunci Olga s-a speriat rău. Au venit doi muncitori de la I.G.O. să o întrebe ce e cu el de nu se prezintă la serviciu, și ea s-a

rușinat, nici n-a știut ce să le răspundă. A întrebat un vecin, doi, nimeni nu știa, însă, nimic, unii i-au zîmbit chiar compătimitor și abia atunci s-a hotărît să se ducă la miliție, așa cum o sfătuise nea Grigore, poștașul.

— În ce zi spuneți că a plecat de acasă? a întrebat-o locotenentul Irimie.

— Duminică dimineață, nu știu în cît a fost!

— În 20 octombrie, deci. Și chiar n-a dat nici un semn?...

— Păi, altfel, mai veneam la dumneavoastră?!

— Poate o fi pe la rude, pe undeva...

— Nu-i, m-am interesat eu! Am trimis-o pe maică-mea peste tot să întrebe, așa, mai pe ocolite. Nu-i și nu-i, parcă l-a înghițit pămîntul!

— A mai lipsit de acasă?

Femeia dădu din cap, tăcută și rușinată.

— Atunci, nu vă speriați! O să vină el! Cum îl cheamă?

— Vasile Bloț, tovarășu... Dar niciodată n-a lipsit mai mult de două zile.

— De furat n-a furat, n-a omorît pe nimeni, n-a violat, că dacă făcea așa ceva, azi era la noi, ori ne anunțau colegii din alte localități. Așa că, mergeți acasă, o să vină el!

Femeia se urni greu, nemulțumită de răspunsul milițianului, așa-i zicea ea, nu cunoștea gradele. Venise plină de speranțe, dar uite că miliția nu le știa chiar pe toate, cum își închipuise ea.

...Irimie își fuma liniștit „Litoral"-ul. Nu prea avea chef de nimic. Cînd se duse să închidă fereastra îl chemă, totuși, pe plutonierul Bucură.

— Tu știi ceva despre acest Vasile Bloț? întrebă Irimie, care se afla numai de zece luni în oraș.

— Cum să nu știu?! O poamă bună, tovarășu locotenent.

— Adică?!...

— Bețiv, antecedente penale... Adică o crimă, acum vreo 14—15 ani, încercare de trecere frauduloasă a frontierei, ce mai, perla orașului!...

— Ce spui, tov. Bucură?!...

— Zău dacă mint! E drept, nu ne-a mai deranjat în ultimii trei ani, da de beții tot nu s-a lăsat. Dacă-l bagi azi în cramă, mîine-i crama goală, nu alta.

Locotenentul Irimie scoase nervos încă o țigară. Rugă să i se aducă toate datele exacte și verificate despre Vasile Bloț. Anunță dispariția la centru, la miliția județeană. Așa pentru orice eventualitate, deși privirile acelea speriate ale soției lui Bloț îl urmăreau ca un avertisment.

Plutonierul Gheorghe Bucură, de douăzeci și cinci de ani la miliția orășelului, era bine documentat în privința dispărutului. La 30 de ani Vasile Bloț omorîse o bătrînă, rămasă singură într-un sat din apropiere, o jefuise (cam cincizeci de mii de lei) și apoi dăduse foc casei, care a ars pînă la temelie. Două-trei săptămîni lumea a crezut că a fost un simplu incendiu, provocat de neglijența bătrînei. Vasile Bloț n-a avut însă prea mult tact, căci și-a cumpărat repede o casă cu țiglă, și asta a bătut la ochi, mai ales pentru un om ca el, care-și dădea ultima lescaie pe băutură. Oamenii și-au redescoperit repede memoria, un copil care voia să fure găini din curtea vecină bătrînei și-a luat pînă la urmă inima în dinți și a mărturisit cum a văzut, înainte de a izbucni focul, un străin de statură potrivită ieșind din casa „mătușei Maria". Lațul s-a strîns repede și ușor, satele nu erau prea mari. Bloț a negat, firește,

dar n-a rezistat mult, după trei zile a recunoscut crima. S-au găsit şi probele, şi au urmat 8 ani la penitenciar. La un an, însă, după ce a ieşit din puşcărie, a vrut să treacă frontiera în Jugoslavia, pe undeva pe lîngă Deta, visa să ajungă la Veneţia, dar grănicerii au fost vigilenţi şi a cunoscut iarăşi zidurile reci ale celulei. Ieşise acum şase ani, prima nevastă îi murise, murise şi tatăl lui, un om muncitor şi cinstit, amărît de fărădelegile unicului său copil. Reuşise să se angajeze contabil la I.G.O., cu antecedente cu tot, şi lumea a crezut că, în sfîrşit, se liniştise.

...Trecuseră exact zece zile de la data plecării lui Vasile Bloţ din oraşelul moldovenesc. Şi nimeni nu reuşise să-i dea de urmă. Organele de miliţie din judeţ au cercetat foarte atent cazul. Nu era vorba de nici o delapidare la I.G.O., cum crezuseră mulţi la început, nu se găsise nici o scrisoare, nici un semnal dinspre Făgăraş, Timişoara şi Botoşani unde avea singurele rude, nici un S.O.S. dinspre graniţe. Nimic!...

Parcă îl înghiţise pămîntul, vorba Olgăi Bloţ...

CAPITOLUL II

... O Dacia 1300 roşie viră în viteză în curtea popasului Româneşti, pe şoseaua ce venea dinspre sonde spre Capitală. Trei bărbaţi coborîră veseli şi căutară grăbiţi o masă mai restrasă. Era o oră cînd ziua abia mai ţinea cerul pe umerii săi. Şoferul, un tip longilin, într-un pulovăr verzui, îşi

arunca des privirile spre „Atlanticul" lui. Îl enerva, vizibil, întîrzierea ospătarului, şi pînă la urmă s-a dus el la bar, i-a zis cîteva vorbe dure unei fete neîndemînatice şi lălîie, dar s-a întors cu trei sticle de bere şi două pahare cu coniac. Cel mai în vîrstă dintre ei, un om distins de vreo 50 de ani, amplificaţi de chelia lui lucitoare, s-a enervat puţin.

— Bine, mă Ică, fără scandal nu se poate? În ce secol trăim noi?!...

Ică l-a privit smerit. A destupat cu un cuţit sticlele, le-a întins celor doi paharele cu coniac, şi-a turnat lui bere, mai mult spumă, s-a ridicat uşor pentru toast.

— Să bem în sănătatea lui nea Vasile! Şi pentru golul lui Dobrin!...

Cel mai scund dintre ei se ridică mîndru în picioare, se sprijini greoi de masă şi răspunse gălăgios la toast:

— Pentru băiatul ăsta beau şi un butoi!

Şi ciocniră pentru victoria echipei României în Campionatul European.

„Nea" Vasile vorbea fără întrerupere, de parcă era un crainic brazilian. Îi tot dădea zor cu tehnica individuală şi fotbalul total, se vedea că e la curent cu toate noutăţile din „sportul rege", dar pe tovarăşii lui de masă îi enerva vizibil acest capitol pe care îl suportau din diplomaţie.

— Şi aşa, Vasile, zise la un moment dat chelul, ne-ai dat bătăi de cap! Te apucase sentimentalismul, hai?!

— Piule, dragă, aşa-s eu în ultima vreme! M-am schimbat mult de cînd ne-am... despărţit! Nici eu nu prea ştiu ce-i cu mine, am devenit parcă fricos,

așa, peste noapte, mi-e teamă de ceva, dar nu știu exact de ce anume!

— Se poate, Vasile!

— Zău, Piule! M-am gîndit mult. Dacă nu erai tu, nu acceptam. Am însă și eu obligațiile mele față de tine.

— Ei, asta-i! Ce obligații, dragul meu?! Între camarazi de suferință nu există cuvîntul obligație. Și să nu te mai aud vorbind despre frică. Zău mă superi! Să zică așa ceva un om ca tine?...

Paharele se albiră repede. Peste puțin timp bolidul roșu căuta luminile Bucureștiului. Dincolo de constelația Otopenilor, după ce a trecut podul peste calea ferată, s-a înscris cuminte pe banda a doua, semnalizînd spre stînga. Peste zece minute cei trei coborîră undeva în desișul tăcut al pădurii Băneasa. Se auzea doar vîntul cîntărind frunzele și, din cînd în cînd, cîteva șoapte. Mai erau exact cinci ore și cinci minute pînă la miezul nopții, cînd o Dacia 1300 bej țîșni din pădure, nu departe de „Parcul Privighetorilor". În cîteva minute marele oraș înghițea mașina, aruncînd-o în noapte.

Era 20 octombrie!...

*

... În jurul orei 20, pe strada Dornei, într-unul din cartierele liniștite ale Bucureștiului, un Opel, nu tocmai nou, oprea lin în fața curții cu nr. 24. Din el coborî doctorul Petre Veronescu, savant de renume mondial, mai ales în anii cînd cancerul devenise una din marile probleme ale secolului. Doctorul scoase din buzunar o hîrtie de o sută, o înmînă discret șoferului și-i zise cu voce rotundă:

— Pînă mîine dimineață la opt ești liber! Mersi pentru ziua de azi!

La cîțiva metri, o mașină mare cît o uzină, un autocamion TIR, ambala puternic motorul, și ultimele cuvinte ale doctorului abia se auziră. Petre Veronescu, un bărbat nu prea înalt, plecat spre 50 de ani, rămase cîteva clipe singur în fața porții de fier forjat. Își admira parcă splendida vilă, o casă frumoasă, cu ziduri groase și camere mari, cu arcadă la intrare, cu un etaj în stil ușor medieval, și o grădină îngrijită, plină de flori și pomi fructiferi. Noaptea îl primea singură în imensa vilă. Soția sa era de șapte zile la odihnă, în liniștea sălbatică a Cotei 1400, iar unicul său copil, Tiberiu, de cîteva luni absolvent al I.A.T.C.-ului juca, probabil, la acea oră, într-una din piesele lui Shakespeare, pe scena teatrului de stat din Turda. Doctorul nu prea avea chef să intre în casă, știa că îl aștepta camera de studiu, dar în seara asta ar fi vrut să stea la o șuetă cu cineva, cu un coniac bun pe masă. N-avea însă cu cine și regreta că-i dăduse liber șoferului. Îl împinse parcă în casă numai zgomotul greu al gigantului pe roți care pornise și făcea să vibreze strada sub el ca la cutremur. Șoferul, vecinul Florea Mitrache, îl salută pe doctor condescendent, de la volan, îi și spuse cîteva vorbe, dar cine mai putea înțelege ceva în vuietul acela surd. Doctorul urcă îngîndurat cele patru trepte luminate de un lampadar prins în arcadă și răsucinehotărît cheia în broască. Ar mai fi rămas în aerul încărcat de miresmele toamnei, dar era cam frig.

După aproape un sfert de oră lumina din dormitorul de la etaj se stinse, semn că doctorul Veronescu se află iarăși în biblioteca sa, furat de știință. În această încăpere ticsită cu cărți — dealtfel veritabila rampă de lansare a ipotezelor de mare preț

pentru lumea medicinei — doctorul se simțea ferit de curiozitatea gălăgioasă a colegilor. Miile de experiențe din ultimii 12 ani, în laboratorul de citologie al institutului se completau cu numeroase ore de studiu, acasă. Totul pentru un singur, dar atît de mare răspuns: CANCERUL. Doctorul Petre Veronescu, distins savant și profesor universitar, ajunsese să descopere structura extrem de complicată a ribonucleazei și pe toate meridianele lumii se salutase cu entuziasm succesul românului ca un mare pas în „războiul cancerului". Se ridicase un văl de mister de pe una din cele mai importante enzime celulare care controlează într-o bună măsură dezvoltarea și viața oricărei celule. Mai trebuie găsit acel „ceva" care poate reface controlul ribonucleazei, distrus în cazul celulelor canceroase. Și acest lucru reprezenta acum enigma necruțătorului flagel. Mari speranțe se născuseră însă la institutul din Buffalo, în S.U.A., la universitatea Madras, din India, în laboratorul doctorului Petre Veronescu! . . .

*

. . . La ora 23,45 fix, unul din telefoanele de la 081 sparse liniștea din biroul căpitanului Toma Enăchiță.

— Pompierii? mai mult că răcni, decît întrebă, o voce de bărbat.

— Da! răspunse căpitanul cu destul calm.

— Tovarășe, e un foc pe strada Dornei, în Piața Chibrit! Nu știu la ce număr, că eu stau la bloc și de aici, de la etajul zece, văd doar niște flăcări.

Omul își spuse adresa exactă și numărul de telefon: se găsiseră destui care încercaseră să facă

glume de prost gust cu mașini de pompieri trimise la nunți sau botezuri. Căpitanul repetă numele străzii.

— Dornei, tovarășe, Dornei de la Vatra Dornei!

Cît ai bate din palme, două mașini goneau nebunește pe Calea Griviței, tăind liniștea nopții cu acele semnale caracteristice tuturor mașinilor de pompieri din lume. Nu trecuseră decît patru minute de cînd căpitanul Enăchiță lăsase receptorul în furcă, și pe strada Dornei, la nr. 24, începea asaltul contra limbilor de foc mistuitoare. Furtunurile se legau cu o precizie amețitoare. Două scări se ridicară rapid și tinerii militari se căutau pe ziduri ca niște furnici, sub spuma albă a jeturilor puternice. Apa spăla greu pereții de flăcări. Un pompier ajuns în vîrful scării metalice sparse un geam la etaj, și intră prin norii groși, trăgînd furtunul după el. Alți doi îl urmară. La etaj, în dreptul geamului spart, apăru unul dintre pompieri:

— Tovarășe căpitan, tovarășe căpitan, veniți repede, e un om, cred că e mort.

Toma Enăchiță urcă repezit treptele ude. Un trup zăcea în cenușă și fum, încovoiat ca un boxer răsturnat, cu capul căzut într-un șemineu stins de curînd și el. Flăcările distruseseră mai tot ce fusese lemn sau țesătură în laborator. Rămăseseră două baloane de sticlă, acolo, lîngă gura șemineului, un pahar și o sticlă de coniac Courvoisier, un cordon carbonizat în priză și scheletul unui abajur. Mîinile și picioarele mortului erau aproape carbonizate, unele porțiuni din corp crăpaseră, capul era aproape ars, îl acoperea un praf negru și scrum. Curînd veniră procurorul Marius Coste și maiorul Dan Adamache. Locul fusese fotografiat din foarte multe

unghiuri, dar nu se putea spune exact cum a izbucnit incendiul. Constatarea medicului legist sună aspru: moarte violentă, prin şoc hipertermic. Medicul legist căută eventuale leziuni de altă natură decît cele provocate de foc, dar nu găsi decît funingine în căile respiratorii, semn că doctorul Petre Veronescu murise acolo, în casa sa, în timpul incendiului, şi nu fusese ucis mai înainte de cineva care ar fi putut da foc încăperii. Legistul Crişan lăcrimă pentru fostul său coleg de facultate Veronescu: „Nu puteam gîndi vreodată, Petre, că eu voi întocmi raportul medico-legal al morţii tale!", şi acoperi cadavrul pentru a-l transporta la morgă. Luase toate probele necesare expertizei.

— Ştii cine este, mai bine zis cine a fost acest om? îl întrebă pe procuror jos, în curte, maiorul Dan Adamache.

Fireşte că Marius Coste auzise de vestitul savant şi tocmai de aceea prima sa întrebare sună:

— Incendiu accidental sau premeditat, deci?

— Sigur, aceasta-i problema fundamentală!

— La o primă vedere incendiu accidental, provocat de neglijenţa doctorului. Şi, totuşi, noi trebuie să privim şi să cercetăm dincolo de această primă realitate!

— La sinucidere nu te-ai gîndit? interveni procurorul, care uitase acum că fusese sculat în toiul nopţii şi adus, aici, în vînt, lîngă zidurile dogorîtoare.

— Teoretic trebuie să acceptăm şi această ipoteză! Personal, însă, nu cred aşa ceva. Avînd în vedere valoarea doctorului, primul meu gînd trebuie să se îndrepte, logic, spre un incendiu premeditat. Vom cerceta, însă, deşi şansele noastre au

fost substanţial reduse de flăcări. Vom vedea şi expertiza, vom face şi „inventarul" amănunţit al cercului de prieteni, colegi, vecini, rude... Să încercăm să găsim un punct de plecare chiar în această noapte!...

Procurorul Coste găsi fireşti toate propunerile maiorului. Îl miră într-un fel singurătatea doctorului, şi atunci se întrebă dacă drama aceasta nu putea fi şi rodul unei anumite stări depresive. Nu-şi mărturisi însă gîndul şi încercă să devină cît mai util în culegerea primelor informaţii.

De regulă lumea e curioasă şi, în astfel de cazuri, fie şi miezul nopţii, se adună cu mic cu mare. Locuitorii străzii Dornei păreau o excepţie în materie. Nu se strînseseră mai mult de douăsprezece persoane. Abia atunci cînd cadavrul acoperit a fost transportat spre ambulanţă, s-au auzit cîteva glasuri: „Săracu domnul doctor!" Era tot ce ascultase în jurul său maiorul Adamache. În rest, lumea tăcuse, năucită, parcă, de o asemenea moarte pe care nu o voia, nu o putea accepta. Dan Adamache era dominat şi el de aceleaşi sentimente, dar lui îi trebuiau DATE şi PROBE, şi acestea nu se puteau aduna decît cu raţiune lucidă.

— Cine dintre dumneavoastră a văzut primul flăcările? încercă Adamache să declanşeze discuţiile.

Se lăsă o tăcere lungă, nefirească. Cei doisprezece se căutau unul pe altul din priviri, se invitau la „mărturisirea salvatoare", însă nici unul nu cuteză să spună ceva. Maiorul mai repetă întrebarea şi, atunci, un bărbat între două vîrste, Adam Vasilescu, zise:

— Tovarăşe maior, noi toţi cred că dormeam duşi. Ieri, adică alaltăieri, sîmbătă seara, pe strada noastră a fost nuntă mare, nea Ilie Gherghina şi-a măritat ultima fată şi ne-am dus cu toţii la el, că-i om de treabă. Băutură, dans, şi aşa ne-a apucat ora trei după-amiază. Am căzut frînţi după atîta petrecere. Dacă nu erau zgomotele maşinilor de pompieri, nu cred că ne trezeau decît deşteptătoarele mîine, adică azi, că trebuia să mergem şi la serviciu.

Dan Adamache îşi fixă un prim punct în minte: „Care va să zică ÎNTÎMPLĂTOR incendiul acesta s-a declanşat cînd mai toată strada era după o nuntă?...

— Care dintre dumneavoastră sînteţi vecini cu familia Veronescu?

O bătrînică se prezentă, mîndră că poate răspunde la întrebarea maiorului:

— Eu cred că sînt singurul vecin! Stau la numărul 26.

— Cum vă numiţi?

— Constanţa Georgescu, am 68 de ani, soţul meu are 74! Cînd o auzi că s-a prăpădit domnul doctor, cred că o să-l pierd, în domnul Veronescu ne era toată speranţa noastră, că bărbatul meu are ceva la gît, ştiţi...

— Bine, doamnă Georgescu, interveni Adamache diplomat. M-ar interesa cînd aţi văzut focul.

— M-au trezit zgomotele şi pe mine!

Era un punct mort, cînd procurorul îşi făcu apariţia însoţit de plutonierul major Paul Grădinaru, „sectoristul". El avea să-i ofere maiorului lista exactă cu vecinii pe care urma să-i ancheteze în zilele următoare. Întîmplător, Paul Grădinaru fusese de serviciu în zona respectivă pînă la ora 22 şi lucrul acesta îl entuziasmă pe procurorul Coste.

— Înseamnă că dumneata ne poţi ajuta foarte mult!

Flatat de importanţa ce i se acorda, sectoristul încercă să valorifice tot timpul petrecut de el pe strada Dornei.

— L-am văzut pe doctorul Veronescu cînd a fost adus acasă de şoferul său. Să fi fost ora 20, 20 şi cinci minute. Eram la colţul cu strada Ceremuş, urmăream o maşină TIR!

— Ce maşină? deveni curiosul maiorul.

— A lui Florea Mitrache, cel de la numărul 20! Îşi lăsase maşina în faţa casei. E şofer la Transporturi Internaţionale, pleca în Austria şi m-a rugat să mă mai uit şi eu din cînd în cînd la maşină, că are şi el puţină treabă în oraş. Ştiţi, de aici pînă la linia ferată nu sînt decît o sută cincizeci de metri, acolo, unde gardul acela înfundă strada, e linia ferată. Dincolo e cîmp, şi-am prins nu demult cîţiva hoţi pe aici. Da, opt seara era, că atunci a plecat Florea Mitrache!

— Şi, pînă atunci, nimic deosebit prin jurul vilei doctorului?

Sectoristul nu voia să omită vreun fapt. Ştia că orice amănunt contează. Nu reuşi însă să-şi reamintească.

— Nimeni, nimeni, vreun suspect, vreun străin, vreun curios prin faţa vilei, vreo mişcare ciudată pe locul viran care separă vila doctorului de casa lui Florea Mitrache?...

Paul Grădinaru continua să tacă, deşi îşi petrecuse jumătate din timpul serviciului pe strada

aceea. Nu se întîmplase, însă, nimic deosebit. Strada parcă adormise de la prînz.

... Se făcuse ora cinci, mijeau zorile. Dan Adamache nu aflase decît că doctorul fusese singur, că nevasta era plecată în concediu, băiatul se afla la post, actor în Turda. Trebuia să-i anunțe chiar în dimineața aceasta. Oamenii se retrăseseră de mult să prindă somnul cel dulce de dimineață. Rămăsese el, procurorul și sectoristul, acesta din urmă căsca lung, nu dormise decît o oră și ceva cînd îl anunțase de la circă de incendiul și victima de pe Dornei 24.

Au urcat toți trei la etaj, au cercetat amănunțit cele două camere distruse de foc, dormitorul și salonașul unde-l găsiseră pe savant mort, în poziția aceea chircită, în care organismul încearcă parcă cu ultima respirație să stingă focul dement. Au umblat atent prin toată vila, oricum focul nu reușise să înghită toate încăperile. A existat și puțin noroc, pentru că, dacă flăcările ar fi ajuns și la parter, spre centrala termică, se găseau 5 tone de păcură ce aveau nevoie de o singură scînteie pentru a produce o explozie de proporții care ar fi putut distruge și casele din jur. La parter, nu departe de ușa ce da în centrala termică rămasă călduță sub salonașul ars, se afla biblioteca, dar era încuiată. Au deschis pînă la urmă. Doctorul lucrase de curînd, se vedea bine. Maiorul a găsit într-un sertar un registru cu notații nervoase. Erau experiențele ribonucleazei. Nu lipsea nici o foaie. Ultimele cuvinte scrise de doctor în jurnalul său erau: „Să fie oare imposibil? ..."

În mintea lui Dan Adamache încolțise adînc îndoiala: „Dacă cineva ar fi provocat incendiul, singurul scop era acest registru. Or, aici a fost închis și mirosul meu îmi spune că din această încăpere nu lipsește nimic". Și cum nu-i ajungea această îndoială, procurorul îi aplică „lovitura de grație":

— Toate probele de expertiză susțin afirmațiile medicului legist Crișan. Doctorul Petre Veronescu a murit în timpul incendiului. Alcoolemia a dovedit că a băut foarte mult înainte de producerea șocului hipertermic. A murit la ora 22,45, mi s-a confirmat exact la telefon. În resturile de îmbrăcăminte ale cadavrului s-a găsit și o cheie. O vom avea mai tîrziu!

Se făcuse ora șapte. Începea o nouă săptămînă...

CAPITOLUL III

Moartea savantului Petre Veronescu n-a răscolit doar lumea medicinei. Procuratura, organele de miliție, specialiștii în criminalistică intrară rapid în stare de alertă, fiecare oferindu-se să dea o mînă de ajutor în acest caz ce interesa, la urma urmei, omenirea. „Camera de studiu" din strada Dornei a fost pusă imediat sub pază, au fost chemați specialiști de la institutul unde lucrase doctorul Veronescu. Și, chiar dacă în cercetările respective nu putea exista decît un singur specialist — Petre Veronescu, s-a constatat, totuși, că experiențele nu fuseseră deranjate de absolut nimeni. Oricum, maiorul Adamache trimisese la analiză amprentele găsite în camera de studiu, dar și acestea duceau spre aceeași concluzie: în acel univers nu pătrunsese nimeni în afara savantului. Ceea ce

amplifica și mai mult părerile care susțineau că a fost un incendiu banal și stupid, născut de cine știe ce neglijență a doctorului. Unii acreditaseră ideea aprinderii de la o țigară uitată nestinsă, alții lăsau să se înțeleagă că în beția lui doctorul alunecase la gura șemineului, mușchii obosiți de efort și, în special, de alcool, nemaiascultînd comanda creierului. Cel puțin expertiza medicală stabilise clar că mai întîi capul a fost prins de flăcări și după aceea și restul corpului. Existau însă și păreri contrarii, mărturisite sau gîndite.

Dan Adamache era, firește, printre cei care nu considerau cazul elucidat. Ceva îi apărea enigmatic, deși toate probele prezentau un singur vinovat, mortul. Împărtăși această opinie și atunci cînd generalul maior Zaharia Manolescu îl chemă luni la ora zece în cabinetul său. Generalul l-a ascultat gînditor, nu l-a întrerupt din prezentarea cazului și a ipotezelor posibile, dar în final l-a întrebat:

— Tovarășe Adamache, crezi că dumneata poți rezolva curînd acest caz care se anunță simplu?

Dan Adamache nu știu pe moment ce să răspundă. Oare generalul se îndoia de capacitatea lui? Sau era, tocmai, un semn al încrederii? Balansă cîteva clipe între cele două alternative, medită la responsabilitatea cazului, revăzu imediat în minte argumentele implacabile ale expertizei medico-legale, și, abia atunci, răspunse, ușor afectat:

— Tovarășe general, termenul CURÎND e foarte relativ. Poate fi, în fond, și o metaforă. Iar cazul ca atare pare... teoretic, încheiat!

Lui Zaharia Manolescu îi plăcu replica. Îl privi cu vădit interes pe maior. Tuși scurt, căutînd cuvintele cele mai potrivite.

— Și, atunci, zici că vei obține singur răspuns la întrebarea pe care mi-am pus-o și eu: oare savantul a murit datorită lui sau pentru că *trebuia* să moară?

— Firește că singur nu voi putea rezolva o problemă doar aparent simplă. Nu sînt un detectiv particular, nici erou din serialele de sîmbătă seara Și, mai ales, e foarte greu să dezlegi mistere de unul singur. Aș dori să conduc cercetările în acest caz. Dacă vreți și pentru că întîmplarea mi l-a scos mie în cale, deși aș fi preferat ca incendiul să nu fi avut loc.

Generalul maior se ridică în picioare, trecu în spatele scaunului plușat în roșu.

— Tovarășe Adamache, nu trebuie să-ți mai spun eu ce importanță are acest ciudat incendiu. Aș vrea ca el să fi fost un foc întîmplător, dar meseria și experiența noastră ne obligă să ne îndoim.

— Dubito ergo sum! se trezi Adamache citîndu-l pe Descartes.

— De acord! E un caz de mare responsabilitate, de care dumneata vei răspunde. Aveam însă datoria să te întreb dacă vrei să răspunzi de el și obligația să-ți aflu planul de acțiune. Un lucru vreau să reții. S-ar putea ca „dosarul cancerului“, cum mi l-ai denumit la telefon, să apară abia acum după moartea savantului să-i zicem, pentru moment, normală. Setea de glorie a unora, profiturile care ar decurge din „medicamentul secolului“ pot aduce mulți pași și priviri străine în strada Dornei. De aceea, multă atenție! ... Am vorbit și cu procurorul Coste. Îți va fi unul din colaboratorii de nădejde. Ceilalți? ...

— Căpitanul Pavel Meszaroş şi locotenentul major Simion Grecu. Şi, bineînţeles, dumneavoastră!

— Cred că în primul rînd optimismul îţi va fi marele colaborator! Sînt convins că vei avea nevoie de el. Succes şi operativitate!

Peste cinci minute Dan Adamache convocă o scurtă „şedinţă de lucru" în biroul său cu Pavel Meszaroş şi Simion Grecu, ambii destul de tineri, entuziaşti şi, mai ales, capabili. Cu Marius Coste discută în fugă la telefon, acesta avea treabă la procuratură. Hotărîră lucid un prim plan de asalt şi porniră imediat în prima linie a „războiului cancerului".

... Vecinii doctorului Veronescu nu prea prezentau interes. Cel puţin la prima analiză, aşa cum rezulta din lista prezentată de sectoristul Grădinaru. La nr. 26, stătea familia bătrînilor Georgescu, despre care Adamache îşi formase o părere încă din noaptea incendiului. La nr. 20, locuia singur şoferul Florea Mitrache, plecat în cursă în Austria cu TIR-ul, cu aproape patru ore înaintea semnalării incendiului. În fund, curtea se învecina cu cea a judecătorului Remeş, recomandat chiar de procurorul Coste ca „un om excelent din toate punctele de vedere". Vizavi de vila Veronescu se afla o casă în vînzare. Proprietarul, un fost tinichigiu, Ion Dîmbu, se retrăsese de aproape un an undeva în jurul Rîşnovului. Avusese un singur băiat, George, medic veterinar, dar acesta fugise din ţară. A ajuns în Austria, de acolo în Elveţia, şi bătrînul Dîmbu a rămas singur la cei 65 de ani ai lui. De aceea şi plecase în satul unde se născuse. În stînga şi în dreapta casei Dîmbu, două familii de vîrste diferite: soţii Zainea, pensionari, bărbatul lucrase la Atelierele Griviţa; şi „clanul" inginerului electronist Adrian Ciuceanu, şapte persoane, cu socrii şi cei trei copii între 6 şi 14 ani. Maiorul şi subalternii săi ştiau însă că tot acest „recensămînt" va trebui atent studiat pentru că el ar putea oferi multe „nimicuri" de mare importanţă.

... Dan Adamache se găsea într-o situaţie dificilă. Ioana Veronescu abia aflase de moartea soţului său şi el trebuia să o şi ancheteze. Îl incomoda, fireşte, climatul, dar ştia bine că timpul e o armă de mare preţ. Ioana Veronescu abia venise de la morgă, unde îşi reîntîlnise soţul după opt zile. Şocul fusese puternic, dar soţia doctorului părea să fie o femeie tare. Şansa maiorului căpăta brusc o cotă nesperată.

— Doamnă Veronescu, începu maiorul după ce se prezentă cu discreţie, profesia mă obligă să scormonim un trecut apropiat, chiar în aceste momente grele.

— Ce rost ar mai avea, tovarăşe maior?

— Vă înţeleg, ştiu că nu-i momentul cel mai nimerit pentru un mic interogatoriu, însă, nu uitaţi, soţul dumneavoastră a fost găsit mort. Se crede că dintr-o neglijenţă dînsul a provocat incendiul. Dar poate acest incendiu a fost premeditat de cineva, poate doctorul Veronescu s-a sinucis. Sînt trei ipoteze diferite şi vrem să rămînă una singură, cea reală. Ceea ce, bănuiesc, vă interesează şi pe dumnevoastră.

Ioana Veronescu, femeie trecută de 45 de ani, tăcea. Maiorul o privi jenat, dar era hotărît să discute acum cu ea. Respectă însă tăcerea ei îndoliată. Soţia doctorului privea undeva în gol, pierdută, uitînd de maior. Încetase parcă să gîndească, totul

devenise un vîrtej ametitor, un film pe care nu putea crede că îl trăiește. Acum cinci ore era liniștită, acolo, în Bucegi, dar a sosit vestea aceea care a aruncat-o între spaime. „Veniți urgent la București", atît i se spusese, și drumul a fost un coșmar. Și drumul la morgă! ... Și Petre, acolo, printre cadavre, tocmai el, Petre! ... Și casa, mirosind încă a ars! ... Și Tibi, Doamne, cînd o veni Tibi de la Turda, a fost și el anunțat! ... Erau totuși prea multe, nu mai putea găsi o logică vieții, ce să-i mai spună maiorului?! Un plîns nervos îi zdruncină brusc chipul fin, de o frumusețe gravă.

— Mai are, oare, vreun sens, tovarășe maior, să ne întrebăm dacă s-a sinucis sau a fost ucis, din moment ce moartea este ireversibilă?! ...

Dan Adamache înțelese că investigațiile nu au debutat prea fericit pentru el. Dar de cîte ori anchetele nu demaraseră și mai greu în cei 23 de ani de cînd intrase în Ministerul de Interne. Îi trebuia calm și acel tact caracteristic profesiei. Ioana Veronescu simțea tăcerea ca pe o vină a ei, și, atunci, zise mai mult ca o scuză:

— În fond, dumneavoastră puteți să mă întrebați ce doriți și eu voi răspunde! Dacă voi fi în stare să răspund ...

Adamache se ridică leneș, traversă încet camera și se opri în fața unui tablou de familie.

— Ar fi multe de întrebat, doamnă! își regăsi parcă Adamache glasul. Și timpul nostru este foarte scurt. Știu! Totul pare logic, la urma urmei. Dar, uneori nu tot ceea ce e logic e și adevărat. Aceasta vreau eu să verific acum, și vă cer un sprijin sincer. Gîndiți-vă numai ce bine ar fi putut aduce

omenirii soțul dumneavoastră dacă ar fi descoperit medicamentul împotriva cancerului! ...

— Fiți convins că voi răspunde sincer la toate întrebările dumneavoastră!

— Cînd ați discutat ultima dată cu soțul dumneavoastră?

— Cu o seară înaintea morții! M-a sunat și sîmbătă la hotel. De văzut însă nu ne-am văzut de la plecarea mea, de acum o săptămînă!

— Ați remarcat ceva deosebit în comportarea soțului dumneavoastră înaintea plecării la Sinaia sau în timpul ultimelor convorbiri telefonice?

— Absolut nimic! Petre era foarte preocupat de stadiul experiențelor sale, stătea și cîte șaisprezece ore în bibliotecă.

— Era mulțumit de acest stadiu?

— Niciodată el n-a fost mulțumit de ceva. Știu doar că îl cam enervase ritmul ultimei luni. Mi-a spus și la telefon odată: „Draga mea, cam bat pasul pe loc! ...

— Lucra absolut singur?

— Absolut! Îl enervau foarte mult întrebările și curiozitatea în domeniul lui. Și nu-i plăcea popularitatea. A refuzat de cîteva ori și pe doi ziariști. Petre era o fire ciudată. Uneori, noaptea, sărea din somn și alerga în bibliotecă. Stătea acolo pînă cînd venea șoferul să-l ia la institut.

— Soțul dumneavoastră bea?

Întrebarea o deranjă pe Ioana Veronescu. Maiorul înțelese.

— V-am întrebat aceasta pentru că, să știți, azinoapte s-a găsit un foarte mare procent de alcool la analiza sîngelui dînsului.

— În ultima vreme l-am surprins de multe ori bînd coniac. I-am reproșat, dar mi-a replicat nervos că știe el ce face.
— Liniștea căsniciei dumneavoastră a suferit cumva, în ultimul timp, de pe urma experiențelor?
— Tovarășe maior, să știți că soția unui savant are un regim de viață aparte, că ea face anumite sacrificii. Ceea ce nu înseamnă, însă, că noi n-am fost fericiți! Am fost chiar foarte fericită lîngă Petre tovarășe Adamache, în toți cei 28 de ani de căsătorie. Și cuvintele se înecară într-un plîns disperat. Numai nemernicul ăsta de Ghiba l-a învățat să bea, altfel nu cădea în patima alcoolului!
— Cine?
— Ghiba Silviu, caloriferistul. Și, ieri, probabil tot cu el a băut!
— Credeți că ieri Ghiba a fost cu soțul dumneavoastră?
— Trebuie să fi fost. De la 1 octombrie în fiecare zi are grijă de calorifer de la șase dimineața la nouă seara, cu o pauză de patru ore la prînz.
— Și ce face acest Ghiba la dumneavoastră?
— El are grijă de centrala termică, de boiler, el răspunde și de șemineul cu lemne, locul preferat al soțului meu.
În mintea lui Dan Adamache numele lui Silviu Ghiba apăru ca o salvare! „Există, deci, o primă pistă! medită maiorul. Sectoristul mi-a spus că de la ora patru după-amiază nu a văzut pe nimeni ieșind sau intrînd în curtea doctorului Veronescu". Paul Grădinaru afirmase că și-a făcut „rondul de noapte" pînă la ora zece. „Să fi exagerat el?" se întrebă maiorul.
— Aveți o părere bună despre Ghiba?

— Personal, nu! I-am spus-o nu o dată și soțului meu. Pentru mine oamenii cu condamnări la activ sînt periculoși chiar dacă au ieșit la pensie. Lui Petre îi era însă milă de el, de cei 68 de ani ai lui.
— Știți, cumva, și pentru ce a fost condamnat Ghiba?
— Pentru inversiuni sexuale.
— Aș vrea să discut și eu cu Silviu Ghiba.
— Să-l căutăm în centrala termică, la subsol!
Silviu Ghiba nu era însă nicăieri. Nu-l văzuse nimeni! . . .

CAPITOLUL IV

Cercetările nu făceau altceva decît să întărească opinia unui incendiu accidental. Se verificaseră iarăși cu multă atenție curtea, locul viran, chiar dacă maiorul făcuse acest lucru încă în timpul nopții. Absolut nici o urmă, nici un semn suspect! Și, deodată, acest misterios Silviu Ghiba! Om care a cunoscut pușcăria, mare băutor, și, în special, absent de la slujba care îi aducea o leafă suplimentară pensiei, și încă o sumă frumușică.
Căpitanul Pavel Meszaroș plecă în șoseaua Chitilei, la capătul liniei tramvaiului 10, acolo unde locuia Silviu Ghiba. Bătu de cîteva ori în poarta de lemn, nu răspunse însă nimeni, nici măcar vreun cîine nu-și făcuse apariția. Pavel Meszaroș înaintă, atunci, prudent spre casa joasă, neîngrijită, cu zidurile crăpate, ușor cariate. Bătu la geam, în ușă, nimeni! Ușa era deschisă, dealtfel nici un hoț n-ar

fi avut ce fura de acolo. Un pat vechi, cu picioarele zdrelite, o pernă și o pătură, murdare aruncate direct, fără cearceaf. O măsuță, un lighean, un pulovăr găurit și un pantalon cîrpit, atîrnate în cui. Și multe sticle goale pe un geamantan prăfuit și ros, sub pat, sub măsuță, lîngă soba făcută din chirpici și văruită cîndva. Silviu Ghiba plecase, deci! Nu lăsase nici un bilet, nu anunțase pe nimeni nimic. Vecinii îl văzuseră de dimineață pe la șapte fără un sfert ieșind din curte. „M-am mirat și eu de ce pleacă așa tîrziu, că de regulă la cinci, cinci și jumătate, el se duce la un mare doctor, că-i îngrijește casa!" zise o femeie solidă, vecina de peste drum. Vecinii nu aveau o părere prea bună despre Silviu Ghiba. Acesta se mutase, acolo, unde se termină orașul acum șase ani, cînd ieșise la pensie, dar s-a aflat curînd că a făcut pușcărie și pentru ce, și oamenii au început să-l cam ocolească.

— Bețiv mare, tovarășe! spuse altă vecină. N-are nimic în casă, toți banii îi cheltuie pe băutură.

Pavel Meszaroș, îmbrăcat civil, se recomandă drept comisionar.

— Am fost și ieri după-amiază, spre seară, dar nu l-am găsit acasă! aruncă el nada.

— O fi fost la cîrciumă! replică femeia solidă. Așa, pe la patru, știu că l-am văzut intrînd în curte, da cine știe ce o fi făcut după aceea, că e numai el, n-are nevastă, n-are purcel . . .

Îl văzuseră și alți oameni duminică după-amiază intrînd în curte. Toți erau convinși că Silviu Ghiba venise beat cui.

— Se legăna, tovarășe, era să-și rupă și prăpădita asta de poartă!

— Da pe la ce oră l-ai căutat mata, interveni un bătrîn, că eu nu prea te-am văzut pe aici, deși am stat pînă tîrziu afară!

Pavel Meszaroș îl privi scurt și îi răspunse imediat:

— Păi, pe la șapte, moșule!

— Ai fost dumneata, ieri la șapte seara aici, cum sînt eu popă! De fapt, nici nu mă miră că minți, din moment ce îl cauți pe Ghiba.

Oamenii se retraseră curînd, auzind că cel pe care voiau să-l ajute minte. Căpitanul, incognito, mai rămase puțin în fața porții bătrînului care fuma leneș un „Carpați" pe băncuța de lîngă gard.

— Asta-i taică, eu am stat aici pînă pe la șapte juma și n-a intrat nimeni în curtea lui Ghiba! El a venit pe la patru, asta-i, nu mă duci pe mine! . . .

— Și nu știi mata pe la cît aș putea eu să-l găsesc acasă?

— Numai la noapte, pe la zece! Cam așa vine el. Uneori, dar foarte rar, se întoarce și pe la douășpe, așa, da rar de tot, și pleacă iară pe la patru, cinci. Uite, azi, nu s-a întors la prînz! O fi prin vreo crîșmă, taică! . . .

— Mulțumesc mult, moșule, și, dacă vine, spune-i mata că am să-l caut eu pe la zece, să mă aștepte, e ceva important.

— Bine, taică, îi zic!

Cînd Meszaroș se depărtă, după ce-i mulțumi încă o dată lui Ion Săracu, îl auzi pe bătrîn murmurînd:

— Ghiba și ceva important! . . .

De la capătul lui 10, dintr-o cabină telefonică, Pavel Meszaroș îl sună imediat pe Adamache în strada Dornei. Acesta nu se dovedi prea surprins de absența caloriferistului. Îi dădu căpitanului întîlnire

pentru ora patru şi trimise imediat pe cineva să supravegheze casa lui Silviu Ghiba.

„Aşadar, gîndea Dan Adamache, totul pare un paradox! Nici o urmă, nimic schimbat în casă, nimic lipsă, după cum mi-a mărturisit chiar Ioana Veronescu! În uşa de la intrare, închisă, s-a găsit cheia pe dinăuntru, geamurile au fost toate închise, căci pompierii au trebuit să spargă unul pentru a pătrunde în casă! Biblioteca neatinsă, mai mult, cheia ei fusese găsită în buzunarul doctorului. Totul duce spre o moarte acidentală sau o sinucidere. Şi, atunci, de ce oare, dispare acest Silviu Ghiba?!"

Îl sună şi pe procurorul Marius Coste. „Înseamnă că avem o pistă!" se bucură acesta, cînd află ultimele noutăţi. Să nu-l scăpăm pe caloriferist, mai zise el, să anunţăm ieşirile din Bucureşti, poate l-a văzut cineva. Ai o fotografie a lui, Dane?!"

— Am mai multe să-ţi spun despre el! Peste o jumătate de oră ne întîlnim civili la capătul liniei tramvaiului 10, e un bufet acolo, cu grădină. Ne vedem înăuntru. Nici o grijă, las eu pe cineva şi aici!...

...Era o zi de toamnă bolnavă. Burniţa de vreo oră şi în bufetul de la capătul liniei lui 10 nu mai găseai un loc. Fum să-l tai cu cuţitul, ceea ce-l deranja mai mult pe procuror care nu mai voia să ştie ce înseamnă o ţigară de mai bine de zece ani. În bufet era un zgomot de nu se putea înţelege, parcă, om cu om. Un murmur continuu, nearticulat, întrerupt din cînd în cînd de vreo sticlă spartă sau vreun chiot. Maiorului îi convenea, într-un fel, acest cadru zgomotos. Puteau discuta, totuşi, fără să fie auziţi, şi, în acelaşi timp, puteau urmări cît mai multe persoane înăuntru şi afară. Îl deranjaseră puţin cîteva priviri curioase atrase mai mult de distincţia mesei celor patru, dar, curînd, observînd că „străinii" beau şi mănîncă, şi cei cîţiva curioşi îşi văzură de ale lor. Toţi cei patru îl cunoşteau acum, din fotografie, pe Silviu Ghiba. Şi fiecare îl aştepta în sinea lui ca pe o „cheie de aur".

— Mai lipsea să venim în bomba asta cu soţiile sau prietenele! zise rîzînd Dan Adamache, luînd paharul spre degustare. Bun, bun, Minişul, nu-l găseşti chiar oriunde! Cadarcă veritabilă, nu ne strică şi nouă două pahare.

Schimbă apoi discuţia.

— De la institut nimic deosebit. Am vorbit cu directorul, cu mai mulţi doctori. Toţi sînt încă uimiţi de întîmplare... Ce voiai să ne spui, Simi, despre vecini?

Locotenentul major Simion Grecu duse o bucată din muşchiul de vacă la gură, o mestecă uşor şi începu să vorbească:

— Numai lucruri bune! Ceea ce, fireşte, în cazul nostru nu-i tocmai încurajator.

— Lasă, Simi, mai bine să fie oamenii corecţi, şi să avem noi mai puţin de lucru. Treci la concret!...

— Adrian Ciuceanu, electronistul, e un om respectat la serviciu şi în cartier. E plecat cu soţia la Predeal, în concediu, de zece zile. Socrii lui, pensionari, au lucrat ultima dată la o fabrică de sticlă. Oameni liniştiţi, fără ceva negativ la dosar. Familia Zainea, şi ea ieşită la pensie, demnă de tot respectul! Soţul a fost cazangiu la Atelierele Griviţa, a luat parte şi la grevele din '33, soţia fostă muncitoare la Fabrica de confecţii. Au un copil, inginer la Hunedoara. Florea Mitrache e singur. I-au murit pă-

rinţii în ultimii patru ani. Taică-său fusese mecanic de locomotivă, maică-sa casnică.

— Simi, interveni maiorul, mai trebuie să-i verificăm şi noi, băiatule! Nimeni nu se naşte păcătos! ... Aşa, mai departe ...

— La nr. 26 stau soţii Georgescu, el imobilizat la pat de trei luni. Se spune că are cancer la gît. Înainte de a ieşi la pensie, Sergiu Georgescu a fost actor. Soţia, fostă casieră la o Alimentara, pensionată pe caz de boală la început, apoi datorită vîrstei, a dovedit că şi casierii pot fi cinstiţi. N-au copii. Cît despre familia judecătorului Victor Remeş, tovarăşul Coste vă poate spune mai multe.

Marius Coste dădu satisfăcut din cap.

— Şi, în noaptea incendiului, toţi aceştia dormeau?

— Nu ştiu dacă dormeau, dar fiecare susţine acest lucru. Fiind mai toţi în vîrstă, şi după un chef, la nunta de la Ilie Gherghina, ar trebui să credem că aşa s-a întîmplat. Mitrache era plecat în cursă, Ciuceanu s-a aflat azi-noapte în hotelul Rozmarin din Predeal. Am verificat! Ion Dîmbu nu şi-a părăsit ieri satul de lîngă Rîşnov. Şi asta am verificat-o, graţie colegilor din Rîşnov.

— C-aşa beau oamenii buni, ghe sîmbătă pînă luni! începu procurorul să cînte, deodată. Ghe sîmbătă, pînă joi, aşa beau oameni ca noi! ... Mi s-a părut că ăla scund şi tuciuriu de la masa de lîngă sobă trage cu urechea ...

Paharele se ciocniră pentru a treia oară. Un tînăr înalt, cu părul lins de burniţă, se apropie de maior şi îi şopti la ureche: „Silviu Ghiba a venit acasă!". Maiorul îşi simţi stomacul strîngîndu-se uşor. Îi spuse sec locotenentului Păuneţ: „Peste o jumătate de oră voi discuta cu el în biroul meu, nu-i aşa?!". Locotenentul Păuneţ aprobă printr-un: „Am înţeles, să trăiţi!", rostit mecanic, şi plecă imediat. Peste un sfert de oră, la cinci fix, Dan Adamache îşi lua rămas bun de la cei trei meseni. Peste alte douăzeci de minute aceştia făceau nota de plată.

*

— Ia loc, tovarăşe Ghiba, zise maiorul cînd pătrunse în cameră.

Silviu Ghiba, cu faţa buhăită de alcool, tremura uşor. Era neîngrijit, cu haine nespălate de mult şi barba nerasă. Părea mult mai în vîrstă, şi maiorului i se făcu puţin milă văzîndu-l aşa pipernicit, cu totul altul decît cel din ultima fotografie făcută, în primăvară, alături de doctorul Veronescu în curtea vilei. „Să se ascundă un mare ticălos, dincolo de acest chip jalnic? medită maiorul. N-ar fi exclus! O, cîte n-a văzut acest pămînt! ..." Dan Adamache intră direct în subiect:

— Unde ai fost azi-dimineaţă?

Silviu Ghiba fusese luat prea repede. Îşi frămîntă mîinile, oftă scurt şi lăsă ochii în jos.

— Am fost, am fost acasă!

— Acasă, acasă?! ...

— Acasă, acasă!

— Uite ce e, tovarăşe Ghiba, dacă crezi cumva că te-am chemat aici ca să-mi spui poveşti, te înşeli. Chiar aşa de naiv arăt eu?! ... Fii mai bine cinstit!

— M-am plimbat! căută bătrînul un timp de gîndire.

— Şi eu care credeam că ai fost în cosmos! Bine, atunci, de ce te-ai plimbat şi nu te-ai dus la doctorul Veronescu, unde trebuia să fii la ora şase?! ...

Silviu Ghiba sări ca nu arc.
— Eu nu știu nimic, nu am nici un amestec!
— Am spus eu așa ceva?! începu maiorul să șarjeze psihologic. Dimpotrivă, și eu cred la fel, că dumneata n-ai nici un amestec, așa cum zic cei mai mulți. Dar pentru asta trebuie să dovedim nevinovăția cu argumente.
— Tovarășe maior, începu Ghiba să plîngă, vă jur că nu știu nimic! Venisem azi-dimineață la castel, așa-i zic eu vilei doctorului Veronescu, și din capul străzii, mi-au spus cîțiva vecini că a murit domnul doctor! M-a luat așa un tremur, și cînd am ajuns în fața vilei și-am văzut zidurile negre și haina de milițian în curte mi s-a făcut frică și am plecat mai departe. De atunci m-am plimbat prin tot Bucureștiul, așa, haihui și m-am tot gîndit la domnu' doctor, să-i dea Dumnezeu sănătate, că tare mai era bun cu mine!
— Ce sănătate să-i mai dea și Dumnezeu, dacă e mort! ... Spuneai că ți s-a făcut frică! Cum așa, dacă nu te simțeai vinovat cu nimic?
— Cum să vă spun eu, acum vreo douăzeci de ani am fost la rece, dar pe nedrept, ca un prost ce sînt, pentru niște treburi urîte cu doi bărbați. Un balerin și un avocat, a scăpat balerinul și cine să cadă în plasă dacă nu fraierul de Ghiba. Eu eram calorifeist la un teatru din capitală, după ce am ieșit din pușcărie mai toată lumea m-a ocolit și de atunci am început să beau. Azi-dimineață cînd v-am văzut pe dumneavoastră cu sectoristul în curte mi-am și zis că la mine o să vă gîndiți în primul rînd, că așa e lumea, nenorocit ce sînt! ...
Silviu Ghiba, nu mai putea vorbi. Plîngea în hohote.

— Tovarășe Ghiba, eu te voi ajuta, dacă ești nevinovat. Rămîne să mă ajuți și dumneata în această direcție.
— Cum, tovarășe maior, cum să vă ajut? și îl înecară iarăși lacrimile.
— Foarte simplu! Să fii sincer în tot ce-mi vei spune.
— Sînt, tovarășe maior, sînt ...
— Cînd ai vorbit cu doctorul Veronescu ultima dată?
— Ieri-dimineață!
— La ce oră?
— Cam pe la nouă.
— Și de atunci n-ați mai discutat nimic?
— Nu, tovarășe maior! Domnul doctor a plecat nu știu unde, cu șoferul dînsului. A venit și l-a luat cu mașina pe la ora 9.
— Ți-a spus ceva deosebit?
— Nu, mi-a zis doar atîta: „Silviule, la prînz poți pleca. Nu mai veni deseară! Ești liber pînă mîine dimineață!“
— Așa ți-a zis doctorul?
— Să crăp dacă vă mint cu ceva! Aaa, a mai zis ceva. I-am cerut voie să merg la Ilie Gherghina să beau și eu un pahar de vin, că era încă nunta în toi, de se auzeau chiotele pînă la noi. Și mi-a zis:, „Du-te, mă Silviule, du-te!“
— Și te-ai dus?
— M-am dus!
— Ai stat mult la Ilie Gherghina?
— Mult, tovarășe maior! Pînă tîrziu, nu mai știu exact pînă cînd, că am ajuns în patru labe acasă și am dormit buștean pînă azi-dimineață la șase și jumătate!

— Şi azi-dimineaţă cine ţi-a spus că a murit doctorul Veronescu?

— Gina, fata cea mare a lui Dandu, Mişu Zugravu şi Emilia Ionescu. Ştia toată strada...

Dan Adamache ieşi pentru cîteva clipe. Se reîntoarse îngîndurat.

— La ce oră ai plecat dumneata la Ilie Gherghina?

— La maxim zece!

— Şi pînă atunci n-a venit nimeni să te întrebe ceva, nu s-a interesat cineva la telefon de doctor?

— Nimeni, tovarăşe maior!

— Nici în ultimul timp n-ai observat vreo persoană străină intrînd în casa doctorului?

— Nu!

— Dar în casa de vînzare de peste drum, ai observat ceva care să-ţi atragă atenţia?

— Nimic! E o casă pustie. Şi parcă blestemată, că n-am văzut pe nimeni să se intereseze de preţ, ca să o cumpere.

— Doctorul bea?

— Bea!

— Ai băut cu el vreodată?

— De mai multe ori. Mă chema la dînsul în salon şi îmi oferea cîte un coniac, două.

— Şi nu ţi-a spus niciodată nimic care să te fi surprins?

— Nu discutam noi prea multe, tovarăşe maior. Dînsul mă întreba de una, de alta, iar eu răspundeam.

— Ce înseamnă de una, de alta?

— Aşa, dacă am făcut comanda la păcură, şi la lemne pentru şemineu, dacă e bun coniacul, numai lucruri din astea.

— Şi nu te-a surprins nimic, nimic la doctor, în ultimul timp?

— Ştiu şi eu, tovarăşe maior?!... Mi-a zis de vreo două ori în ultimul timp: „Asta-i viaţa, Silviule!“ şi m-a bătut pe umăr, aşa, cu părere de rău.

— Şi dumneata ce-ai înţeles din vorbele acelea?

— Ce să înţeleg?... Că era cam necăjit!...

— Bănuieşti şi de ce ar fi putut să fie necăjit?

Silviu Ghiba tăcu un timp. Îi părea rău că-l vorbeşte pe doctor.

— S-ar putea să mi se fi părut mie, tovarăşe maior.

— Foarte bine! Asta te şi întreb. Ce ţi s-a părut dumitale?

— Vedeţi, doamna Veronescu primea telefoane de la cineva, care îl cam deranja pe domnul doctor. L-am şi auzit odată zicînd „Te rog să mă scuteşti cu Grig ăsta!“

Maiorul tresări puţin fără ca Ghiba să observe. „Grig?! se întrebă el. Un alt nume mai intră în scenă?“ Telefonul sună strident. „Am verificat, tovarăşe maior! Gina Dandu, Mişu Zugravu şi Emilia Ionescu au vorbit azi-dimineaţă în jur de şapte cu Silviu Ghiba. Ieri a fost la nuntă pînă pe la trei după-amiază cînd a plecat făcut bine de tot!“ raporta, din strada Dornei, locotenentul Păuneţ.

— Şi altceva, tovarăşe Ghiba?...

— Ştiu eu ce să vă mai spun?...

— Deci, exista un anume Grig?

— Grig a spus, eram chiar în bucătărie şi schimbam o garnitură la chiuvetă, cînd a venit domnul doctor şi a zis ce v-am spus!

— Bănuieşti cine ar putea fi?

— Nu!

— Bine, tovarăşe Ghiba ... De cînd îl cunoşti pe doctorul Veronescu?

— De trei ani, de cînd am citit în „România liberă“ că dînsul caută un caloriferist de profesie, dacă s-ar putea pensionar.

— Altceva mai ai de adăugat?

— Nu!

— Atunci scrie tot ce mi-ai spus mie şi semnează! După aceea pleacă liniştit la casa dumitale şi nu te teme de nimic că eşti nevinovat! Dacă o să te caute cineva sau ai să-ţi reaminteşti şi alte lucruri, să mă anunţi! Sau să-mi laşi vorbă că m-ai căutat!

Dan Adamache era trist. Silviu Ghiba fusese o alarmă falsă ca atîtea altele. O pistă închisă. De pe ea decolase însă şi o nouă iluzie: enigmaticul Grig!

*

* *

...Pentru 22 octombrie era fixată în sala Dalles o conferinţă pe tema „Cancerul nu mai înseamnă o enigmă?“. Îşi anunţaseră din timp participarea specialişti şi ziarişti din întreaga lume. Moartea savantului Petre Veronescu pusese însă conferinţa sub semnul întrebării. Cîţiva dintre specialiştii veniţi de peste mări şi ţări solicitaseră expres Academiei ţinerea conferinţei şi în asemenea condiţii vitregite. Şi, astfel, specialiştii români s-au văzut într-o mare dilemă. S-au consultat forurile superioare, şi în cele din urmă s-a decis ca totul să decurgă aşa ca şi cum nu s-ar fi întîmplat nimic. Directorul institutului hotărî totuşi ca cineva să ia cuvîntul la conferinţa de la Dalles, recomandîndu-se însă, pe cît posibil, un ton ponderat, lipsit de entuziasmul naiv, atît de caracteristic celor care nu se află în miezul

subiectului. Directorul îşi dădea perfect de bine seama că fără participarea doctorului Veronescu, conferinţa va fi banală, dar exista un plan de colaborare pe plan internaţional în domeniul ştiinţei şi trebuia respectat. Încă de luni i se mărturisise şi maiorului Adamache despre această conferinţă. Şi maiorul nu o putea pierde.

Marţi spre seară, la ora 18, sala Dalles era arhiplină. La şase şi un sfert începu conferinţa propriu-zisă. Directorul anunţă cu greu moartea savantului Veronescu. Se auzi un murmur lung în sală. Toţi se ridicară gravi pentru minutul de reculegere. Întreaga conferinţă avea să se desfăşoare cu gîndul la eminentul om de ştiinţă Petre Veronescu. Străinii încercară să afle date suplimentare, un renumit medic din Zürich şi altul din Osaka se oferiră să continuie ei experienţele savantului român, fără nici o pretenţie. Directorul institutului le mulţumi şi le răspunse că s-a stabilit deja continuarea experienţelor defunctului, chiar şi persoana care va răspunde de această acţiune. Cîţiva ziarişti străini îi şi solicitară „urmaşului“ opiniile despre viitorul experienţelor. Acesta, un bărbat înalt în jur de 45 de ani, figură distinsă, se ridică şi răspunse în englezeşte cu voce foarte hotărîtă:

— Eu sînt foarte optimist în privinţa experienţelor ce le voi supraveghea!

Directorul îl privi dojenitor. Îi spusese doar să păstreze un ton ponderat. Doctorul însă se lansase:

— Medicamentul secolului va fi descoperit pentru că el este o necesitate! Chiar dacă marele savant Veronescu a murit, enigma cancerului va fi dezlegată! Trebuie să credem în acest lucru! Să nu uităm că înainte ca Fleming să descopere penicilina,

omenirea spera în această cucerire. Că Fleming a descoperit-o, e marele său merit, dar, dacă nu era el, ar fi descoperit-o altcineva. Era o necesitate a timpurilor! Aşa şi cu cancerul. Sper ca eu să fiu cel care să vă anunţe victoria în acest „război"!

Marius Coste îl căută din priviri pe Dan Adamache. „Cine mai e şi tipul ăsta atît de plin de el?" voia parcă să-l întrebe pe maior. Cîţiva ziarişti străini i-o luară însă înainte:

— Who are you? Who are you?

— Grigore Călinescu! răspunse doctorul cu vădită admiraţie în glas.

Dan Adamache tresări: „Grigore Călinescu?! ... Dumneata erai, domnule Grig?! ..."

CAPITOLUL V

Înmormîntarea doctorului Veronescu n-a adus nimic nou pentru anchetă. Totul s-a desfăşurat normal, într-o durere generală, amplificată de atîtea speranţe pierdute. Dan Adamache a fost prezent pe aleile cimitirului Bellu, deşi intuiţia sa îl avertizase că nu va descoperi ceva suspect, acolo, între cruci şi cavouri. Ziua părea încheiată, avea dreptul şi el la o noapte plină, însă maiorul îşi făcea meseria cu fervoare şi timpul de odihnă nu exista pentru el, atunci cînd enigmele rămîneau nedezlegate.

Seara îl găsi în biroul lui, plin de gînduri. Se oficializase ideea incendiului accidental, aşa se specificase şi în necrologul apărut în presă şi treaba aceasta îl bucura într-un fel. Pentru că, era ferm

convins — împotriva probelor hotărîtoare — de moartea premeditată a doctorului, şi spera ca, în această siguranţă a reuşitei, cineva din umbră să comită o greşeală revelatoare. Hotărî, de comun acord cu procurorul Coste, să abandoneze temporar „studiul" în strada Dornei, pentru a lăsa impresia că dosarul a fost clasat. Îl anunţară şi pe generalul maior Manolescu de noul plan de asalt. Acesta aprobă „regia", după ce îi informase că în „buletinul evenimentelor din ţară" nu a găsit nimic care să aibă vreo legătură, măcar formală, cu incendiul din vila savantului. Zaharia Manolescu nu folosi judecăţi de valoare categorice. Lăsă însă să se înţeleagă că şi el e convins de existenţa unui mister în jurul acestui incendiu. Şi aceasta pentru că „prea se potrivesc toate!" cum sublinie de două ori. Ştia şi despre continuarea experienţelor, verificaseră şi dosarul lui Grigore Călinescu. Era un dosar curat, un om recomandat de o perseverenţă vecină uneori cu încăpăţînarea, chiar dacă mulţi dintre colegii lui de la institut îl considerau cam îngîmfat şi individualist. Directorul institutului găsise însă de cuviinţă să precizeze că: „Grigore Călinescu este, totuşi, singurul de care ne mai putem lega vreo speranţă!"

Dan Adamache l-a ascultat puţin surprins, a încercat cîteva investigaţii suplimentare, dar nu a amintit nimic despre telefoanele date doamnei Veronescu. „În fond, îşi zise la un moment dat, e o supoziţie, puteau fi şi alţi Grig în cercul intim al soţiei doctorului". Casa din strada Dornei rămase însă sub o pază discretă şi directă. Sub urmărire se aflau şi locul viran, şi casa de vînzare, „obiective strategice deosebite", cum le denumise căpitanul Meszaroş.

În această liniște aparentă, echipa de cercetare lucra intens. Se adunaseră peste treizeci de interogatorii, de la vecini și colegi de institut, se verificaseră foarte multe afirmații și alibiuri, se investiga în continuare. Dan Adamache îl suspecta pe doctorul Călinescu, îi mărturisise acest gînd și procurorului, dar ambii stabiliră că e mai bine doar să-l urmărească fără să trezească bănuieli. Și aceasta tot din considerente strict psihologice. Silviu Ghiba fusese schimbat la vilă cu un caloriferist lipsit de patima beției care o enervase atît pe doamna Veronescu. Un om serios, timid ca o domnișoară, dar iute la minte și în priviri. Era Mihai Todea, un tînăr subofițer despre care soția doctorului știa că este pus să-i asigure liniștea și chiar viața în primele zile după ciudata moarte a savantului.

În strada Dornei drama începuse să se atenueze în timp, în liniștea totală ce părea că a revenit.

Neliniștiți erau numai maiorul și procurorul. Zilele treceau și nici un semn, nici o pistă serioasă. Scurgerea timpului întărea și ea opinia incendiului întîmplător.

— Poate că așa a și fost! zise procurorul puțin exasperat de perfecțiunea celor zece zile.

— Marius dragă, și eu am fost tentat de cîteva ori să gîndesc așa. Am recitit însă și răscitit declarațiile care le avem, am revăzut pentru a nu știu cîta oară vila în noaptea incendiului. Sînt lucruri care se potrivesc atît de bine încît mă obligă să aștept ca „regizorul“ să apară în scenă.

— De exemplu?...

— Ții minte, camera de studiu era închisă în noaptea aceea. A trebuit să folosim un procedeu special pentru a pătrunde înăuntru. Expertiza ne-a dovedit că nimeni n-a intrat acolo.

— Perfect! Și atunci?...

— Cineva a urmărit tocmai acreditarea acestei idei. A dezinteresului pentru experiențele doctorului. Adică primul lucru spre care ne-am gîndit și noi, și ar fi făcut-o orice om normal. Pentru că marea valoare a vilei consta tocmai în acea cameră de studiu, bibliotecă! Nu?...

— Desigur!...

— Duc ideea mai departe. Tocmai pentru a ne obliga să credem că nu l-a interesat prima valoare din vila Veronescu ni s-a prezentat și argumentul zdrobitor: cheia de la bibliotecă găsită în buzunarul de la pantalonul doctorului!

— Nu crezi că poate fi puțină sofistică în raționamentul tău?

— Nu pot să cred! Pentru că la un moment dat Ioana Veronescu mi-a mărturisit:

„În bibliotecă ar fi putut intra oricine, domnule maior, Petre nu o închidea decît atunci cînd lucra! Dar n-avea cine să intre, nimeni nu s-ar fi descurcat, acolo, în lumea lui!“

Marius Coste nu răspunse. Își trecu de cîteva ori mîna prin părul lui bogat, căutînd, parcă, un punct de sprijin pentru cascada de gînduri.

— N-ar fi exclus, totuși, vorbi el într-un tîrziu, ca doctorul să o fi închis tocmai în acea zi. Pentru că, vezi, dacă admitem că la nouă a plecat de acasă, lăsîndu-l pe Silviu Ghiba singur în întreaga vilă, sîntem obligați să credem că putea închide camera de studiu!...

— De acord! Numai că, după părerea mea, doctorul a lucrat și duminică seara acasă.

— Presupuneri!
— Crezi?! . . .
— Pînă la probe!
— Ţii minte noaptea albă după semnalarea cadavrului, atenţia noastră sporită la fiecare lucru, la fiecare poziţie. Am fost şi în centrala termică, îţi aminteşti, nu?!
— Da!
— Instalaţia mai era călduţă, semn că în seara acea caloriferul funcţionase! Acolo nu ajunseseră flăcările incendiului! Instalaţia nu se putea încălzi decît prin funcţionarea sa! . . .
— Şi? . . .
— Şi Silviu Ghiba ne-a spus că singura dată cînd profesorul a ţipat la el a fost ziua cînd a întîrziat şi a dat căldură la ora şapte dimineaţa în loc de şase şi jumătate. „Domnul profesor nu putea lucra în frig, mereu în biroul dînsului trebuia să fie o temperatură în jur de 22 de grade!“ Avem şi declaraţia asta!
— Interesant ce spui, Dane! Dar nouă ne trebuie probe şi nu raţionamente. Or, pînă acum, în zece zile de cercetări, nici un indiciu concret! N-avem măcar o probă care să ne vorbească despre prezenţa altcuiva în acea seară în vila doctorului Veronescu!
— E o capitulare? . . .
— Mă cunoşti prea bine! Dar parcă sîntem nişte cavaleri ai Tristei figuri ce ne luptăm cu propriile noastre imaginaţii! La urma urmei, de ce vrei tu neapărat să fi fost un incendiu regizat, dacă ştiinţific s-a dovedit că el a fost accidental?
— Pentru că totul mi se pare prea banal, o moarte prea stupidă pentru un om atît de mare!

— Crezi că e singurul om mare care a sfîrşit atît de banal, atît de stupid! . . .
— Nu, Marius, dar din interogatoriile luate, mi-am făcut o părere precisă despre Petre Veronescu. Şi el era mult prea conştient de ajutorul ce-l putea aduce omenirii, pentru a muri dintr-o „ţigară nestinsă“, cînd era singur în casă! Şi era o personalitate prea bine conturată, un caracter prea tare, ca să cadă pradă scepticismului! Acele ultime notaţii „Să fie oare imposibil?“ le-am luat ca o sinceritate a lui, ca un act realist şi nu pesimist! Ştii ce spunea soţia lui: „Niciodată n-a fost mulţumit de ceva“.
Procurorul tăcea iarăşi. Dan nu era un visător de felul lui. Îl cunoscuse foarte bine în cei zece ani de cînd colaborau. Avea un fler deosebit, un simţ al anticipaţiei ieşit din comun. De data aceasta, însă, nu beneficia de nici o probă care să-i susţină ipotezele.
— Capitulezi, Marius?! încercă maiorul să alunge tăcerea, cu voce puţin ironică.
— Tu în locul meu cum ai răspunde unei asemenea întrebări neroade?
Adamache rîse, un rîs spontan, plin.
— Marius, dragă, noi teoretic avem unu la sută şansă de succes în acest caz. Dar datoria noastră este să credem pînă la obsesie în izbîndă! Respectînd, fireşte, legalitatea. Şi greşind cît mai puţin.
— Dane, nu cred că trebuie să mă convingi despre raţiunea meseriei noastre. Dacă nu-mi erai prieten te-aş fi repezit pentru acest ton! Sigur că putem vorbi pînă mîine despre obligaţiile noastre şi despre valoarea „dosarului cancerului!“ Important este, însă, ce facem acum, cînd am impresia că ne aflăm într-un punct mort? . . .

— Adică?...

— Adică aşteptăm ca un „regizor", dacă el există cumva, să se desconspire, să comită o primă gafă sau...

— Sau?...

— Sau mai există şi o altă variantă?

Maiorul deveni grav. Acum el era cel care tăcea. Într-un tîrziu procurorul tăie liniştea:

— Ştii, Dane, dacă cineva în viaţă este implicat în acest incendiu, înseamnă că şi el urmăreşte greşelile noastre. Pentru că succesul lui e în relaţie directă cu stîngăciile noastre. Personal, cred că ai dreptate, şi tactica aşteptării îl va scoate din vizuină. De aceea am subscris la „libertatea de acţiune a lui Grig Călinescu!"

— Crezi că de aici se poate stîrni vîntul?

— N-am spus aşa ceva. Doctorul Grig are un alibi foarte bine verificat. În noaptea aceea a dormit la hotel „Bradul" din Poiana Braşov. În acest moment, pentru noi „vîntul" poate veni din orice direcţie.

*

Maiorul şi procurorul stabiliseră ca în această urmărire tacită să reia anumite piste de la început, să le reverifice centimetru cu centimetru, cuvînt cu cuvînt. Pînă la un prim semnal de alarmă. Pentru că, erau convinşi, cineva trebuia să-l tragă, obosit de aşteptare. Prima lor idee a fost reconstituirea ultimelor şapte zile din viaţa doctorului, cu mult mai multă atenţie. Majoritatea timpului din acea ultimă săptămînă fusese petrecută de Petre Veronescu la institut sau în camera de studiu de acasă. Nici un diferend cu nimeni. Nici o persoană străină în casa

lui. În cele şapte zile doctorul vorbise de trei ori, dar foarte puţin, cu directorul institutului, şi o dată cu Nicu Rusu, specialistul de la ftiziologie. Discuţii banale despre vreme şi despre divorţul lui Liz Taylor. „Nimic despre experienţe!" preciza pentru a doua oară directorul, puţin contrariat de aceleaşi întrebări puse acum de procurorul Coste. În cele şapte zile doctorul ieşise o singură dată în oraş. Fusese la dentist, la o policlinică din centru, unde lucra Rodica Vadu, stomatologul familiei. Dentista, o femeie de 35 de ani, frumoasă şi inteligentă, declarase maiorului: „Domnul Veronescu a stat aici cam o jumătate de oră, i-am terminat lucrarea, două plombe laterale! A fost tăcut, am vorbit puţin, mai mult despre fiul dînsului, ştiţi, sînt amică cu Tiberiu!"...

Caloriferistul nu-şi reaminti nimic în plus faţă de prima declaraţie. Repetarea drumului ultimelor şapte zile nu părea să aducă primul „răsărit de soare" atît de aşteptat.

Mai rămăsese un singur pion pe masă: şoferul doctorului, Panait Cazacu, aflat de data aceasta la procuratură, în biroul lui Marius Coste. Procurorul ascultase mai înainte cu un sfert de ceas primul interogatoriu al lui Panait Cazacu. Nu-l văzuse pe şofer la faţă, dar nu ştia ce anume din vocea lui îi spunea că acesta ascunde ceva. Cînd Panait Cazacu deschise uşa, procurorul era convins să „atace" tare. Aşa că, în loc de obişnuitul „ia loc!", şoferul se trezi sub tunetul unei voci dure, care-l cutremură:

— Dumneata ascunzi ceva, tovarăşe Cazacu! Şi pentru mărturie falsă poţi înfunda puşcăria, să ştii!

...Şoferul, un bărbat scund, la vreo 40 de ani, nu prea avu timp să gîndească.

— Dacă ai de gînd să mă minți și pe mine, continuă procurorul, să știi că nu mai ajungi acasă!

— N-am mințit pe nimeni, tovarășe procuror!

— Ce-ai spus?

Marius Coste apăsă ostentativ pe un buton.

— Repetă, tovarășe Cazacu!

Șoferul înțelese că cel din fața lui știe foarte multe. Îl simți puternic și dur, și nu-i putu rezista.

— N-am fost toată duminica cu domnul doctor! . . .

— ?! Mai departe! . . .

— Am plecat la ora 9 de acasă de la dînsul și la Ploiești eu am coborît.

— Mai departe! sună imperativ glasul procurorului, ca al omului care știe totul și vrea să verifice.

— Dînsul s-a dus la Sinaia, eu am rămas la hipodromul din Ploiești pînă la prînz. Ne-am întîlnit la ora patru, în față la „Berbec".

— Și masa? . . .

— Șeful mi-a spus că pot să beau o bere, că nu o fi foc. Fusese cald pe hipodrom, pierdusem vreo două sute, și acolo, la popas, aveau o bere bună și rece, că n-am mai rezistat. Dar n-am băut decît o bere, atît, vă jur!

— Bine, bine, lasă jurămintele, cît ați stat la popas?

— Jumătate de oră, maxim trei sferturi. Cît s-au făcut fripturile.

— Doctorul cît a băut?

— O sută de grame coniac, o bere, și iar o sută coniac.

— Și pînă la ora opt ce-ați făcut?

„Doamne, ăsta știe și orele!" medită Cazacu.

— Păi, de la popasul Românești să fi plecat pe la cinci fără ceva, la cinci jumătate eram la Snagov, acolo, la motel. Domnu' doctor a zis să mergem la Snagov, că e devreme și n-are chef de lucru. Domnu' Veronescu a băut două coniace, cu pepsi. Să fi stat la Snagov pînă la vreo șapte, se înserase. La opt, cum ați spus, eram acasă la domnu' doctor.

— Și de ce n-ai spus asta la primul interogatoriu?

Panait Cazacu coborî privirile. Își frecă nervos mîinile.

— De ce n-ai spus adevărul acum zece zile, Cazacule? țipă procurorul care și formă un număr de telefon. „Dane, vino urgent la mine. Cineva ne-a ascuns ceva. Și nu tocmai nimicuri!"

. . . Cîteva broboane alunecară pe fața șoferului. Își deschise nasturele de la gît, la pulovărul de sub haină, avea nevoie de aer.

— Tovarășe procuror, dînsul a insistat, vă jur pe ce am mai scump. De cum am plecat mi-a tot zis: „Panaite, te las la Ploiești să-ți vezi echipa preferată", că eu sînt găzar, dar Petrolul juca în deplasare și nu mă duceam eu la un meci de „B".

— Lasă astea, Cazacule! De ce nu ne-ai spus adevărul acum zece zile?

— Păi, cum să mărturisesc eu că l-am lăsat pe domnu' doctor singur la volan, și că am băut o bere, cînd dînsul era o „valoare națională", de care răspundeam cu capul, așa îmi spusese dom' director, la institut.

— Și dacă așa ți-a spus, tu de ce ai făcut altfel?

Panait Cazacu tăcu, dînd din umeri. Procurorul lovi, însă, necruțător:

— Şi despre coniacul băut acasă la doctor, duminică seara, de ce n-ai spus nimic?

Panait Cazacu răcni:

— Nu, asta nu-i adevărat! Să nu mai văd lumina zilei dacă am fost eu duminică seara la dom' doctor în casă. Ne-am despărţit în faţa porţii! Dînsul mi-a dat o sută de lei şi eu am plecat imediat. L-am lăsat în faţa porţii, îl văd şi acum, doamne, păcatele mele, vorbesc de morţi! ... Să nu mă mai mişc dacă am fost la doctor în casă duminică. Nici dimineaţa şi nici seara!

Marius Coste era convins că şoferul nu mai minte. Trebuia însă ţinut în „şah", aşa că rămase cu faţa încruntată, legănînd un creion roşu între două degete.

— Să mor eu, dom' procuror, dacă am fost duminică în casa doctorului! ...

— Lasă ţigănismele astea, Cazacule!

— Da nu-i adevărat, de ce să mă faceţi vinovat dacă nu sînt! şi începu să plîngă.

— De ce să fii vinovat?

— Ce, nu-mi dau seama că a lipsit ceva din casa doctorului, şi atunci vă trebuie un vinovat! Da nu-s eu, credeţi-mă, aveţi şi cîini, ăştia nu mint, vă pot dovedi dacă am fost eu în casa doctorului. N-am mai urcat la dom' doctor de vreo lună.

— Poate a fost altcineva! Pînă acum, însă, noi nu te avem decît pe dumneata probă. Ai minţit la primul interogatoriu, înseamnă că poţi minţi şi acum!

— V-am spus de ce n-am declarat de la început adevărul. Doamne, în ce belea să intru! ...

— Poate ştii dumneata pe cineva care să fi nimerit în casa doctorului, poate chiar ai văzut pe cineva!

— N-am văzut pe nimeni, dom' procuror! Şi de unde să ştiu eu, dacă nu ştiţi dumneavoastră ditamai instituţie!

Uşa se deschise şi intră Dan Adamache.

— Să trăiţi, dom' maior!

— Aaa, dumneata erai omul cu surprize! Şi, zi-i, aşa, m-ai minţit, tovarăşe Cazacu?! ... Frumos! ...

— Domnu' maior, i-am explicat dînsului cum s-au petrecut lucrurile. De unde să ştiu eu în ce belea intru ...

Procurorul îi spuse ceva la ureche lui Dan Adamache. Acesta dădu din cap.

— Unde te-ai născut, Panait Cazacu?

— În Tei!

— În cartierul Tei!

— Da!

Marius Coste continua să-i vorbească maiorului în şoaptă. Acesta nota, aprobînd din cînd în cînd din cap. I se prezenta pe scurt „ziua necunoscută a doctorului Veronescu".

— Ai fost condamnat vreodată?

— Nu, ferească-mă sfinţii! răspunse speriat şoferul şi îşi făcu o cruce scurtă, bătînd apoi cu degetul în lemnul scaunului.

Maiorul asculta finalul itinerariului de duminică. „Alte semne de întrebare, alte verificări! gîndi. Dintre ele, cîte oare?! ..." Şi se hotărî să-l întrebe şi el cîteva lucruri pe şoferul acesta negricios şi fricos ca un iepure.

— La ora patru te-ai întîlnit cu doctorul Veronescu în faţă la Berbec? ...

— Exact la patru! Domnul doctor venise ceva mai înainte.
— Era bine dispus?
— Nu prea! Părea chiar supărat.
— Ţi-a spus şi de ce?
— Nu!
— Dimineaţa, cînd aţi plecat, era la fel sau mai vesel?
— Era mai bine dispus.
— Pînă unde trebuia să mergeţi?
— Pînă la Sinaia, la doamna Veronescu.
Uimit, Coste îl căută din priviri pe Adamache. Acesta rezistă şocului. „Trebuie bătut fierul cît e cald“ îşi dictă în gînd.
— Cînd ţi-a spus că veţi merge la Sinaia?
— Sîmbătă seara pe la şase mi-a dat dînsul telefon şi mi-a spus.
— Şi ce ţi-a mai zis la telefon?
— Ce să-mi mai zică?! Nimic! Ba da, să nu vorbesc de plecare cu nimeni de la institut.
— Ţi-a repetat şi pe drum acest lucru?
— Mi-a spus, cînd am trecut de Săftica: „Panaite, sper că n-ai vorbit cu nimeni că mergem la plimbare!“ Nu, dom' doctor, i-am răspuns eu.
— Se ferea de cineva?
— Nu cred.
— Atunci, de ce atîta secret?
— Ştiu eu, poate pentru că nu mai plecase de mult.
— Mergea la soţie sau avea alte aranjamente la Sinaia?
— Domnule maior, eu cred că la soţie mergea, că mi-a zis de vreo trei ori pînă la Ploieşti: „Să vezi ce ochi o să facă nevastă-mea!“ Da, acuma, dacă

stau bine şi mă gîndesc, nu ştiu dacă a fost la doamna Veronescu.
— De ce să nu fi fost?
— Păi, de ce a insistat dînsul atîta să rămîn eu la Ploieşti. Şi de ce era supărat la întoarcere, cînd n-a mai pomenit o vorbă despre doamna doctor! ...
— Dar ţi-a vorbit despre alcineva?
— Nu, Domnul Veronescu era o fire tăcută.
— Şi n-a rostit numele nimănui?! Că dacă mergea la altcineva şi era supărat, trebuia să-i fi spus numele...
— Zău dacă mi-a vorbit de cineva! Ba, mint! La Româneşti, la al doilea coniac, parcă l-am auzit zicînd: „Mai vorbim noi, domnule Grig!“

CAPITOLUL VI

Timp de unsprezece zile toate informaţiile au curs normal, ca în electrocardiograma unei inimi sănătoase. Şi, deodată, această „oscilaţie“ puternică a şoferului Cazacu! Era spre seară, o jumătate de ceas peste şase, cînd maiorul Adamache şi procurorul Coste înţeleseră că îi aşteaptă poate noaptea cea mai lungă. Planul de bătaie era limpede, simplu şi concis. Maiorul urma să facă o vizită Ioanei Veronescu, procurorul trebuia să-l aştepte pe Grigore Călinescu în faţa blocului acestuia, în Drumul Taberei, iar Pavel Meszaroş demarase deja spre Sinaia, cu trei fotografii la el. „Încerci să afli totul cît mai urgent, Pavele!“ aproape că îi ordonase maiorul la plecare.

. . . Cerul coborîse umed peste Sinaia. La hotelul de la Cota 1400 oamenii muntelui erau însă veseli, sfidînd ploaia rea ce nu înceta de dimineață. Era opt și un sfert cînd Pavel Meszaroș, unul din cei mai buni automobiliști, intra în hotel. Recepționera l-a primit rece, cu obișnuitul: „Nu mai avem nici un loc!. El s-a legitimat discret și i-a cerut cîteva lămuriri.

— Nu știți cine a fost de serviciu duminică 20 octombrie, dimineața?

Recepționera căută într-un registru.

— Duminică 20 octombrie? . . . Eu am fost!

Pavel Meszaroș zîmbi ușor, bucuros că nu trebuia să mai piardă din timpul lui prețios pentru a găsi tura din 20 octombrie.

— De o anumită doamnă Veronescu vă amintiți?

— Cum să nu! Soția unui mare doctor, așa discuta lumea pe aici. Primea în fiecare zi cîte un telefon de la București.

— Vizite primea?

— Nu prea!

— Deci mai primea! . . .

— De două ori a căutat-o cineva. Cel puțin în tura mea. Da, exact de două ori, rețin perfect. Dînsa a venit într-o duminică, eram tot eu de serviciu. Atunci, după ora două-trei a căutat-o un englez.

— Un englez?!

— Da, cel puțin așa voia să pară. M-a întrebat în englezește de dînsa, era un tip deosebit.

Căpitanul scoase din portofel o fotografie, cea a lui Grigore Călinescu.

— El era?

— El!

— A doua oară tot el?

— Tot el! Și tot duminică. Dimineață însă. Atunci, în 20 octombrie.

— Au urcat în cameră?

— Nu! Prima dată ea l-a cam certat. Îi reproșa că a sculat-o din somn! În englezește. Cred că au stat cinci minute, aici, în hol, și s-au despărțit. El a plecat supărat, trîntind ușa. A doua oară au ieșit împreună.

— Vă amintiți exact la ce oră?

— Cred că pînă în zece! Da, pînă în zece, pentru că grupul elvețian a sosit pe la zece și jumătate.

— Altcineva n-a mai întrebat de doamna Veronescu?

— Ba da! La o oră și ceva după ce a plecat doamna Veronescu cu englezul, a venit un domn puțin mai în vîrstă și a întrebat de dînsa.

— Tot străin?

— Nu, român.

Căpitanul îi întinse fotografia doctorului Petre Veronescu.

— El e! Și a rămas tare surprins cînd i-am spus că doamna a ieșit însoțită.

— A cerut relații suplimentare?

— Nu! Mi-a mulțumit și a plecat.

— N-a lăsat nici o vorbă, nici un mesaj?

— Nimic! Eu însă i-am comunicat doamnei la patru cînd a venit că a căutat-o cineva.

— Părea surprinsă?

— Da, a tresărit. Apoi a făcut imediat o comandă telefonică cu Bucureștiul. Nu i-a răspuns însă nimeni.

— A revenit?

— Nu știu, la opt m-a schimbat colega. Stați, să caut în registru! Răsfoi atentă. Da, văd că a revenit. Trei minute a plătit.

— 123560? întrebă Pavel Meszaroș.

— Exact 123560! și recepționera îl privi mai mult decît mirată.

— Au vorbit trei minute! La ce oră?

— Nu-i musai să fi vorbit trei minute. Un minut sau zece secunde noi le taxăm la fel! La ce oră nu mai știu.

Căpitanul îi mulțumi frumos și o rugă să păstreze discreția asupra discuției lor. Coborî rapid în Sinaia, la miliție, și verifică dacă un Opel bej, 3-B-4009 fusese văzut cumva la 20 octombrie în oraș. După cîteva minute de căutări, răspunsul veni ferm:

— A fost, tovarășe căpitan, a plătit și o mică amendă, staționare neregulamentară!

Formă prefixul 90 și continuă cu 123560. Maiorul Adamache se afla acolo.

— Exact așa cum ați spus dumneavoastră, tovarășe maior! În plus o convorbire la telefon, după ora 20, în jur de trei minute.

— Mulțumesc, Pavele! Poți să vii cu viteză legală. Și somn ușor! Ne vedem mîine dimineață! . . .

Era ora nouă și un sfert. Luminile Sinaiei fumegau liniștite sub ploaie . . .

*

. . . Dan Adamache fusese mai puțin norocos. La șapte fix intra în curtea din strada Dornei 24, dar „caloriferistul“ Mihai Todea îi spuse că soția defunctului e plecată

— Ți-a spus, cumva, la ce oră se întoarce?

— Nu, tovarășe maior, dar pînă în ora nouă precis vine, pentru că atunci plec eu. Cred că pe la opt jumătate, nouă fără un sfert va apare. Așa a venit și aseară, și alaltăseară! Mai în fiecare zi pleacă, uneori numai dimineața și vine seara. Zice că nu poate suferi singurătatea, că înnebunește cînd vede patul gol! Se duce la o prietenă de-a dînsei! . . .

— Altceva deosebit?

— Totul e normal! Nici un telefon, nici un tip străin sau vreunul care să fi greșit adresa din întîmplare . . .

— Doctorul cum se comportă?

— Normal! Vine dimineața, pe la zece, și studiază nu știu ce în biroul profesorului. Nu stă mai mult de o jumătate de oră. Apoi, revine după-amiază pe la patru și pleacă pe la șase jumătate.

— A întrebat cineva de el?

— Nimeni!

— Nici nu l-a căutat nimeni la telefon?

— Nu!

— În ce relații se află cu Ioana Veronescu?

— Nici aici ceva aparte! Cel puțin pînă astăzi, dimineață. Am impresia că Ioana Veronescu l-a cam evitat.

— Și azi-dimineață ceva mai deosebit?

— Azi-dimineață a fost o discuție mai tare.

— Ce vrea să însemne „ceva mai tare“?! . . .

Mihai Todea tăcu cîteva clipe, căutînd parcă să nu omită nici cel mai mic amănunt. Și începu, cu lux de detalii, ca într-un scenariu. „. . . Doctorul a bătut la ușa dormitorului.

— Intră! a zis Ioana Veronescu.

Doctorul Grigore Călinescu a intrat încet.

— Ți-am spus să mă lași în pace! Ieși afară! a țipat soția savantului.

— Ioana?! ... a insistat doctorul.

— Ieși afară, nemernicule! Numai din cauza ta s-a întîmplat toată nenorocirea. Și mai ai și tupeul să vii în casa asta, unde a lucrat el, unde am trăit toată viața fericiți?! ...

Ușa s-a trîntit. Doctorul a ieșit cu pași nervoși. S-a mai auzit doar plînsul înăbușit al Ioanei Veronescu. Doctorul Călinescu a părăsit locuința! încheie subofițerul".

... Maiorul ieși aparent bine dispus. Strada Dornei era întunecoasă, becul de la stîlpul din fața vilei Veronescu se spărsese. După ce traversă atent strada, la capătul ei, înaintă liniștit pînă în dreptul casei de vînzare. Cartierul părea pustiu, se auzea doar vîntul cum mătură casele și strada. În fața casei de vînzare împinse ușor poarta, deschisă și ea la „comandă". Dan Adamache o închise fără zgomot. Prin gardul de zid cu mici romburi goale vedea perfect vizavi. Își alese o poziție cît mai comodă și începu să aștepte. Medită la relatarea „mai interesantă" cum îi precizase Mihai Todea.

— Tovarășe maior! apăru o voce șoptită în radioemițător. Vine! E singură! A coborît, tot singură, din mașina 34.

— Bine, Simi, așteaptă-mă în mașină!

... Ioana Veronescu, în doliu, se contopise cu întunericul. Intră abătută în casă. La nouă fără cinci Mihai Todea părăsi vila, lăsînd-o singură pe soția savantului.

Peste zece minute maiorul sună lung la ușa Ioanei Veronescu. Într-un tîrziu, aceasta întrebă speriată:

— Cine-i?!

— Oameni buni, doamnă Veronescu.

Recunoscu vocea maiorului, dar îi deschise surprinsă. Femeia nu se schimbase încă.

— Așteptați pe cineva, doamnă?

— Pe cine pot eu să mai aștept, domnule maior?! îi răspunse aspru.

— V-am căutat și mai devreme, se scuză Dan Adamache, și am aflat că vă întoarceți în jur de nouă.

— Am fost la o prietenă, Rodica Vadu, dacă vă interesează exact!

— Sînteți liberă să mergeți unde doriți, doamnă Veronescu. Nu pentru aceasta v-am deranjat.

— Atunci?

— Sper că v-ați revenit cît de cît de pe urma șocului și putem discuta acum mult mai deschis. Atunci nu era momentul cel mai potrivit! Așa mi-ați spus și v-am înțeles.

— Mulțumesc!

— Acum, trebuie să mă înțelegeți și dumneavoastră.

— Voi încerca, domnule maior! Fiți convins!

— Vă mulțumesc anticipat, doamnă Veronescu. Dan Adamache tuși, căutînd un glas mai grav.

— În ultima dumneavoastră declarație n-ați avut tăria să spuneți tot adevărul. Sper că o veți face acum!

— Concret, domnule maior!

— N-ați putut să ne vorbiți despre cum v-ați petrecut timpul în acea duminică de 20 octombrie, mai exact de la zece dimineața pînă la patru după-amiază.

Ioana Veronescu tresări puternic. Înțelesese perfect.

— Ce vreți să insinuați?

— Absolut nimic! Dacă faptele sînt o insinuare, atunci îmi cer scuze.

— Mai direct, domnule maior! aproape că se răsti femeia în negru. Ce vreți să știți? Nu m-am culcat cu el, să vă fie clar! Am fost pînă la Vîrful cu Dor, cu telefericul, am băut o bere, acolo, asta-i tot!

— Nu prea cred eu că asta-i tot! . . .

— Sînt nevinovată, domnule maior!

— Depinde cum privim vinovăția, doamnă! . . .

— Grig m-a curtat tot timpul, de trei ani încoace nu mă slăbea cu telefoanele, cu declarațiile și apropourile! Nici nu știu cum a aflat că sînt la Cota 1400, inițial trebuia să plec la Predeal. E un afemeiat, nu l-am înghițit niciodată, și Petre nu avea temei să se apuce de băutură din cauza lui! . . .

— Oricum, în duminica aceea ați petrecut cîteva ore bune în compania lui!

— Vă repet, am fost cu telefericul și am servit o bere. Nu cred că am făcut o crimă!

— Știu eu, poate e un delict moral! Și dumneavoastră v-ați dat seama curînd de treaba asta, altfel n-ați fi avut atîtea remușcări în seara acelei duminici. De fapt, eu venisem să vă întreb dacă vă mai amintiți perfect ultima convorbire telefonică cu soțul dumneavoastră, cea de duminică și nu de sîmbătă cum mi-ați mărturisit.

— Regret, domnule maior, dar cu soțul meu am vorbit ultima dată sîmbătă!

— Vă aduceți bine aminte?

— Mai am încă memorie!

— Și, totuși, duminică 20 octombrie ați vorbit de la Cota 1400 cerînd 123560! Ați plătit doar o convorbire de trei minute!

— Am plătit, domnule maior, dar n-am vorbit cu nimeni! Cred că telefonul era scos din priză, așa obișnuia Petre să facă atunci cînd se afla singur și lucra! În seara aceea mi s-a răspuns o dată „greșeală, doamnă", și apoi a sunat mereu fără să răspundă cineva.

— Rețineți cam pe la ce oră vi s-a spus „greșeală"?

— Era zece și cîteva minute! Știu că începuse ultimul radiojurnal al zilei, așteptam buletinul meteorologic.

Maiorul notă ceva pe un bilet de tramvai. Tăcu în mod voit, aproape un minut. Ioana Veronescu îl urmărea dezarmată, așteptînd o nouă întrebare. Și aceasta veni ca un trăsnet:

— Credeți că soțul dumneavoastră se putea sinucide din cauza relației dintre dumneavoastră și Grigore Călinescu?

Femeia lăsă capul în jos. Două lacrimi îi alunecară pe obraji, ca într-un ritual al iertării. Vru să spună ceva, dar cuvintele se încălecau vinovate și ea se prăbuși într-un hohot dureros.

Maiorul înțelese răspunsul, îl luă ca o reculegere. Îl apăsa plînsul femeii, se simțea puțin vinovat, dar își zise că legea Adevărului e dură și asta îl mai liniști.

— Stimată doamnă, aș vrea să plec, nu însă înainte de a vă ruga un lucru.

— Vă ascult!

— N-aş dori ca despre discuţia noastră din această seară să ştie cineva. Şi mă gîndesc în primul rînd la Grigore Călinescu.

— Vă promit, domnule maior!

*

. . . Procurorul Marius Coste fusese cel mai ocolit de noroc. Stătea de aproape cinci ore vizavi de blocul lui Grigore Călinescu. Cînd ceasurile îşi trecuseră limbile dincolo de miezul nopţii, o Dacia 1301 opri în faţa blocului unde înţepenise la intrare procurorul.

— Marius! îl strigă încet maiorul.

— N-a venit încă, Dane!

— Lasă-l, Marius, e un afemeiat! Altă treabă avem noi acum. Haide repede!

„Dacia" maiorului tăie ca un fulger noaptea friguroasă a Bucureştilor. Ajunse curînd la Telefoane. Procurorul urcă în grabă în clădire, avea o cunoştinţă, care se întîmplă să lucreze de noapte. Tura din noaptea de 20 spre 21 octombrie era din fericire şi acum de serviciu. Fetele de la 091 nu-şi prea aminteau despre o convorbire cu Sinaia, Cota 1400, era şi dificil, mii de convorbiri zilnic, şi trecuse un timp suficient pentru uitare. Treaba asta însemna, într-un fel, să cauţi acul în carul cu fîn, dar maiorul se încăpăţînă să creadă în reuşită. Folosi şi cîteva manevre simple de trezirea reflexelor de urmă, făcu cele mai diverse asociaţii, procurorul intră şi el în jocul acesta, însă nimic. „O voce surprinsă, duduie, aşa, ca şi cum te-ai afla în casa altcuiva şi din reflex ridici receptorul şi nu mai ştii ce să spui!". Odată, de două, de trei, de patru, de cinci ori, aceleaşi cuvinte, între un „Vă caută Timişoara", „Aveţi Clujul", „Iaşule, dă-mi te rog 4472, acum!". Şi la patru dimineaţa, cînd totul părea în zadar, o fată blondă, Fleur Necula, şi-a amintit ca un vis căutat în zori:

— M-a sunat Sinaia, da, da, Cota 1400, eu am format numărul de mai multe ori. Mă cam enervase doamna de la Cotă, cred că de zece ori i-am făcut legătura şi nu răspundea nimeni.

— Prima dată i-aţi făcut legătura greşit?

— Nu, domnule, am întrebat numărul, mi-a răspuns o voce groasă de bărbat „Da". Am făcut legătura şi am ascultat primele cuvinte, că aşa obişnuiesc eu, ca să văd dacă e bun circuitul.

— Şi ce-au vorbit?

— Doamna de la Cotă a pronunţat un nume de bărbat.

— Petre?

— Petre?! . . . Parcă Petre! . . .

— Şi bărbatul ce a răspuns?

— A zis că e greşeală, sau aşa ceva. Cota a închis telefonul, am scos fişa şi am întrerupt circuitul.

— Eşti sigură, domnişoară, că era numărul 123560?

— Categoric ăsta era, pentru că mi-am zis tot repetîndu-l: „Începi să înveţi numărătoarea, Fleur dragă". Nu vedeţi ce număr frumos 123 . . . . ca într-o lecţie.

— Poate ai greşit prima legătură, domnişoară, interveni procurorul, s-a mai întîmplat şi altora . . .

— Nu cred, domnule! Am cerut numărul şi mi-a răspuns: Da!

— Nu cred că a greşit, Marius! îl auzi pe Dan şoptindu-i. Noi cred că am greşit în noaptea aceea! . . .

CAPITOLUL VII

Somnul maiorului fu scurt. La opt dimineaţa se şi afla în biroul său bine dispus, de parcă ar fi venit din concediu. Ii plăcuse mult cea de-a unsprezecea zi, lungă de 20 de ore. O zi plină, revelatoare, care-i dădea sentimentul că se află pe drumul Adevărului. „Perfecţiunea accidentalului" începea să se clatine. Nu avea însă probe, era conştient de acest lucru. „La urma urmei, era suficient ca centralista să fi format o singură cifră greşit şi, atunci, toate speranţele puse în acea voce misterioasă se risipesc ca fumul în înaltul cerului", îşi zise Dan Adamache. Renunţă repede la îndoieli. Îl frămîntau acum propriile greşeli. „Care oare a greşit?" se întrebă. Şi îşi răspunse rapid: „Fiecare putea greşi! E omenesc!". Îl apucă deodată furia pe Panait Cazacu. „Dacă deşteptul ăsta era sincer de prima dată! ... Aşa, însă, ne-a luat zece zile! Timp în favoarea adversarului!" ... Ştia că regretele sînt inutile, consolîndu-se că, de fapt, tot a fost şi şoferul bun la ceva pînă la urmă.

Pista nu-i apărea prea clară, se întretăiau mai multe ipoteze, dar intui un loc stabil de decolare; nici nu voia să creadă altfel. Telefonul îi întrerupse meditaţiile.

— Tovarăşe maior, bună dimineaţa! Simion Grecu la telefon. Am făcut ... reconstituirea. În duminica aceea Grigore Călinescu a venit în staţiune pe la cinci şi jumătate, şase după-amiază. L-au recunoscut cei de la recepţie. Pînă pe la unu noaptea a fost la bar la Capra Neagră. Cu o nemţoaică. Amor nebun! La ora unu au urcat la el în

cameră, la Bradul! Băuse! A părăsit staţiunea surprinzător de dimineaţă. La patru jumătate-cinci! ... Mai aveţi nevoie şi de alte date?

— Nu, Simi! Mulţumesc! Întoarce-te liniştit. La revedere.

„A ieşit şi Grig din scenă! reflectă maiorul. De fapt, de azi-noapte eram convins de asta! Aveam, însă, destule motive să-l suspectez! Din fericire pentru el a fost vorba de un simplu joc al întîmplării!" Şi, automat, gîndul îl purtă spre Ioana Veronescu. O vedea sub lacrimi, auzea bocetul ei pornit ca un blestem. „Ea e convinsă că a fost o sinucidere, o dramă sentimentală! Foarte bine! ..." Se gîndi la discuţia cu Panait Cazacu. Revăzu în minte itinerariul şoferului şi al doctorului în acea atît de ciudată duminică.

... „Snagov şi popasul Româneşti! Aici n-am fost de mult!" Îl sună pe Marius Coste. Şi acesta dormise puţin, se afla de o jumătate de oră la procuratură.

— Marius, eu voi lipsi pînă la prînz. Dacă vin mai devreme, te sun. De Grig Călinescu nu cred că trebuie să ne mai ocupăm. Totul e în ordine. Cheamă-l însă la tine, ca să se afle că a fost anchetat. Şi vezi, totuşi, unde a fost azi-noapte. Viaţa-i plină de surprize! ... Cît despre „pasiunea" lui pentru soţia doctorului Veronescu dă-i de înţeles că ştim, dar că nu ne interesează deocamdată!

— Bine tovarăşe profesor, aţi terminat?

— Am terminat, puştiule!

— Atunci, bătrîne, o felicit pe Cornelia că a plecat în deplasare şi a scăpat de un pisălog ca tine.

— De un psiholog, ai vrut să zici, nu?! ...

— Dacă erai psiholog, pînă acum terminam cu incendiul ăsta, și nu mai mîncam banii statului pentru cai verzi pe pereți.

Șicana era reciprocă și prietenească.

— Marius, dragă, sigur că putea fi clasat „dosarul cancerului", dar pentru aceasta trebuia să fi avut și eu un colaborator ca lumea. Or, cu tine, cred că ne apucă revelionul și nu mai încheiem dosarul.

— Bine, atunci, te duci dumneata frumușel la Snagov și Românești și pui viza pe referatul locotenentului Nalboc. Băiatul a fost ieri cu fotografiile savantului, șoferului, a soției doctorului și cea a lui Grigore Călinescu. Savantul și Cazacu au fost recunoscuți. Nimeni însă nu-și amintește de ceva deosebit. Responsabilul de la Românești a părut mai ezitant. Uitasem să-ți spun, dar, imediat după ce Panait Cazacu mi-a mărturisit unde și-a petrecut acea duminică, am și cerut confirmarea. Asta zic și eu colaborare, nu, așa, să te îndrume mămica grijulie tot timpul!..

Maiorul primi „șahul" și tăcu. Procurorul lucrase ca la carte!

— Deci, nimic deosebit, Marius! începu un dialog sobru.

— Ți-am spus, totul e normal. Poate ezitarea responsabilului de la Românești trebuie exploatată.

Tristețea îl cuprinse brusc pe Adamache. Sperase ca Snagovul și Româneștii să-i ofere un element de legătură, așa ca o lege nescrisă a vieții în apărarea adevărului. Și, cînd colo, nimic! Simțise parcă ceva putred în toată povestea asta, dar presupunerile cădeau parcă prea repede, una după alta, ca într-un joc de popice. Și Ghiba, și Călinescu. „Să fi fost oare un telefon greșit?" se întreaba pentru a doua oară în această dimineață. Și pentru prima dată în cele douăsprezece zile dedicate incendiului din strada Dornei simți deznădejdea plimbîndu-se în jurul gîndurilor lui.

...Toamna aruncase aramă peste natură. Era o zi luminoasă, legănată de un soare generos, dar moale. Snagovul respira într-o liniște patriarhală, cînd maiorul a ajuns la motel. Doar două mese ocupate la restaurant, o pereche de îndrăgostiți și doi bărbați de prin partea locului. Responsabilul complexului se dovedi amabil, dar nici el și nici ospătarii nu-l putură ajuta cu nimic pe Adamache. „A mai fost un tovarăș și a întrebat. Se legitimase, doar!" a zis ospătarul care îi servise pe doctor și pe șofer.

— Știu, îl liniști maiorul, dar poate de ieri și pînă azi v-ați amintit ceva ce nu i-ați spus colegului meu.

— Nu, tovarășe, cîtă lume e aici sîmbăta și duminica, nu mai avem timp nici să vedem cum arată bine consumatorul la față.

— Nici pe la ce oră i-ați servit pe cei doi nu vă reamintiți?

— Ba da! Să fi fost în jur de șase!

— Mulțumesc!

Maiorul lăsă Snagovul în urmă. Ieși în șoseaua principală și goni spre Ploiești. „Unde dracu am greșit?! Că n-a fost sinucidere, de asta-s convins!"... „Dacia" 1301 reduse viteza și intră leneș în curtea popasului Românești. Lume mai multă decît la Snagov. Mirosea a țuică fiartă, a pastramă și mititei. Maiorul îl căută pe responsabil și acesta se sperie.

— Ce s-a întîmplat, tovarăşe, că la noi totul e în regulă! Săptămîna trecută am avut trei controale şi toate au ieşit bine.

— Nimic rău, tovarăşe! Uite, vrem să ştim şi noi ce-au făcut acum două duminici nişte indivizi certaţi cu cinstea. Asta vrem, dumneata n-avea nici o grijă, nu eşti implicat.

Responsabilul se mai linişti. Se retraseră amîndoi la o masă. Maiorul îi arătă cele patru fotografii. Responsabilul le reţinu pe ale doctorului Petre Veronescu şi Panait Cazacu.

— Aştia au fost la noi!

— Şi pe ceilalţi doi nu i-aţi văzut pe aici? întrebă Adamache.

— Nu, tovarăşe!

I se păru că responsabilul ezită.

— Sigur, tovarăşe? forţă maiorul.

— Sigur, sigur, nici Dumnezeu nu poate fi! Doamna sigur nu a fost!

— Dar domnul a fost? şi-l arătă pe Grigore Călinescu.

— Tovarăşe dragă, n-aş putea zice nici că da, nici că nu!

— Cum aşa!?

— Vedeţi dumneavoastră, nu mai reţin eu exact. Parcă erau doi, parcă erau trei la masă...

— Şi crezi că al treilea era domnul?

Responsabilul privi atent fotografia lui Grigore Călinescu.

— Aş mînia pe Dumnezeu să zic că era dînsul. Zău dacă-mi amintesc. Stătea cu spatele şi nu l-am văzut prea bine. Era, totuşi, departe de aici, acolo, lîngă gard.

— Era înalt, solid?

— Înalt, cam cu un cap peste ceilalţi.

Maiorul se încruntă. „Asta-i bună, Grigore Călinescu se afla la ora aceea în drum spre Poiana Braşovului!“ gîndi el. Şi întrebă, scoţîndu-şi un carneţel:

— Cam pe la ce oră credeţi că au venit?

— La cîte au venit nu ştiu, ştiu cînd au plecat. Aşa, pe la şase şi ceva.

— Sigur, tovarăşe? întrebă Adamache neîncrezător, ştiind că şi şoferul doctorului şi ospătarii de la Snagov declaraseră că la acea oră Veronescu şi Cazacu se aflau la motel.

— Sută la sută! Îmi veniseră mie nişte cunoscuţi, doi fotbalişti cu soţiile, şi nu aveam nici o masă liberă.

— Înseamnă că i-ai văzut cînd au ieşit.

— Dacă-i vedeam, credeţi că nu vă spuneam?! Dar nu i-am văzut. Cum s-au ridicat, eu am dat imediat fuga înăuntru să caut o faţă de masă curată, că nu aveam chiar orice consumatori.

— Şi au plecat împreună toţi trei, tovarăşe?

— Zău dacă ştiu. De ridicat, s-au ridicat însă, toţi trei.

— Poate cel înalt era vreun consumator de ocazie, care nu găsise nici el loc!

— Poate!

— Cine a servit la masa asta atunci?

Responsabilul îşi duse mîna la frunte. Socoti pe degete.

— Tura de mîine!

— La masa celor trei vă amintiţi cine servea?

— Sigur că da: Paula Ciupitu!

— Ştiţi adresa ei?

— Nu, dar o aflăm imediat.

...Peste un sfert de oră maiorul căuta o stradă mărginaşă în Ploieşti, spre Gara de Vest. Găsi numărul 66. O casă de oameni gospodari. Lătră un dulău negru. Apăru şi o femeie.

— Bună ziua! Cu tovarăşa Ciupitu aş dori să vorbesc!

— Aşteptaţi puţin să leg cîinele!

Maiorul fu condus în fundul curţii. Proprietara bătu la uşa Paulei Ciupitu. Aceasta dormea.

— Te caută un domn, domnişoară Paula...

— Relu, tu eşti? se auzi vocea fetei.

— Nu, domnişoară, cineva din partea tovarăşului responsabil, spuse maiorul, hotărît să nu o sperie nici pe fată şi nici pe proprietară.

— Aşteptaţi puţin, vă rog!

Fata îl primi somnoroasă, într-un capod înflorat. Era tînără, vreo 19 ani, dar destul de urîţică, grasă şi cu bube pe faţă.

— Domnişoară Paula, vă rog să nu vă speriaţi, nu aţi făcut nimic rău! Eu sînt de la miliţie şi caut pe cineva. Se pare că a fost pe la Popasul Românești nu demult.

Paula Ciupitu începu să tremure.

— Domnişoară, v-am spus să nu vă speriaţi. Am venit la dumneavoastră ca să mă ajutaţi. Ştiu că ospătarii au o memorie excelentă. De asta vă deranjez.

Fata îl privea mută. Maiorul scoase cele patru fotografii şi i le arătă.

— Recunoaşteţi pe cineva dintre aceşti patru oameni? I-aţi mai văzut vreodată?

Paula Ciupitu începu să tremure tot mai tare.

— Bănuiam eu că aşa o să mi se întîmple! şi începu să plîngă.

— Ce anume bănuiai, domnişoară Paula?

Fata parcă nici nu auzise întrebarea. Se văicărea, cu glas subţire, de copil:

— Numai mie mi se putea întîmpla! Nu putea să se fi dus la altă masă!... Bănuiam eu că e mare ştab, că a venit să ne controleze!

— Cine, domnişoară?! insistă maiorul.

— Cum cine, domnul ăsta care mi-a făcut reclamaţia! Şi arătă spre fotografia lui Petre Veronescu.

Pentru o clipă Dan Adamache avu senzaţia că nu poate să mai gîndească.

— Cum aşa, domnişoară Paula?...

— Aşa bine, vedea-l-aş în spital de boşorog, că nu putea să tacă!

— Uite ce e, Paula Ciupitu, deveni grav maiorul, eu nu înţeleg nimic din toată povestea asta a ta. Linişteşte-te şi vorbeşte mai clar, ca să pricep şi eu ceva.

— Ce să pricepeţi, tovarăşe miliţian, o să mă dea afară de la serviciu, asta să pricepeţi!...

— De ce să te dea afară?

— Datorită reclamaţiei!

Maiorul simţi că se enervează, iar începea povestea, ca într-o piesă absurdă.

— Fată dragă, explică-mi şi mie ce legătură are reclamaţia cu doctorul?

— Care doctor?

— Acesta care zici că era ştab!

— Păi nu dînsul a făcut reclamaţia?

— Nu, de ce să te reclame?!

Paula Ciupitu se mai linişti. Se şterse cu degetele la ochi.

— Aşa credeam, tovarăşe miliţian, scuzaţi-mă, nici nu ştiu ce grad aveţi...

— N-are nici o importanță. Zi-i mai departe! ...
— Așa credeam, pentru că a doua oară unul de la masa ștabului, sau a doctorului, ce era, a făcut scandal, de ce nu-i servesc ca lumea, m-a și jignit. Sigur, revenise așa, îmbrăcat ca oricine, ca să vadă cum sînt serviți și oamenii de rînd! Zău dacă mi-am dat seama că era tot dînsul, stătea cu spatele, abia cînd am făcut nota de plată l-am văzut și-am înlemnit, nu alta. M-a privit lung, a dat din cap, așa, a nemulțumire. Așteptam să mă cheme șeful din moment în moment. Au plecat însă fără să discute cu șeful.
Maiorul o asculta calm.
— La început n-au fost toți trei, domnișoară Paula?
— Nu, la început, cînd era elegant, a venit cu dînsul! și arătă poza lui Panait Cazacu. După aceea a venit cu alți doi bărbați. Unul cu chelie, dar un om fin. Celălalt mai slăbuț, parcă era îmbrăcat la Shop.
— E acesta? și arătă spre Grigore Călinescu.
— Nu, nu-i acesta!
— La ce oră au venit prima dată, îți amintești?
— După patru.
— Și a doua oară?
— Spre șase. Se însera!
— Poate era șapte! ...
— Mai exact era după cinci și jumătate. Venise sora mea și rata de Moreni o lăsase la Ploiești la 17 și 10. Pînă la șase au apărut a doua oară, sînt sigură!
— Evrika! strigă maiorul.
— Poftim?
— Nimic, nimic, e melodia mea preferată! încercă Adamache să-și stăpînească euforia.

— Sper că ești sigură de ce mi-ai mărturisit. domnișoară Paula Ciupitu?
— Se poate, tovarășe!
— Eu îți mulțumesc! Uite, însă, scrie tot ce mi-ai mărturisit și semnează.

*

...Dan Adamache gonea cu peste o sută la oră. Cînta vesel la volan. Kilometrii i se păreau imenși, nu mai avea parcă răbdare. În clipele acelea își spunea pentru a mia oară că nu există meserie mai frumoasă pe lume decît a lui. Pe Marius Coste îl sună de la un telefon public, de la Arcul de Triumf.
— Colega, pregătește-te de luptă! Abia acum începem ancheta. Am descoperit unde am greșit. Am vești bombă, nu alta! Ne vedem peste un sfert de oră la generalul maior Zaharia Manolescu!
O sună pentru o ultimă verificare și pe Rodica Vadu:
— Doamnă doctor, la ultima ședință i-ați terminat lui Petre Veronescu două plombe laterale! Jos sau sus?
Dentista răspunse într-un tîrziu, cu voce tremurată:
— Ambele jos!
— Mulțumesc, doamnă!

*

...Intră la generalul maior însoțit de procuror. Primi imediat aprobarea pentru dezgroparea unui cadavru. Îl sună pe medicul legist Crișan și ceru să vină cu un fotograf la cimitirul Bellu. Crucea de piatră cu numele savantului dăltuită în ea se mută doi metri. Pămîntul nu se dospise prea bine pe lem-

nul coşciugului. Mirosea greu, descompunerea îşi urmase legile ei.

— Caută două plombe laterale, ambele jos, puse cu cîteva zile înainte de noaptea incendiului! aproape că îi strigă Adamache doctorului Crişan.

Medicul legist nu prea înţelegea. Forţă însă maxilarele cadavrului în putrefacţie. Se trase brusc înapoi.

— Nu le are! Jos lipseşte un singur dinte! În rest, dantura e sănătoasă!

— Nici nu le-a avut! răspunse maiorul. Aici am greşit noi grav, procurorule. Îl bătu pe umăr pe Marius. N-am mai făcut identificarea completă a cadavrului! Cui i-ar fi trecut însă prin cap! Mai ales că medicul legist Crişan, fost coleg de facultate şi prieten cu doctorul Veronescu, l-a recunoscut pe loc, iar din familie nimeni n-a descoperit măcar un indiciu care să nu fi fost al savantului.

...Dan Adamache porni agale, la braţ cu procurorul.

— Formidabil, Dane!

— Monstruos, Marius! Nenorocitul ăsta din groapă, cine o fi, a fost obligat să moară în flăcări, nevinovat. Acum avem şi probe! Prea se potriveau toate! ...

Aşteptară şi confirmarea expertizei. Şi aceasta nu întîrzie mult.

— Dinţii nu sînt ai doctorului Veronescu! îi informă de la laborator.

Maiorul formă numărul lui Zaharia Manolescu:

— Tovarăşe general, substituire de persoană, asta a fost în strada Dornei! Moarte în timpul incendiului, dar nu a doctorului Veronescu!

— Înseamnă că Petre Veronescu trăieşte!

— Aşa vrem şi noi să credem!

— Atunci, trebuie să-l salvăm cu orice preţ!

— Şi cît mai repede, tovarăşe general!

Zaharia Manolescu îi aştepta în biroul lui. Procurorul monologa uimit: „Formidabil, Dane! Savantul n-a murit!"

— Ţi-am spus eu azi-dimineaţă că ancheta abia acum începe! Dacă nu era caraghiosul de Cazacu, astăzi poate beam un vin roşu împreună cu doctorul Veronescu! Sau poate îl luai la Cluj-Napoca unde, peste zece zile, după cum am citit în „Sportul", tu arbitrezi derbyul de pe Someş dintre C.F.R. şi „U". Ar fi mers savantul, pentru că sub Cetăţuie şi-a făcut studiile ...

— Timpul nu-i pierdut!

— Ştiu eu? În zece zile se pot întîmpla multe! Doar nu l-au răpit pe savant să se uite la el ca la o statuie! Să nu primim vreo vedere din Köln, Napoli, Zürich sau Marsilia!

— Crezi că? ...

— Trebuie să credem orice! ...

CAPITOLUL VIII

N-au avut prea mult timp să savureze succesul. La o oră după descoperirea substituirii, fotografia lui Petre Veronescu se răspîndea în toate cele patru zări ale ţării, la miliţiile judeţene. Dan Adamache rememoră afirmaţiile celor interogaţi, reciti teancul de declaraţii. Totul părea ermetic. Avea acum proba cea mare, dar îşi dădea foarte

bine seama că totul se transformă în zero, dacă nu-l găsește pe savant. Și nu găsea capătul firului, deși era convins că s-a aflat în preajma lui. „Au lucrat tare!“ își repetă maiorul. În raționamentul lui existau deja două persoane „dacă nu mai multe!“ în afara mortului. „Un singur individ nu putea face o asemenea lucrare! Să-l ia pe savant să care și victima!“ filozofa de unul singur maiorul. Nu putea bănui încă pe nimeni, dar faptul că nu era vorba de o singură persoană îl bucura: „Cu cît sînt mai multe, cu atît mai bine pentru noi, chiar dacă la o primă vedere pare mai complicat!“.

Dinspre granițe nici un semnal. Încercă și la Aeroportul internațional Otopeni, deși i se părea cam utopic. Nu semnalase însă nimeni vreo persoană cu înfățișarea doctorului Veronescu. Și nimic suspect! „Poate l-au deghizat!“ gîndi deodată și enervarea îl cuprinse. „Asta ar fi presupus și participarea conștientă a savantului, ori el nu cred că și-ar fi părăsit patria!“ ...

Marius Coste îl găsi tăcut. Maiorul își trecea mîna prin părul său bogat. Procurorul venise vesel, dar toată dispoziția lui se risipi brusc. Adamache privea fotografia savantului și cea făcută mortului după incendiu.

— Nici cei mai reușiți frați gemeni nu seamănă atît de bine! izbucni el.

— Numai cineva care-i cunoștea pe amîndoi se putea gîndi la o înscenare ca asta! completă procurorul.

— O să-l găsim noi și pe acest cineva atît de diabolic!

— Mai întîi să aflăm cine e mortul! ... În „buletinul evenimentelor din țară“ nu se semnalează nici o dispariție în ziua de 20 octombrie. Doar în data de 18 a plecat de acasă un bărbat, dar era un tînăr de 22 de ani și nu cred că ne interesează pe noi!

Maiorul tăcu un timp. Se ridică și începu să explice tumultos, cu gesturi largi.

— Ușa de la intrare era închisă, cheia era răsucită în broască, pe dinăuntru, reții bine, nu?! ... Dacă era yală se schimba povestea, dar ușa avea o broască veche, clasică. Asta mă încurcă al dracului de mult! Pentru că, nu văd pe unde au ieșit cu savantul, geamurile erau și ele închise.

— Doar să fi ieșit cu el normal, pe ușă și să fi rămas cineva ascuns în casă! Să fi ieșit după noi! ...

Adamache se încruntă.

— Nu-i exclus, deși mi se pare puțin cam forțat argumentul! Adică rămînea acolo la risc: „Sting focul, scap! Nu-l sting, m-am ars!“ ... Cam forțat, Marius!

— Și substituirea putea fi privită acum zece zile ca un argument forțat, recunoaște! ...

— De acord!

— În fond, incendiul s-a produs la etaj. Jos cineva putea aștepta pînă la o anumită limită. Risc pentru perfecțiunea crimei, pentru că tot crimă a fost!

Maiorul îl privi cu admirație pe Coste. Îl crezuse de multe ori un copilandru. În cei zece ani de cînd terminase facultatea și colaborau, îl tratase des cu superioritatea vîrstei, dar acum „puștiul“, cum îi spunea Adamache celui mai tînăr cu nouă ani, îi plăcea sincer cum gîndește.

— Dacă am admite ipoteza aceasta, atunci, volens, nolens, trebuie să ne întrebăm dacă cineva nu era la parter.

— În camera de studiu nu a fost nimeni! reveni maiorul. Atunci, unde se putea ascunde?...

— În centrala termică! Am căutat acolo tîrziu, după ce am coborît din salonaș.

— Și mai e un loc pe care nu l-am verificat nici azi, Marius! În vestibulul de la intrare e un șifonier în perete, l-am descoperit cînd am fost ultima dată la Ioana Veronescu. Acolo și-a pus taiorul...

— Atunci, e foarte clar! Crezi că se mai poate face ceva?...

— Trebuie să găsim noi o soluție salvatoare!

Telefonul zbîrnii. O miliție județeană din Moldova îl căuta pe maior.

— La telefon! răspunse Adamache.

— Tovarășe maior, cel a cărui fotocopie am primit-o noi, a dispărut de vreo două săptămîni!

— Cum, tovarășe?...

— Vasile Bloț, așa-l cheamă, a plecat de acasă la 20 octombrie și n-a venit încă. L-am căutat peste tot, nu-i!

— Și de ce nu l-ați anunțat în „Buletinul evenimentelor?" se răsti maiorul.

— L-am anunțat, cum să nu!

— Ce spui, tovule?...

— Pe cuvînt, tovarășe maior! L-am anunțat însă pe 25 octombrie, atunci a venit nevastă-sa și a declarat că nu i se mai întoarce omul acasă!

— Da, da, da, înțeleg! Mulțumesc frumos! Ia spune-mi, ești sigur că e fotografia lui Vasile ăsta cum îl mai cheamă?

— Vasile Bloț e, tovarășe maior, îl căutăm și noi de vreo săptămînă...

— Antecedente, ceva?...

— De două ori condamnat! O dată pentru omor, a doua oară pentru încercare de trecere ilegală a frontierei.

— Care va să zică nu era chiar așa un mielușel, cum îl credeam noi!

— Nu. tovarășe maior! Podoabă mare la casa omului...

— Căpitane, pe morți să nu-i vorbim de rău!

— E mort?!...

— Da, dar discreție totală! În maximum patru ore sînt acolo, așteaptă-mă!

Trecuse de șase seara cînd „Dacia" cea neagră a maiorului luase drumul Moldovei. Lăsase vorbă să se schimbe „garda" din strada Dornei...

*

... Aproape toată noaptea maiorul studiase dosarul lui Vasile Bloț. Își făcuse o imagine cît de cît exactă despre „dublura" savantului. A doua zi, în zori, a plecat în orășelul lui Vasile Bloț. Nu i-a mărturisit Olgăi Bloț nimic despre dramă. A încercat să afle cîteva date suplimentare, dar nevasta dispărutului nu-și amintea de nici un prieten de-al soțului ei. Nici la I.G.O., unde lucrase Bloț, nu obținu vreo informație semnificativă. Ceea ce-l intrigă cel mai mult pe Adamache era discreția în care Vasile Bloț părăsise urbea. Nimeni nu-l văzuse în dimineața aceea de 20 octombrie în gară sau să-l fi luat cineva cu mașina. Singura referință era a unui ospătar, Gh. Mihărtescu, dar nici acesta nu spusese mare lucru: „Pe la ora nouă dimineața a intrat în local și mi-a cerut două sute coniac. Era cam nervos, că mi-a zis „Hai, mă, Gică, odată, parcă

ai fi legat de mîini, aşa umbli!“. A băut coniacul şi a plecat!“.

Era tot ce ştia şi maiorul atunci cînd se decise să treacă munţii prin pasul Oituz şi să se oprească undeva lîngă Sighişoara. Căută acolo pe un oarecare Marcu Trifan. Acesta venise ceva mai devreme acasă, era zi de sîmbătă, zi de lucru mai scurtă. Marcu Trifan, bărbat la vreo 50 de ani, funcţionar la ADAS, avea o privire grea. Stătea singur, nevasta îi murise de cancer, copii nu făcuse. L-a măsurat lung pe maior, cu ochii lui mici acoperiţi de sprîncene stufoase, a părut surprins de vizită, dar pînă la urmă mîinile lui butucănoase au deschis poarta, invitîndu-l în casă. Adamache intră direct în subiect, pentru a nu mai trezi fel şi fel de suspiciuni.

— Dumneata ai cunoscut, acum vreo şapte ani, un bărbat pe numele Vasile Bloţ. Ţi-l mai aminteşti?

— Am cunoscut mulţi oameni în viaţa mea, tovarăşe! Dacă ar fi să mi-i reamintesc pe toţi! ...

— Aţi fost în aceeaşi celulă, în puşcărie! Şi dumneata tot pentru încercare de trecere frauduloasă a frontierei ...

— O fi fost, tovarăşe! Erau mai mulţi, acolo! Marcu Trifan nu voia să vorbească. Se vedea clar. Maiorul judecă rapid situaţia şi încercă o altă soluţie.

— Bine, tovarăşe Trifan, dacă nu vrei să vorbeşti, treaba dumitale. Poate te omoară şi pe dumneata, cum l-a omorît şi pe Vasile Bloţ! Şi l-am rugat să ne vorbească, n-a vrut! Noi avem conştiinţa împăcată că te-am prevenit ...

Marcu Trifan se schimbă la faţă. Cît era el de solid, începu să-i fie frică.

— Ce să vorbesc, tovarăşe maior?! Şi cine să mă omoare, că n-am făcut rău nimănui! ...

— Asta numai dumneata ştii! Şi Bloţ zicea că nu a făcut rău nimănui şi uite ...

Maiorul îi întinse fotografia cadavrului, în noaptea incendiului. Marcu Trifan nu-şi putu stăpîni spaima:

— Vai de mine! L-au ucis!

— Îl cunoşti, deci!

— Îl cunosc. Cînd a murit?

— Mai bine zis cînd l-au omorît!

— Aşa ...

— Mîine împlineşte două săptămîni.

— Dumnezeu să-l ierte!

— Noi nu vrem însă să-l iertăm pe criminal.

— Păi, de ce să-l iertaţi?! ...

— Pentru că dacă Bloţ tace, dumneata taci, altul tace, criminalul îşi vede de treabă şi noi nu-l putem găsi. Şi, cum să condamni pe cineva, dacă nu ştii cine este.

— Aşaaa?!

— Cam aşa! Cînd ţi-am arătat mortul ai spus „l-au ucis!“ N-a fost, deci, un singur criminal.

— Eu de unde să ştiu, păcatele mele! Am zis şi eu aşa, că, după mintea mea, criminalii nu prea acţionează singuri, singurei.

— Dumneata bănuieşti cine l-ar fi putut omorî pe Vasile Bloţ? Mă gîndesc că, acolo, în puşcărie, poate avea duşmani, poate îşi făcuse nişte rivali.

Marcu Trifan ridică din sprîncene.

— N-avea nici un duşman, tovarăşe maior! Era un om supus.

— Prieteni avea?
— Nu prea avea nici prieteni. Așa...
— ?!...
— Așa, oameni mai apropiați avea.
— Cum adică mai apropiați?
— Unul căruia să-i dea o țigară, altul cu care să discute mai mult.
— Dumneata îi erai prieten?
— Îi eram! Pe mine mă prinsese la vreo patru zile după el, tot în același loc...
— Și de ce-ai vrut să fugi din țară?
— De prost ce eram. Da, păcatele mele, de ce mă întrebați toate astea? Nu cumva...
— Nici-o grijă, tovarășe Trifan! Nu te amestecăm în povestea asta urîtă cu criminali. Din contră, vrem să te apărăm. Mă interesează oamenii aceia mai apropiați lui Bloț. Îți amintești cine erau?
— Era unul din Galați, nu mai știu exact cum îl chema, parcă Vanghele, Pandele, cam așa ceva. Ăsta era cel mai bătrîn. Știa multe, și de medicină, și de-ale vieții, și noi parcă ne spovedeam toți la el. Mai era un inginer din București, unul de i se spunea „Sfîntul“ ca ăla de la televizor care scăpa și din mormînt, de-l băgai.
— Era tînăr Sfîntul ăsta al vostru?
— Cam de-o vîrstă cu mine. Avea, atunci, vreo 42 de ani.
— Puternic?
— Dacă-i zicea Sfîntul!... Frumos și puternic! Evadase de vreo trei ori, avea palmares bogat, nu se compara nimeni din celulă cu el. Era fiul unui fost chiabur. Ne povestise cum taică-său a fost gata, gata să dea ortul popii în 1907, cînd țăranii dintr-un sat din Teleorman i-au dat foc la conac, atunci, cu răscoala.
— Și de ce ajunsese fiul chiaburului la rece?
— Niște escrocherii, nu știu eu prea bine.
— Afară de Sfîntul cum îl mai chema?
— Zău dacă știu. Parcă Puiu! Nu, nu, Piu, cam așa ceva.
— Piu și mai cum?
— Numele celălalt nu l-am auzit niciodată.
— Era prieten cu Bloț?
— El era un fel de șef al nostru. Îl ascultau toți de frică. Bloț era supus, v-am spus, așa că se purta ca un cățel pe lîngă Sfîntul. Și Sfîntul îl apăra de oricine.
— Sfîntul a ieșit înaintea lui Bloț din închisoare?
— Nu, întîi a plecat Bloț.
— I-a cerut ceva „șeful“ ăsta, cînd Bloț s-a eliberat? Vreun comision?
— Nu-mi amintesc.
— Eii, o slugă nu se desparte așa de stăpînul ei!
— Zău de-mi amintesc, tovarășe maior.
— Dumitale nu ți-a cerut nimic?
— Nu! Pe mine m-a bătut o dată. Eu i-am zis că e prea șmecher și o să i se înfunde, și el m-a dărîmat din doi pumni. Nu prea ne aveam bine. Îl suportam că n-aveam ce face.
— Ți-a promis vreo răzbunare, cînd a aflat că pleci?
— Nu-mi amintesc!
— Dar lui Bloț i-a promis ceva?
Marcu Trifan deveni gînditor. Își chinui memoria și răspunse cu siguranță în glas:
— I-a zis, odată, înainte de eliberare, că o să-l facă om mare, cînd se vor întîlni în libertate.

— Așa i-a zis?! ...
— Pe cuvînt, așa i-a zis, că noi am rîs pe-nfundate, întrebîndu-ne: „Cît de mare poate ajunge un cățel?“
— Alți prieteni sau oameni mai apropiați avea Bloț?
— Nu, n-avea!
— Crezi că „Sfîntul“ putea să-l omoare?
— Motive nu prea avea! Bloț era un om sărac, rar primea și el cîte un pachet. „Sfîntul“ avea de de toate. Pachete peste pachete, cele mai bune alimente. Fuma numai țigări lux, și vă dați seama ce înseamnă asta, în închisoare!
— Atunci cînd i-a zis lui Bloț că îl face mare, a spus-o cu voce tare, să-l audă toți, sau numai în șoaptă lui Bloț?
— A zis-o cu voce tare. Și a adăugat: „Cine se atinge de omul ăsta, îi mînînc beregata!
— Sfîntul avea vreo crimă la activ?
— Nu ne-a spus așa ceva. Noi, însă, credeam că are. Prea era șmecher și cunoștea niște figuri de rămîneam cu gura căscată. Cîte trei bătea deodată! Doar îi atingea, și oamenii și cădeau, de se ridicau după o oră.
— Ce fel de inginer era?
— Constructor, zicea!
— Altceva, așa, deosebit, nu-ți mai amintești, tovarășe Trifan?
— Nu, tovarășe maior!
Dan Adamache îi mulțumi, îl liniști, și plecă nu tocmai satisfăcut de „raidul“ lui.
În zare un drum îi apărea în ceață ...

*

Sîmbătă, spre prînz, în plin centrul Capitalei, lîngă statuia Rosetti, un bărbat de statură potrivită, dar mușchiulos, se plimba calm pe strada Caimatei, așteptîndu-și, parcă, iubita. Întorcea din cînd în cînd capul, discret, iar privirile ascunse de lentile fumurii căutau ceva. La un moment dat, bărbatul țîșni într-o curte, se apropie de cutia de scrisori fixată lîngă ușa de la intrare. Scoase o pensetă lungă, o introduse abil în crăpătura cutiei. Apăru o foaie mică, tipărită. O citi în grabă, o lăsă să cadă înăuntru și fugi pe poartă. Nu-l observase nici un vecin. Ploua puternic, strada era pustie, iar în casa maiorului Adamache nu era nimeni. Alergă spre cabina telefonică din stația de taxi. Formă un număr. „Totul e all right“. Urcă într-un getax și dispăru sub ploaia capitalei ...

CAPITOLUL IX

Spre surprinderea lui Dan Adamache și a colaboratorilor săi, timp de trei zile nu s-a întîmplat absolut nimic deosebit. Vila din strada Dornei n-a interesat pe nimeni, pe afară sau prin interior. Capcanele criminalistice n-au înregistrat decît pașii doctorului Grigore Călinescu, ai gazdei și ai „caloriferistului“. Liniștea aceasta nu-i prea surîdea însă maiorului. „Înseamnă că și-au atins scopul, iar noi ne pierdem timpul în zadar!“ medită el, ușor mîhnit. Căutaseră „urme“ și în casa de vînzare, dar efortul se dovedise inutil.
Marius Coste îi interogase, în absența maiorului, pe cei doi vecini ai doctorului Veronescu, plecați

din strada Dornei în noaptea incendiului. Şi Adrian Ciuceanu şi Florea Mitrache şi-au exprimat durerea pentru familia doctorului. Inginerul nu-l cunoştea prea bine pe savant, dar îl respecta în mod deosebit. Şoferul Florea Mitrache fusese prieten de joacă cu Tiberiu, fiul doctorului, mîncase în copilărie, de cîteva ori, în casa Veronescu „că erau oameni foarte cumsecade!“ Nici unul din cei doi nu reuşi însă să-şi amintească de ceva suspect petrecut în jurul vilei în zilele dinaintea morţii.

— Cînd am plecat eu în cursă, în Austria, domnul doctor era în faţa porţii dînsului, acolo l-am lăsat! precizase neîntrebat Florea Mitrache. Îl adusese şoferul dînsului, am văzut eu cînd a coborît singur. A rămas acolo în faţa vilei cercetînd strada de parcă aştepta pe cineva, vreun prieten.

Explicaţia i se păru puţin interesantă procurorului, dar o consideră repede o simplă impresie, pentru că doctorul nu avea prieteni.

Maiorul audiase şi el cele două interogatorii. Nu-l impresionaseră cu nimic, dar ceru să-l asculte şi el odată pe Florea Mitrache. Există în cuvintele şoferului un punct de unde s-ar fi putut porni într-o discuţie mai analitică. Florea Mitrache plecase însă duminică la prînz în cursă în Jugoslavia şi Italia şi dialogul lor se amînă.

Simion Grecu intră vesel în biroul lui Dan Adamache:

— Tovarăşe maior, l-am văzut pe... Sfîntul în carne şi oase. Lucrează pe un şantier de construcţii din Bucureşti. Oamenii au o părere bună despre el. Doar că-i puţin cam afemeiat. La frumuseţea lui, însă, nu ştiu dacă nu cumva femeile ar trebui acuzate că nu-l lasă în pace. Necăsătorit, elegant,

manierat în comportare. Nici nu-i dai cincizeci de ani. Maxim 30! Prietenii îi spun „domnul Piu“.

„Sfîntul“, pe numele său adevărat Carol Hăţ, fusese descoperit repede. Indicaţiile lui Marcu Trifan se dovediseră foarte preţioase. Acum şase ani Carol Hăţ fusese în aceeaşi închisoare cu Vasile Bloţ. Pentru înşelătorie. Lua sume frumuşele de la creduli, promiţîndu-le servicii sau lucruri rare. Mai fusese închis cu 18 ani în urmă, tot pentru escrocherii. Nu evadase însă din nici o închisoare şi nici nu încercase aşa ceva. Le spusese celor din celulă o asemenea poveste probabil pentru a-şi spori prestigiul în faţa lor. Avea o singură soră mai mare, dar aceasta, bolnavă, se găsea într-un sanatoriu.

Părinţii îi muriseră, tatăl ucis de o bombă scăpată dintr-un avion nemţesc, în cel de-al doilea război mondial, mama de cancer, în toamna lui '62. Îi rămăsese o frumoasă moştenire, dar a „tocat-o“ destul de repede la cărţi şi pe femei. Mai înainte de a fi închis a doua oară lucrase la drumuri şi poduri. De patru ani se angajase la un trust de construcţii civile. Locuia singur un apartament de două camere într-un bloc din Drumul Taberei. Vecinii de bloc nu aveau o părere prea bună despre el. Mai ales bărbaţii. Îl considerau un crai plin de bani şi de relaţii. „Să am eu atîţia lei în buzunare cîte femei au trecut prin casa lui! Artiste, profesoare, doctoriţe, inginere, studente, eleve, tot ce vrei şi nu vrei!“ se revoltă un anume Edmond Nacaşian, de la acelaşi etaj cu inginerul Hăţ.

Maiorul se gîndi mult la Carol Hăţ. Biografia lui părea că începe să se filtreze după ispăşirea celei de-a doua pedepse. Nu-l mai reclamase nimeni pen-

tru înşelătorii. Doar pentru viaţa lui destrăbălată. Hotărît să-l ancheteze chiar în această zi, după amiază. Îl trimise pe Simion Grecu după inginer. La ora şase şi zece minute Carol Hăţ intra în biroul maiorului. Elegant, cu prestanţă, trup de atlet din Grecia Antică şi figură de june prim, în pofida anilor, trădaţi, discret, de tîmplele uşor argintii. Instinctul se declanşă în maior într-un avertisment de prudenţă.

— Luaţi loc, domnule Hăţ!

— Mulţumesc, domnule maior! Trebuie să vă mărturisesc, însă, că nu ştiu pentru ce trebuie să iau loc. Iarăşi vreo reclamaţie de la distinşii mei vecini?! ...

— Poate da, poate nu! încercă maiorul să-i atace siguranţa din glas.

— Regret că v-am întrebat, domnule maior! De drept, dumneavoastră sînteţi cel care puneţi întrebări.

— Nu mereu, domnule Piu! atacă Adamache şi-l fixă cu privirea.

Inginerul fuma liniştit, fără ca vreun muşchi al feţii să-i trădeze surprinderea la auzul acestui intim „Piu" spus, aici, la Miliţie.

— Mă rog, e dreptul dumneavoastră să vă alegeţi metodele. Eu vă ascult! răspunse inginerul degajat.

— Domnule Hăţ, aveţi o memorie bună?

— Cred că da!

— Atunci despre un anume Vasile Bloţ vă amintiţi?

— Vasile Bloţ?! Da, îmi amintesc. Am fost în puşcărie amîndoi. Acolo l-am cunoscut.

— L-aţi mai văzut după ce aţi ieşit din puşcărie?

— O singură dată l-am întîlnit. Eu mergeam spre Slănic Moldova cu o prietenă şi l-am zărit pe şosea.

— Aţi vorbit cu el?

— Am schimbat cîteva vorbe. Două-trei minute, nici n-am oprit motorul.

— Aveaţi o promisiune de respectat faţă de Vasile Bloţ! ...

Inginerul zîmbi puţin ironic.

— Ce promisiune să am eu faţă de unul ca Vasile Bloţ, domnule maior?! ...

— Amintiţi-vă!

— Dacă ştiţi dumnoavoastră, atunci, de ce-am mai pierde timpul cu ... aducerea aminte.

— I-aţi promis lui Vasile Bloţ că la ieşirea din penitenciar îl veţi face mare!

Inginerul rîse forţat.

— Aveţi dreptate, domnule maior, i-am promis! Şi pentru asta m-aţi chemat, acum, aici! Înţeleg! ... Vasile Bloţ m-a reclamat că nu l-am făcut mare. E bună, domnule maior! ...

— Aveţi imaginaţie, domnule Hăţ.

— Ceea ce nu-i rău!

— Nu întotdeauna!

Dan Adamache se oferi să-i aprindă ţigara inginerului.

— Susţineţi, deci, că v-aţi întîlnit de curînd cu Vasile Bloţ.

— N-am spus de curînd! şi vocea inginerului căpătă întîia dată inflexiuni mai grave. Parcă anul trecut!

— Şi ce era dacă îl întîlneaţi de curînd, de v-a deranjat formularea mea?

— E bine să respectăm cu stricteţe adevărul,

domnule maior. Pentru dumneavoastră și orele au importanță, darmite lunile!

— Cineva susține totuși că v-a văzut de curînd cu Vasile Bloț.

— Iluzie optică! zise inginerul liniștit.

— Credeți?

— Tot așa cum și dumneavoastră sînteți convins de gradul ce-l purtați.

— Apelînd la memoria dumneavoastră excelentă v-aș ruga să-mi spuneți dacă știți, cumva, unde v-ați petrecut timpul acum două duminici.

— Acum două duminici? O clipă! ... Am jucat tenis de cîmp în parcul Herăstrău.

— Toată ziua?

— Nu mai rețin exact de cînd pînă cînd! Oricum, masa de prînz am luat-o la restaurantul „Parc".

— Asta-i bună! șarjă Adamache.

— Ce anume? deveni curios inginerul.

— Tot acel cineva susține că v-a văzut duminică 20 octombrie luînd masa cu Vasile Bloț la popasul Românești.

Pentru prima dată inginerul clipi nervos.

— Imposibil, domnule maior!

— Nimic nu-i imposibil, domnule Piu! Vă mulțumesc, sînteți liber!

Inginerul păru surprins. Aștepta parcă și alte întrebări. De asta își și aprinse o țigară. El fuma foarte rar. Îl salută pe maior cu un zîmbet voit superior.

Dan Adamache avea o fotografie a inginerului, dar făcută în urmă cu opt ani. Îi trebuia una „la zi". O primi curînd. Coborî, luă mașina lui și goni spre șosea. Se îndreptă spre Ploiești. La popasul Românești opri. O căută pe Paula Ciupitu. Era

de serviciu. Cînd îl zări, tînăra ospătăriță se emoționă.

— Nu te speria, tovarășă Paula! Am venit să-i spun responsabilului să te premieze.

Fata lăsă ochii în jos și începu să zîmbească.

— E aici responsabilul?

— Nu, a plecat pe la vreo șapte. Vine la zece, la închidere.

— Bine, vorbesc eu cu el. Ia spune, ți-ai mai reamintit ceva despre oamenii noștri despre care te-am întrebat?

— Nu, tovarășe maior!

Maiorul scoase trei fotografii. Prima care i-o întinse ospătăriței fu a lui Carol Hăț.

— Bărbatul acesta a fost în duminica aceea aici, în curtea popasului?

Paula Ciupitu admira frumusețea inginerului.

— N-a fost, tovarășe maior!

Îi mai întinse o fotografie. Cea a inginerului Adrian Ciuceanu. „Pentru orice eventualitate!" își zise maiorul.

— Nici acesta n-a fost!

Întinse și a treia fotografie. Paula Ciupitu tresări brusc.

— Dînsul e cel care m-a jignit! Dînsul a țipat la mine!

Maiorul holbă ochii.

— Ești sigură, Paula?

— Cum vă văd și cum mă vedeți! A fost la masă cu ștabul și încă unul, a doua oară cînd au venit. Mamă, ce gură mai avea! ...

Maiorul mai mult lunecă pe un scaun. Își mușcă nervos buza de jos. Ceru o bere. Fata îl privi puțin mirată, dar se duse să aducă comanda. Sufla un vînt

rece. Dan Aadamache bătea darabana în lemnul mesei. Florea Mitrache plecase de trei zile în cursă. În Iugoslavia și Italia! . . .

*

La zece și un sfert, Dan Adamache ajunse în Gara de Nord. Își parcă mașina și intră pe peron. Rapidul „Transilvania" sosea la ora 22,29. Cornelia, soția sa, ziaristă, era plecată de cinci zile la Cluj-Napoca pentru a urmări un festival de dramaturgie românească contemporană. Rapidul sosi fără întîrziere.

— În sfîrșit, ai și tu o seară liberă! se bucură Cornelia, sărutîndu-și soțul.

„Așa seară liberă!" voi maiorul să răspundă, dar se gîndi să nu strice dispoziția soției.

Într-un sfert de oră intrau în casa lor, din strada Caimatei. Cornelia puse masa în sufragerie, acolo unde mîncau ei numai în zilele mai deosebite. Îl simți pe Dan trist, dar nu cuteză să-l întrebe nimic. Ea era veselă. Îi povestea cu entuziasm despre multe din piesele urmărite pe scena festivalului. Ciocniră un pahar cu Fetească regală, adusă de Cornelia. Deodată sună puternic și des telefonul.

— Alo! se auzi o voce feminină, cînd maiorul ridică receptorul. Centralista întrebă numărul și primi confirmarea. Vă caută Elveția. Am sunat și mai devreme, nu era nimeni acasă.

— Cineee? se miră Adamache.

— Zürich, domnule, la telefon!

— Nu-i greșeală?

— Nu, domnule! Nu-i numărul 142 . . .!

— Ba da, duduie! răspunse Dan Adamache, în timp ce apăsă pe clapa magnetofonului așezat lîngă telefon.

— Atunci aveți Zürich-ul!

— Alo, domnul maior Adamache? se auzi o voce în receptor, și maiorul avu o clipă senzația că visează.

— Da, domnule!

— La telefon doctorul Petre Veronescu. Domnule maior, mă ascultați?

— Da, domnule doctor.

— Vă rog să nu vă mai osteniți cu cercetarea morții mele. Eu l-am sacrificat pe Vasile Bloț. Nu mai agitați lumea cu interogatorii și urmăriri. Nu mai are nici un rost. Vă salut!

La Zürich receptorul se așeză calm în furcă. Efectiv i se părea un vis. Se simțea învins. „Savantul a fost, deci, scos din țară! Totul e pierdut!" Își umplu însă un pahar cu vin.

— Și cretinul ăsta de Panait Cazacu! îl auzi Cornelia țipînd. Dacă mărturisea adevărul de la bun început, nu le mai reușea planul! Și savantul, doamne, să mai crezi în oameni! . . .

Banda magnetofonului alerga spre începutul imprimării. Vocea doctorului Veronescu se reauzi:

„Vă rog să nu vă mai osteniți cu cercetarea morții mele! Eu l-am sacrificat pe Vasile Bloț. Nu mai agitați lumea cu interogatorii și urmăriri. Nu mai are nici un rost! Vă salut!"

Maiorul asculta încremenit. Era vocea savantului, îl ascultase de atîtea ori și la radio și la televiziune. Ceru masa șefei de la convorbiri internaționale și întrebă dacă într-adevăr vorbise cu Zürich-ul. Nu fusese nici o glumă. Îl sună, atunci, pe Marius Coste, îi povesti totul. Procurorul rămase stupefiat.

— Doctorul Veronescu, Dane?! . . .

— El în persoană!

— Și Florea Mitrache?! . . .

— Uite, Florea Mitrache, cel verificat!...
— Formidabil!
— Ce formidabil?! se enervă maiorul. Toată povestea asta ne spune că mîine trebuie să ne înaintăm demisiile. Asta-i, băiatule, sîntem nişte găgăuţe pentru o asemenea meserie cu care ne mîndrim de cîţiva ani buni!

Procurorul ştia că Adamache exagerează. Şocul fusese, într-adevăr, puternic. Dar era sigur şi el că urma o noapte albă.

CAPITOLUL X

„Dosarul cancerului" ameninţa să reprezinte cel mai mare fiasco din cariera lui Dan Adamache. Perspectiva eşecului îi apăruse apăsătoare în noaptea convorbirii cu Zürich-ul, dar tot atunci mintea lui zămislise şi cîteva iluzii de care se agăţă cu speranţa înecatului care zăreşte printre valuri ţărmul. Discutase şi cu generalul maior Zaharia Manolescu. Acesta se dovedi destul de dezamăgit de cursul evenimentelor, dar lăsă să se înţeleagă că trebuie mizat foarte mult şi pe jocul întîmplării şi verificate extrem de atent toate alibiurile.

Vestea „emigrării" savantului veni pentru cei mai mulţi ca o lovitură de trăsnet. S-au găsit imediat şi oameni care să susţină că ei întrevedeau o asemenea atitudine chiar din ultimele deplasări în Occident ale doctorului Veronescu. Pentru Dan Adamache savantul rămăsese însă, un mare semn de întrebare. Într-una din clipele albe ale nopţii s-a bucurat, totuşi, că e viu, că n-a fost el cel ucis de flăcări şi lumea îşi putea menţine încă incandescente speranţele în descoperirea „medicamentului secolului". Îl revolta însă modalitatea aleasă de doctor, trădarea lui şi cruzimea, nebănuite vreodată. Nu putea înţelege de ce Veronescu n-a rămas în Elveţia în urmă cu şase luni, cînd a fost la Berna şi Lausanne la un congres. „De ce, oare, toată mascarada asta, soldată cu o crimă şi cinismul simulării propriei înmormîntări? se întrebase uimit maiorul în „noaptea Zürich-ului" şi după aceea. Nu pot crede, totuşi, că povestea asta este adevărată! E prea stranie, e prea paradoxală!"...

Cazul i se derulase clar. Legăturile îi apărură limpezi, de la Vasile Bloţ la Florea Mitrache şi la vocea savantului care explica liniştea din strada Dornei. Exista însă o a treia persoană, pe care ospătăriţa de la popasul Româneşti nu reuşise să o indice în nici una din fotografiile prezentate. „Era o persoană fină, în vîrstă, cu chelie!" atît reţinuse Paula Ciupitu. Şi de această a treia necunoscută maiorul îşi legase ultimele sale iluzii.

Verificase un număr destul de mare de suspecţi, controlase amănunţit şi alibiurile lor. „Al treilea" nu apărea din nici o parte. „Cu siguranţă că au folosit un truc pentru derutarea cercetărilor!" îi afirmase maiorul lui Marius Coste, atunci cînd acesta îşi manifestă dezamăgirea, după investigaţiile fără ecou din grupul lui de suspecţi. Pentru moment ideea l-a deconectat pe procuror, dar curînd şi-a dat seama că ancheta se complică şi mai mult. Şi se întreba dacă nu cumva dosarul acesta nu este deja închis. Nu-i mărturisise maiorului temerile sale, dar acesta îl simţi fără entuziasm.

— Vrei să părăseşti scena, Marius? Părăseşte-o, băiete! Hai, lasă-mă şi tu singur, du-te în „corul bocitoarelor" care-mi vestesc sfîrşitul! . . .

— Ce-ţi veni, Dane? În viaţa mea n-am atacat imposibilul. Se pare că o fac acum. Şi, firesc, mă îndoiesc şi sper în acelaşi timp.

Nu-şi vorbiră cîteva minute. Se redescoperiră, însă, calmi şi plini de idei . . .

*

De la Ministerul Transporturilor şi Telecomunicaţiilor primiră destul de repede informaţiile solicitate. Florea Mitrache şi ajutorul lui nu părăsiseră Italia şi nici nu se abătuseră de la traseul iniţial. Nimeni din coloană nu semnalase ceva deosebit în comportarea lui Florea Mitrache şi a ajutorului acestuia. Nu-i mai puţin adevărat, susţineau ceilalţi şoferi, că Mitrache a avut destule ore libere în care s-a plimbat prin oraş fără ca cineva să ştie unde se află. Pentru maior vestea era îmbucurătoare. Însemna că Florea Mitrache nu aflase că a fost depistat la popasul Româneşti şi, astfel, se va reîntoarce în ţară. „Va fi o piesă bună la dosar!" gîndi maiorul, şi rugă ca tînărul şofer să fie urmărit mai de aproape. În patru zile Florea Mitrache trebuia să fie în ţară! . . .

*

Întîlnirea cu Ioana Veronescu îl emoţionase pe maior încă din momentul cînd se gîndise la ea. Ştia ce înseamnă să mărturisească unei femei care a văzut pămîntul rostogolindu-se peste coşciugul soţului ei: „Petre Veronescu trăieşte, doamnă!". De multe ori în cazuri asemănătoare s-au înregistrat infarcturi, şi Dan Adamache se temea.

Ioana Veronescu intră în biroul maiorului puţin contrariată. Privea de parcă ar fi intuit ceva, dar maiorul evită un răspuns imediat. Discutară despre multe, vrute şi nevrute, se interesă de comportarea doctorului Grigore Călinescu, de sănătate, de ultimele vizite, o întrebă şi despre amica Rodica Vadu, „o femeie deosebită, domnule maior, m-a ajutat foarte mult să trec peste criza aceasta chiar dacă ne despart destui ani!" precizase soţia savantului. Cam patruzeci de minute maiorul anchetă socratic, fără ca Ioana Veronescu să-şi dea prea bine seama. Părea mai curînd o conversaţie şi femeia rămase oarecum surprinsă de tonul familiar al maiorului. Spre final însă Dan Adamache deveni dintr-o dată grav, întrebînd-o direct:

— Doamnă Veronescu, credeţi că soţul dumneavoastră ar fi putut renunţa la familie de dragul unei aventuri peste graniţe, undeva în Occident?

Ioana Veronescu nu putea accepta întrebarea. Refuza să înţeleagă. Prevesti furtuna şi simţi brusc o ceaţă fierbinte lăsîndu-i-se în cap şi în tot corpul.

— Credeţi, doamnă Veronescu, că ar fi putut fugi peste hotare? îl mai auzi pe maior.

— Nu! Nu! Nu! se trezi strigînd. Nu se putea întîmpla aşa ceva, renunţaţi la orice insinuare.

— Mi-ar fi fost foarte greu să insinuez, doamnă! Numai că realitatea este mai insinuantă decît fantezia noastră . . .

— Nu vă înţeleg!

— V-aş putea ajuta, dar cu condiţia să fiţi un om tare.

— Promit! spune Ioana Veronescu mai mult în virtutea curiozităţii declanşate.

— Nu-i suficient să promiteţi, doamnă! Trebuie şi să vă respectaţi promisiunea.
— Da, domnule maior!
— Doamnă Veronescu, personal, nutresc convingerea că soţul dumneavoastră trăieşte!
Femeia în negru simţi că leşină. Un tremur îi zgudui trupul şi se lungi pe bancheta unde luase loc.
Apă, o pastilă, aer rece de toamnă ploioasă, şi Ioana Veronescu îşi reveni. Privirea ei răvăşită îl fixă pe maior, cerînd adevărul. I se părea o halucinaţie, şi se refuza visului, se voia a realităţii.
— Domnule maior, am auzit eu bine sau delirez?
— Aţi auzit foarte bine! Soţul dumneavoastră trăieşte!
— Nu cred, domnule maior! Nu vă jucaţi cu mine, nu sînt un copil...
Maiorul dădu drumul la magnetofonul său: „Zürich, domnule, la telefon!" Şi apoi o voce bărbătească, în ritmuri aspre domină încăperea. „La telefon doctorul Petre Veronescu. Domnule maior, mă ascultaţi?... Vă rog să nu vă mai osteniţi cu cercearea morţii mele. Eu l-am sacrificat pe Vasile Bloţ! Nu mai agitaţi lumea cu interogatorii şi urmăriri! Nu mai are nici un rost. Vă salut!"
Ioana Veronescu îşi ascunse capul între mîini. Nu putea crede. Era glasul soţului ei, dar totul i se părea anormal, monstruos.
— Nu-i adevărat, domnule maior, nu-i adevărat! şi izbucni în plîns.
— Doamnă Veronescu, trebuie să vă contrazic. Şi să vă bucuraţi că totul e adevărat, că soţul dumneavoastră trăieşte!
— De ce Petre, de ce ai fost atît de dur cu mine?

Cînd soţia savantului îşi reveni cît de cît, Dan Adamache reîncepu dialogul calm.
— Stimată doamnă, meseria mea m-a obişnuit, de-a-lungul anilor, să fiu optimist. Şi chiar dacă pare o utopie, eu vreau să cred că vom reuşi să-l aducem pe soţul dumneavoastră acasă.
— Sînteţi un visător, domnule maior!
— Mă rog!... Vă cer, însă, sprijinul pentru ca această iluzie să poată deveni realitate.
— Nu vi se pare că vă angajaţi într-o muncă de Sisif, şi nu veţi reuşi niciodată să duceţi bolovanul în vîrful muntelui?...
— Important e să încercăm! De ce să fim chiar atît de sceptici? La ce ne mai poate ajuta?...
— În sfîrşit!...
— Pe George Dîmbu îl cunoaşteţi?
— Da, a crescut sub ochii mei. A copilărit împreună cu fiul meu. Era cu trei, patru ani mai mare decît Tiberiu.
— Ştiţi, probabil, că George Dîmbu se află acum în Elveţia.
— Am auzit! murmură Ioana Veronescu şi gîndul îi alergă spre Ţara Cantoanelor căutînd să descifreze o legătură pe care nu şi-o închipuise vreodată.
— Soţul dumneavoastră v-a vorbit de George Dîmbu, după ce s-a reîntors din Elveţia, acum şase luni?
— Nu, nici n-a amintit. S-au întîlnit?!
— Bănuim că da! George Dîmbu se considera, medic, chiar dacă terminase veterinara!...
— Nu mi-a pomenit nimic despre tinerelul acesta, domnule maior. Credeţi că George Dîmbu?...
— Cred multe! Mă interesează dacă, înainte de

a fugi din țară, George Dîmbu a fost în casa dumneavoastră.

— A fost de mai multe ori! V-am spus, era prieten cu băiatul meu, jucau remi, table.

— De camera de studiu-bibliotecă s-a interesat vreodată?

— L-am surprins discutînd cu Tibi despre cancer. Mai bine zis îl întreba pe fiul meu cum o mai duce Petre cu experiențele.

— Aveau prieteni comuni?

— Aveau! Jucau remi împreună. Uneori îi apuca dimineața!

— Ați putea să-mi indicați și mie cîțiva dintre acești prieteni comuni?

— Da! Aurel Gaba.

— De profesie?

— Inginer de vreo doi ani.

— Altcineva?

— Florea Mitrache, un vecin, șofer. Aurora Remeș, pictoriță, fata judecătorului. Rodica Vadu, dentistă. Flaviu Herțeg, student la teatru, coleg de facultate cu Tibi. Mai venea și soția lui George Dîmbu și logodnica lui Aurel Gaba, o studentă, Mariana. De vreo două ori au fost la noi și două bune prietene de-ale pictoriței, două surori, Vera și Carmen Miclea. Prima profesoară de franceză, cealaltă studentă la chimie.

— Băiatul dumneavoastră avea o prietenă mai de suflet?

— N-aș putea spune exact cine era. Oscila între Rodica Vadu și Aurora Remeș. Chestie de gusturi! . . .

— Nu împărtășeați aceleași gusturi? . . .

— Mie îmi plăcea Rodica Vadu. Și i-a plăcut și lui un timp. Odată, însă, l-am auzit țipînd la telefon.

Cînd l-am întrebat ce s-a întîmplat mi-a răspuns să-l mai las în pace cu pipița asta de Rodica. Exagera, însă! Rodica Vadu e un om de caracter, mi-a dovedit-o de atîtea ori.

— Și din tot acest „clan" numai George Dîmbu s-a interesat de experiențele soțului dumneavoastră?

— Cel puțin numai pe el l-am surprins eu. Ceilalți, dealtfel, nici nu aveau vreo tangență cu medicina.

— Rodica Vadu era, totuși, medic stomatolog . . .

— Rodica Vadu cu care eram cît de cît amică n-a făcut nici măcar o aluzie la experiențele bărbatului meu. Și atunci cînd eu îi mai povesteam despre nopțile albe ale lui Petre, ea îmi zicea: „Nu înțeleg, doamnă, de ce îl lăsați pe soțul dumneavoastră să se . . . omoare atît cu cercetările acelea. Statui nu se mai fac, doamnă!" . . .

— Cu Florea Mitrache fiul dumneavoastră era prieten bun?

— De cînd erau mici rămăseseră prieteni. Cu timpul, viața i-a separat, Tibi la facultate, Ică șofer.

— Ică îi spuneți?

— Da, de la Florică.

— Aveați o părere bună despre toți cei care-l vizitau pe băiatul dumneavoastră?

— În linii mari, da! Ca să fiu sinceră, am rămas surprinsă cînd am auzit despre fapta necugetată a tinerilor Dîmbu.

Ioana Veronescu își frînse cuvintele. Fuga lui Dîmbu se afla în umbra ticăloșiei comisă de Petre Veronescu și ea nu mai putea vorbi.

— Cu soțul dumneavoastră ați discutat despre prietenii lui Tiberiu?

— Am discutat, dar, aşa, vag. Petre nu se băga în viaţa intimă a lui Tibi.

— Şi dînsul avea o părere bună despre acei tineri?

— Curios, dar tocmai George Dîmbu nu-i cam plăcea. Mi-a spus odată că băiatul acesta are ceva periculos în priviri. Ca să vedeţi! ...

— Doamnă Veronescu, acum sper că v-aţi revenit de pe urma şocului produs de această veste într-adevăr senzaţională a prezenţei soţului dumneavoastră în rîndul celor vii.

— Să zicem! ...

— Atunci v-aş ruga să vă concentraţi întreaga dumneavoastră atenţie.

—Voi încerca, domnule maior!

— Faceţi un efort!

Maiorul repuse de la capăt banda de magnetofon. Vocea lui Petre Veronescu o răscoli pînă la lacrimi pe soţia sa. „Vă rog să nu vă mai osteniţi cu cercetarea morţii mele. Eu l-am sacrificat pe Vasile Bloţ. Nu mai agitaţi lumea cu interogatorii şi urmăriri. Nu mai are nici un rost. Vă salut!“

— Aţi fost atentă, doamnă?

— Da, fireşte!

— Şi n-aţi remarcat nimic?

— Nu!

— Atunci, vă rog, renunţaţi total la lacrimi, liniştiţi-vă, şi cînd veţi găsi dumneavoastră de cuviinţă voi încerca din nou. Dar, atenţie! ...

... Ioana Veronescu ceru să asculte încă o dată banda cu glasul soţului ei. „... Nu mai are nici un rost. Vă salut!“.

— Domnule maior, a vorbit Petre, nu încape nici o îndoială.

— Bineînţeles!

— Ultimele cuvinte nu fac însă parte din vocabularul lui. Nu l-am auzit niciodată încheind o convorbire telefonică cu „Vă salut!“. Petre avea un tic verbal, „cu respect!“, aşa spunea el la sfîrşitul oricărei convorbiri telefonice, cu oricine. Odată, i-am făcut şi observaţie. Sunase lăptăreasa să întrebe dacă avem nevoie de ceva ouă, că era dinspre Crevedia, şi Petre i-a zis „cu respect!“.

Un fior o cuprinse pe Ioana Veronescu. Privirile îl căutară pe maior, ca pe o salvare.

— Numai atît, doamnă Veronescu? Altceva nu v-a mai surprins?

Glasul savantului răsună iarăşi. Maiorul cunoştea şi acel „altceva“, dar îl voia rostit de Ioana Veronescu. „Şi nopţile albe sînt bune la ceva!“ îşi spuse maiorul.

„Nu mai agitaţi lumea cu interogatorii şi urmăriri“ se derula apăsător banda.

— Domnule Adamache! izbucni soţia doctorului. Ştiu, ştiu, la ce vă referiţi! Vocea lui Petre ...

— Exact, doamnă!

— Înseamnă că ...

— Înseamnă că trebuie să facem şi pe dracu-n patru să-l aducem acasă!

— Cum, domnule maior, cum? ...

CAPITOLUL XI

Ploaia spăla Bucureştii de toamnă, pregătindu-i parcă, pentru întîia zăpadă. În strada Dornei seara era pustie, doar streşinile cîntau neacordat şi

trist. Locotenentul Marcel Dori își făcea totuși „rondul de noapte". Se afla pentru prima dată în strădușa liniștită din Piața Chibrit, de gardă, trimis de Dan Adamache, din rațiuni tactice. Timp de cîteva ore locotenentul supraveghease vila din curtea casei de vînzare, dar întunericul îl obligă să iasă în stradă, la „plimbare atentă", în ambele sensuri. Mai era o oră și jumătate pînă la miezul nopții, pînă la schimbul lui Dori. Timpul cursese în liniște, din cînd în cînd maiorul se mai interesase de vilă prin radioemițător. Marcel Dori se apropia iarăși de „obiectiv". Era pe partea opusă vilei. Ploaia îl muiase bine. Își număra parcă și pașii, ca timpul să treacă mai repede. Deodată numerele i se amestecară în cap, într-un haos moleșitor. Cineva îi aplicase o lovitură pe la spate, sub ceafă, și n-a mai existat ploaie, n-a mai existat nimic. Două mîini puternice au tîrît trupul inert al locotenentului pînă în fața casei de vînzare, vizavi de vila Veronescu. Poarta s-a deschis ușor și trupul locotenentului a fost împins lîngă gard, în tufiș. A urmat încă o lovitură, în cap, dar Marcel Dori nu a mai simțit nimic. Strada rămăsese tăcută. Două faruri puternice fulgerară perdeaua de stropi mari. Mașina opri lîngă locul viran, în fața casei lui Florea Mitrache. Doi bărbați coborîră, împinseră grăbiți poarta descuiată, intrară. O umbră într-un trenci strîns apăru dintr-o curte. Urcă la volan. Mașina plecă cu farurile stinse. Peste zece minute „T.V."-ul mic apăru după colțul străzii, torcînd liniștit. În fața casei lui Florea Mitrache opri din nou. Ușa din spatele microbuzului se deschise. O pendulă veche, înaltă de vreo doi metri, din lemn masiv, sculptat, fu repede urcată în mașină. Un bărbat înalt, mușchiulos, cu ochelari fumurii verifică

poarta. O închisese. „T.V."-ul porni liniștit. Ajunsese la capătul străzii și așteptă să intre în fluxul de pe Calea Griviței. O voce îl chema insistent pe Marcel Dori în radioemițător: „Locotenente, mă auzi? Locotenente, răspunde"! Marcel Dori zăcea însă sub o ploaie rea . . .

*

Noaptea se chinuia să mai supraviețuiască în momentul în care Dan Adamache se afla la spital, la căpătîiul locotenentului. Doctorii erau îngrijorați „Conțuzie puternică, tovarășe maior! Cu spargere de vase! O lovitură ticăloasă, aplicată cu precizie diabolică și a doua oară!" Adamache fusese puțin furios pe locotenent, considerîndu-l neatent. Auzind însă cuvintele doctorilor se gîndi că agresorul era un expert al genului și-l mai scuză puțin pe tînărul locotenent. Acum tot ce-și dorea era ca Marcel Dori să-și amintească ceva revelator. Locotenentul se chinuia în zadar. Memoria lui era ca o tabula rasa!

— N-ai văzut pe nimeni, nimeni, Marcele?

— Tovarășe maior, zise el la un moment dat, tot ce-mi amintesc este că înainte de a-mi pierde cunoștința, parcă am văzut o femeie în spatele meu.

— O femeie?! . . .

— Da, singurul om care l-am văzut în ultima jumătate de oră a fost o femeie. A intrat într-o curte, cred că era vreo vecină.

— Cu mult înainte să fii lovit?

— Cu aproape o jumătate de oră!

Ploaia ștersese orice urmă în strada Dornei. Cei mai mulți dintre vecini dormeau la acea oră. „Pe cine să anchetezi?" se întrebă maiorul. Cînd îl des-

coperiseră pe locotenent, în neştire, la unsprezece şi jumătate, mai toate casele de pe strada Dornei îşi trăseseră vălul nopţii peste ferestre. „Pe cine să ancehtezi?"...

*

Maiorul regreta doar starea gravă a lui Marcel Dori. Altfel era chiar bucuros de neaşteptatul atac. Se petrecea, în sfîrşit, ceva deosebit şi în strada Dornei, şi lucrul acesta îi spunea că cel din umbră a obosit aşteptînd. Un timp, Dan Adamache se întrebase dacă nu cumva atacul asupra locotenentului nu fusese şi el un truc, tocmai pentru a îndrepta cercetările pe o pistă moartă. Dar lovitura puternică aplicată locotenentului şi a doua oară spunea că agresorul avusese nevoie de o siguranţă absolută, altfel nu l-ar fi trimis pe cel ce supraveghea vila la un pas de lumea cealaltă. Necunoscutul alesese, deci, un timp bine definit, o oră şi o vreme cînd nu prea puteau exista martori.

Primul gînd l-a îndreptat pe maior spre vila Veronescu. Dar nici camera de studiu şi nimic altceva din casa savantului nu fusese deranjat. Mai mult, Ioana Veronescu, la ora aceea în pat, dar trează, nu auzise nici un zgomot prin casă sau prin curte. Iar ploaia aceea blestemată, ca un potop, ştersese orice urme, şi nici cîinii poliţişti, nimeni, n-a putut descoperi ceva semnificativ. Procurorul Coste era hotărît, însă, să scormonească fiecare curte şi casă din strada Dornei. „Nu se poate să nu dibuim noi ceva!" îl întîmpină el pe maior. Casa de vînzare şi curtea unde-l găsiseră pe Marcel Dori inconştient nu oferiseră nici un semn distinctiv. Arăta ca un muzeu lăsat în paragină. Rămăsese casa lui Florea Mitrache. O cercetară atent. Nimic schimbat faţă de prima percheziţie. Erau două camere mobilate în stil vechi, o bucătărie mai nouă, din paiantă, şi o magazie. Sondele de mînă, detectoarele cu stetoscop, aparatul Bangsgard pentru detectarea cadavrelor rămăseseră toate liniştite. Uşa de la intrarea în cele două camere nu fusese atinsă de nimeni. Telefonul nu înregistrase nici o convorbire. Maiorul deveni puţin îngrijorat. „Nu cumva Mitrache ăsta a fost folosit drept momeală?" se întrebă el. Cu gîndul acesta se pregătea să părăsească gospodăria şoferului, cînd procurorul îl chemă în bucătărie. Îi arătă peretele de lîngă uşă. Varul era uşor şters. „Urme proaspete!" stabiliră imediat. Şi-şi rotiră atenţi ochii prin încăperea plină cu tot felul de lucruri. Scaune şi mese vechi, aruncate dezordonat, un cufăr, cîteva tablouri, un veritabil talcioc. În dezordinea aceea umblase totuşi cineva, memoria nu-i înşela pe cei doi.

— Şifonierul e la locul lui! remarcă maiorul. Şi totuşi, lipseşte ceva...

— Pendula aceea mare, stil florentin!

— Exact, Marius!

— Se pare că am venit prea tîrziu!

— S-ar putea ca tocmai această întîrziere să ne ajute.

Trecură şi în magazie. Deschiseră chepengul de la pivniţă. Stiva de lemne era aşezată ca la cercetarea făcută în urmă cu trei zile. Solul pivniţei mustea sub apă. „Probabil prin gaura de aerisire s-au scurs cîteva rafale de ploaie!" conchise unul din membrii echipei de cercetare. Maiorul nu răspunse nimic.

Cercetă gaura laterală de aerisire şi plecă tăcut spre ieşire. Era convins că nu ploaia umblase prin pivniţă. „Ce mister să ascundă şi pendula aceea?!" îşi repetă în gînd de cîteva ori. Cu siguranţă că ceva de mare preţ, din moment ce au riscat atîta!" Plecă destul de abătut spre birou. Se interesă încă o dată de caravana românească a TIR-urilor din Bologna. Florea Mitrache nu lipsise în ajun. Nici nu se întîlnise cu cineva suspect. Plecase de dimineaţă spre ţară. Trecuse deja pe teritoriul iugoslav. „Cine să fi fost atunci în strada Dornei? Acel al treilea necunoscut, cu siguranţă. Unde te afli, Mister X? Şi cu cine mai lucrezi, că nu puteai duce la capăt de unul singur o asemenea acţiune bine regizată şi dificilă..." Monologul lui Dan Adamache se întrerupse cînd intră unul din sublocotenenţi.

— Paul Grădinaru e în camera alăturată.

— Să intre!

Sectoristul pătrunse în birou puţin speriat. Maiorul îl pofti calm să ia loc. Paul Grădinaru se aşeză tăcut pe scaun.

— Tovarăşe Grădinaru, în noaptea cînd ne-am cunoscut, am impresia că mi-ai ascuns ceva. Pentru asta te-am chemat!

— Dar n-am crezut, tovarăşe maior, că vă interesează Florea Mitrache.

— Eu te-am rugat să-mi spui absolut tot ce-ai văzut, nu ce ţi se părea dumitale interesant. De unde optica asta? spuse Dan Adamache.

— Tovarăşe maior...

— Nici un tovarăşe maior!

— Tovarăşe maior!...

— Ca să nu mai pierdem timpul, spune nu cumva ţi-ai reamintit ceva semnificativ?

— Vă referiţi la Getax?

— Deocamdată!

— Păi, Florea Mitrache a venit pe la vreo şapte cu un taxi acasă. Nu mi s-a părut că era ceva important.

— Florea Mitrache n-a venit însă singur!

— Da, a coborît cu trei femei.

— Cu trei femei?!

— Da!

— Şi de ce n-ai raportat şi asta în noaptea incendiului? De ce, omule?...

— Tovarăşe maior, Mitrache a fost reclamat de vreo două ori că are un harem la el acasă, şi nu voiam să fie chemat iar pe la miliţie. Mai ales că lumea cam exagera.

— Pe cele trei femei le-ai văzut la faţă în seara aceea?

— Nu, că eu eram la vreo cincizeci de metri, în colţul străzii.

— Şi au plecat cu Mitrache în cursă?

— Nu ştiu, pornisem pe strada vecină şi am reapărut pe Dornei cînd am auzit motorul Dieselului ambalînd puternic. Cred că le luase în cabină, că doar pleca pentru mai multă vreme de-acasă.

— Ai reţinut numărul Getaxului?

— Nu! Era o Dacia 1300 bej. V-am zis, mă aflam cam la cincizeci de metri şi era seară.

— De unde ştii, totuşi, că era Getax? Poate era o maşină particulară.

— Era Getax, tovarăşe maior, că avea plăcuţa aceea cu „TAXI" deasupra ei. Mitrache a plătit şi taxiul a plecat imediat.

... Pentru Dan Adamache ziua de lucru era practic încheiată. Cornelia îl sună, reamintindu-i că au

bilete la Operă şi că nu-i dispusă să piardă încă un spectacol. Dan Adamache reuşi să fie punctual. Se bărbieri, făcu un duş şi tocmai îşi punea cravata primită cadou de la soţie, cu ocazia aniversării celor doisprezece ani de căsătorie, cînd telefonul aruncă în eter cîteva sunete scurte.

— Vă caută Monte Carlo!

Maiorul porni magnetofonul şi aşteptă liniştit... vocea lui Petre Veronescu. Şi ea veni imediat!

— Domnul Adamache?

— Da, domnule Veronescu.

— La telefon Petre Veronescu. Nu v-aţi plictisit, stimate domn, cu anchetarea morţii mele?

Maiorul tăcu intenţionat. Ştia că vocea de la Monte Carlo aşteaptă un răspuns ferm: „Nu, domnule doctor!", după care ar fi urmat cîteva propoziţii sacadate, ca în prima convorbire. Dar maiorul studiase foarte atent „banda Zürich-ului" şi replică sec:

— Cînd veţi veni în ţară, am să vă explic şi de ce nu m-am plictisit, domnule... George Dîmbu.

Vocea savantului scăpase primele sunete dintr-o frază tip, dar brusc receptorul se trînti nervos în furcă, acolo, la Monte Carlo. Trucul eşuase! ...

Maiorul jubilă decent. Avea acum dovada „regiei". Intuise o asemenea ipoteză în „noaptea albă a Zürich-ului" cum botezase prima convorbire. După ce ascultase înregistrarea pentru a opta oară, cu cronometrul în mînă, descoperise perfecţiunea pauzelor din cuvîntul doctorului, pauze calculate exact pentru răspunsul lui de la Bucureşti. Vocea savantului fusese imprimată cu multă competenţă, pe bandă de magnetofon, dar starea afectivă a doctorului Petre Veronescu reuşi să zădărnicească pînă la urmă toate eforturile unor experţi.

— Vocea lui Petre, e prea repezită, domnule maior! Nu vorbeşte liber, parcă citeşte un text! aşa-i spusese Ioana Veronescu, şi pentru maior devenise limpede că savantul nu a putut fi scos din ţară, că el a fost obligat să citească în faţa microfonului un text compus de cei care-l răpiseră. Petre Veronescu se supuse, probabil sub ameninţarea morţii, dar mizase pe o ultimă carte: recunoaşterea schimbării ritmurilor rotunde din vocea sa firească, liberă. Şi apelul lui de salvare, rostit prin acele cuvinte înăsprite, fusese recepţionate ca un S.O.S. în largul Oceanului. Ancheta se transformă brusc într-o veritabilă cursă contra cronometru pentru salvarea ilustrului om de ştiinţă.

Atacul din noaptea trecută asupra locotenentului Dori îi spunea maiorului că răpitorii au intrat în alertă. Şi se aştepta să greşească curînd şi decisiv...

CAPITOLUL XII

Ioana Veronescu stătea liniştită în pat şi asculta programul muzical de la „Orele serii". Tot zbuciumul ultimelor zile o obosise, dar în sufletul ei ardeau speranţe cu flacără vie, renăscută din durere şi credinţă pură. Îl ascultase atentă pe maior, dar şi cu oarecare teamă, căci i se cerea o participare directă la încercarea de salvare a soţului ei. Gîndul izbînzii îi redă o stăpînire de sine nespe-

rată. Nu-i spusese lui Tibi care sînt concluziile de ultimă oră ale specialiştilor, doar doctorului Grigore Călinescu şi Rodicăi Vadu le mărturisise senzaţionala descoperire. Ioana Veronescu respecta cu stricteţe planul indicat de maior, aşteptînd apelul „centrului". Ştia că are o gardă în casă, în persoana „caloriferistului" Mihai Todea, şi alta afară, şi sentimentul acesta o întări. Camea era pierdută în întuneric. Soţia doctorului nu urmărea o idee anume, se amestecau în mintea ei tot felul de întrebări, pe fondul unei melodii calme. Deodată crainicul de la Radio Bucureşti anunţă „radiografia unui fapt divers". Ţipătul unei maşini frînate brusc crease parcă accidentul. Doi reporteri începură să refacă datele dramei. Emisiunea nu-şi propusese, însă, să prezinte aspectul medical al accidentului. Era investigaţia socială a faptului printre toţi cei strînşi acolo, la curba periculoasă de la Afumaţi, pe drumul spre litoral. Şoferi vechi sau amatori, şi mulţi gură cască, veniţi din curiozitate.

— Atenţia, tovarăşa reporteră, e calitatea esenţială a unui şofer. N-a fost atent! se auzi o voce.

— Bine că n-a murit, avea viteză! fu de părere un biciclist.

— Beţia vitezei a făcut deci şi acum victime! încercă reportera un dialog cu şoferul oprit la cîţiva metri în spatele Skodei răsturnate.

— Greşeală, doamnă! răspunse acesta. A frînat brusc, şoseaua era udă, nu din cauza vitezei s-a răsturnat!

— Credeţi?

— Da! Şofez de cincisprezece ani, doamnă! Mulţi mă consideră un expert al şoselelor. Putem discuta multe. Şi nu numai despre maşini.

— De exemplu? interveni reporterul.

— Despre relaţia om-maşină, despre psihologia şoferului.

— Concluzia dumneavoastră?

— Există o psihologie a şofajului, adesea ignorată. Oamenii fără sînge rece n-au ce căuta la volan şi nici în prima linie a vieţii!

Ioana Veronescu simţi un fior pe şira spinării. Subconştientul său răbufni puternic şi o aruncă speriată în trecut. Începu să tremure în întuneric, îi era parcă teamă să se îndrepte spre uşă, să aprindă lumina. Respira greu, avea impresia că se sufocă, şi stomacul îi vibra spasmodic sub impulsul fricii. Bîjbîi prin întuneric, preocupată să nu facă nici un zgomot, ajunse la telefon şi acel „Greşeală, doamnă!" o lovi parcă în moalele capului. Vru să ţipe, dar era o simplă halucinaţie. Formă cu respiraţia tăiată numărul maiorului. Acesta o recunoscu imediat.

— Domnule Adamache, veniţi urgent la mine, trebuie să vă spun ceva important, veniţi imediat, mi-e frică, domnule maior, mi-e tare frică! ...

Dan Adamache sosi într-un sfert de oră. Îi deschise Mihai Todea.

— Doamna e sus?

— Da, tovarăşe maior!

— S-a întîmplat ceva?

— Nu! răspunse locotenentul major mirat de întrebarea gravă a superiorului său.

O găsi pe Ioana Veronescu înspăimîntată în dormitorul ei.

— Domnule maior, credeam că am să mor de frică.

— Dar ce s-a întîmplat?

— Domnule maior, s-ar putea să credeţi că eu am avut o criză. Dar eram foarte liniştită, ascultam muzică uşoară, aşteptînd telefonul dumneavoastră de la ora nouă. Şi deodată o voce de la radio m-a cutremurat. Vocea aceea am mai auzit-o, domnule maior!

— Ce voce, doamnă Veronescu?

— Ştiţi, în noaptea incendiului eu l-am sunat de la Cota 1400 pe soţul meu. Şi prima dată mi s-a răspuns „Greşeală, doamnă!“ Glasul acela l-am auzit şi acum cîteva minute, domnule maior, sînt sigură că tot el era. Tot „greşeală, doamnă!“ a pronunţat şi astă seară, atunci cînd o reporteră a Radiodifuziunii l-a întrebat ceva despre un accident. Nu am fost prea atentă la emisiune, aşteptam următoarea „repriză muzicală“, dar acele cuvinte dure, ironice „greşeală, doamnă!“ au răvăşit totul în mine. El era, domnule maior! El mi-a răspuns şi atunci la 20 octombrie! Mi-e frică, domnule maior!

— Liniştiţi-vă doamnă, sînteţi în deplină siguranţă. Gîndiţi-vă acum că descoperirea dumneavoastră s-ar putea să ne fie de mare folos.

*

Dan Adamache sună imediat la Radio. Îl căută pe tizul său, un bun amic. Îi răspunse Nicu Socol, apreciatul crainic sportiv. Se cunoşteau. Dan Adamache îi spuse pe scurt că are neapărată nevoie să asculte o bandă de magnetofon difuzată în programul „Orele serii“. În cîteva minute maiorul urca în somptuoasa clădire a Radiodifuziunii. Nicolae Soare îl conduse amabil la sursă. Reportera se afla încă în clădire, dar era prinsă de programul emisiunii „O zi într-o oră“. Maiorul o aşteptă destul de precipitat. Ştia că timpul îl ajută pe adversar. Îl interesau şi secundele. La ora 23 reportera ieşi din camera de emisie. O flată interesul pentru acel scurt reportaj-verité. Aduse imediat şi banda de magnetofon. Dan Adamache o ascultă cu ochii în tavan, în aşteptarea descoperirii. Şi un glas cunoscut luneca degajat pe fîşia aceea maronie trecută prin discuri şi amplificatoare. „Greşeală, doamnă! A frînat brusc, şoseaua era udă, nu din cauza vitezei s-a răsturnat!“ Maiorul îşi frecă mîinile satisfăcut. Reportera recunoscu în fotografia întinsă de maior pe intervievatul ei.

*

Adamache îl sună pe procuror. Acesta se culcase de o oră.

— Bătrîne, începu maiorul, cred că nici în noaptea asta nu vom dormi! Îţi trimit urgent o maşină şi te duci ca fulgerul acasă la Carol Hăţ. Ia-l şi pe Pavel Meszaroş cu tine. Hăţ ăsta e solid, a făcut şi judo în tinereţe, şi loveşte năpraznic pe la spate! Feriţi-vă ceafa! ... Nu trebuie să ne scape!

Procurorul mormăi ceva somnoros. Dar cuvintele maiorului „cred că nici în noaptea asta nu vom dormi!“ răscoliseră în el tot orgoliul de criminalist. Şi glasul lui Adamache avea o nuanţă optimistă, semn că finalul se apropia fericit.

Peste douăzeci de minute Marius Coste şi căpitanul Meszaroş sunau într-un bloc din Drumul Taberei. Nici un răspuns. Căpitanul coborî şi-l sună de la un telefon public pe Carol Hăţ. Procurorul auzi zbîrnîitul strident al telefonului. Inginerul nu răspundea. Soneria continua să spargă şi ea liniştea

nopții. Dar nici un zgomot înăuntru. Inginerul nu se afla acasă. Mașina lui era însă parcată jos, în fața blocului.

Căpitanul Meszaroș a rămas de planton în fața blocului inginerului. Maiorul se blama de unul singur că nu l-a pus pe Carol Hăț sub o urmărire severă. Pentru orice eventualitate luă imediat legătura cu toate punctele de frontieră. Din strada Dornei nici un semnal. Maiorul era convins că noaptea va fi mai liniștită decît bănuise cînd a descoperit „interviurile" lui Carol Hăț. „Antenele" rămăseseră însă pe recepție, la pîndă.

Dan Adamache îl duse pe procurur acasă. Îl rugă să doarmă profund. „Același lucru îl voi face și eu! se destăinui maiorul. Avem un asasin, și mîine ne așteaptă o luptă grea. Trebuie să-i descoperim și complicii".

— Crezi că acest Carol Hăț? . . .

— Din moment ce a depășit cadrul presupunerilor! Numai că e un tip abil și trebuie să-l lăsăm să creadă că ne domină. Atunci îi vom aplica și lovitura de grație. Și cît de curînd, ascultă-mă pe mine! . . .

— Să înțeleg că tot răul duce spre bine?

— Cam așa! Îi dăm mînă liberă să vedem ce „trasee" ne rezervă. E bine să ne creadă niște incapabili. Să nu-l deranjăm. Oricum, băiatul nostru a intrat într-o criză de timp. Și asta ne va ajuta mult pe noi! Noapte bună, Marius! Pe mîine! . . .

Maiorul porni aparent satisfăcut. Nu se îndreptă însă spre Piața Rosetti, acolo unde locuia. Ajunse iarăși în biroul său. Trecuse de miezul nopții. O sună pe Cornelia și o rugă să nu-l mai aștepte „E ceva urgent, draga mea, te trezesc eu mîine dimineață, somn ușor!" Soția sa se obișnuise cu astfel de telefoane, dar, chiar dacă oftă supărată, îi dori succes. Știa că Dan nu pierde nopțile în zadar, că se află pe un drum bun.

Maiorul avea nevoie de o bandă scurtă, dar trucată la mare știință. Apelă la colegii săi:

— Îmi trebuie un glas de telefonistă care să întrebe: 123560. Apoi acest DA, după care reintră telefonista cu: „Vă caută Cota 1400". După aceea tot prin telefon îmi trebuie vocea Ioanei Veronescu care să întrebe: „Petre, tu ești?" Cu asta se rezolvă imediat, soția doctorului ne stă la dispoziție oricînd. Și în final am nevoie de „Greșeală, doamnă!". Finalul îl am eu!

O sună pe Ioana Veronescu, femeia păru puțin speriată, era oricum ora unu noaptea. Îi explică importanța fiecărei secunde și necesitatea acestui truc. După ce obținu cele trei cuvinte: „Petre, tu ești?", maiorul își ceru scuze pentru deranj și o rugă pe Ioana Veronescu să păstreze discreția totală. După un sfert de oră maiorul avea banda de magnetofon așa cum o dorise.

*

. . . Dacia 1300 roșie, cu numărul B-2530 fusese văzută în ziua trecută pe Valea Prahovei. Ultima dată un plutonier de miliție o zărise aproape de Predeal, pe la ora șase, făcînd în stînga pe drumul spre Pîrîul Rece. Nimeni nu-i dăduse prea mare atenție, șoferul mersese cuminte. Din nefericire pentru anchetă nimeni nu reținuse imaginea șoferului și nici dacă el era singur sau însoțit în mașină. Din Breaza un sublocotenent de la circulație declarase că el remarcase mașina respectivă la Bă-

nești, acolo unde avusese o pană de cauciuc. „Un bărbat, atît am văzut eu!“ precizase sublocotenentul prahovean.

Pentru Dan Adamache datele culese erau destul de ciudate, dar nu lipsite de interes. În primul rînd pentru că mașina era a unei femei, iar proprietara nu ieșise din casă de la ora 20. Și apoi Carol Hăț nu fusese găsit în acea seară, deși mașina lui, o Dacie 1300 bej, rămăsese nemișcată în parcajul din fața blocului. Maiorul trimise în grabă un subaltern cu un set de fotografii la Breaza, la sublocotenentul care observase pana de cauciuc. Tînărul acela l-a identificat imediat pe Carol Hăț. Dan Adamache primi vestea normal. O așteptase. În raționamentul său intrase și o asemenea ipoteză de lucru. Nu mai avea nici un dubiu. Amînă, însă, arestarea lui Carol Hăț! . . .

CAPITOLUL XIII

Vila Veronescu avea o tăcere de templu. Grigore Călinescu plecase mai devreme ca de obicei cam nemulțumit de ritmul lent al experiențelor. Ioana Veronescu părăsise și ea casa de aproape o oră, se dusese să-și ia rămas bun de la Rodica Vadu care urma să plece a doua zi la prînz într-o excursie în străinătate. Rămăsese doar Mihai Todea, dar și el își schimbase hainele de caloriferist, lăsîndu-le în centrala termică, la subsol. Subofițerul stătea liniștit în holul de la parter, răsfoind revista Cinema. Telefonul sună lung și caloriferistul se de-

cise să răspundă. Dar ajunse prea tîrziu în salonul de la etaj, unde se afla telefonul. La celălalt capăt al firului solicitantul pusese receptorul în furcă. Mihai Todea își reluă lectura distractivă, întins într-un fotoliu din piele. O pendulă mare bătu de șapte ori, puternic. La ultimul acord al pendulei Mihai Todea simți un șoc puternic în ceafă, o lovitură grea, care-i luă vederea și mințile. Și încă o lovitură năprasnică, venind parcă de dincolo de omenesc. Mihai Todea rămase amorf pe pielea maronie a fotoliului. Două picioare urcară grăbite în dormitorul Ioanei Veronescu. Apăru o lanternă. Se deschise șifonierul. Mișcări dezordonate căutară ceva într-o cutie de carton presat, frumos ornamentată. Hîrtiile fluturară speriate, dar rămaseră toate în cutia de familie. Zgomotul acela de pantofi grei, cam mari pentru picioarele ce îi purtau, se pierdu în bibliotecă. Se deschise repede un sertar, se scoase un registru, și o brichetă cu lentilă îl parcurse atent. Ajunsese la ultimele două pagini cînd se auzi soneria de la intrare. Lanterna de buzunar se stinse și umbra alergă după o draperie. Ioana Veronescu se întorsese mai devreme ca de obicei. Văzînd că nu este auzită de caloriferist, soția savantului își scoase cheile și deschise ea ușa. Îl zări pe subofițer dormind dus în fotoliul din hol și se gîndi să nu-l deranjeze. Urcă pe scara ce ducea în salonașul de la etaj. Nu reuși însă să pună piciorul pe a treia treaptă. Un fulger o despică, aruncînd-o pe firul de ață dintre viață și moarte sub o dublă lovitură nemiloasă, crudă. Femeia se rostogoli ca moartă. Omul cu fața acoperită fotografie și ultimele pagini ale „jurnalului cancerului“. Descuie ușa

de la intrare, stinse lumina din holul unde zăceau cele două trupuri, şi dispăru.

La nouă fără zece cînd a venit, maiorul a dus imediat mîna la tocul pistolului. Întunericul acela total în care căzuse vila îl avertizase de cum intrase în curte. Cînd văzu şi cele două victime chemă în grabă salvarea. Îl muştrului zdravăn pe Simion Grecu.

— Tovarăşe maior, dar n-a intrat şi n-a ieşit nimeni din curtea familiei Veronescu. Doar soţia doctorului a venit la şapte şi jumătate.

— Cum n-a intrat, Simioane, cînd am găsit două persoane cu ţestele zdrobite?!

— Tovarăşe maior, n-a intrat, raportez că am fost atent şi la musca din zbor. Ştiam, doar, ce i s-a întîmplat lui Marcel Dori.

— Atunci, cine i-a lovit pe cei doi, omule, cine? Au căzut aşa, din senin sau trebuie să credem în fantome?! . . .

Nu aveau, însă, timp pentru discuţii. Cercetară imediat curtea. Nu descoperiră nici o urmă. Ioana Veronescu şi Mihai Todea fură transportaţi în grabă la spital. Doctorii recunoscură lovitura aplicată şi lui Marcel Dori! „Aceeaşi persoană, tovarăşe maior! Lovitură fără greş, dar şi fără pic de milă, parcă n-ar fi om, de a fost în stare să o aplice şi a doua oară!". Adamache îl chemă şi pe procuror. Sosiră şi cîinii poliţişti. S-au învîrtit numai prin vilă. Sus, în dormitor, prin salonaş, prin hol, prin laborator, în centrala termică. Adulmecau mai ales pantofii caloriferistului Mihai Todea, dar era un miros greu de gaz şi păcură. La un moment dat, unul din cîini părăsi camera arzătorului, urcă pragul spre încăperea cazanului cu cinci tone de păcură şi începu

să schelăie fără astîmpăr. Maiorul veni în grabă. Cîinele, un lup alsacian, nu se dezlipea de peretele din spatele imensului cazan. Dan Adamache scoase o lanternă puternică şi lumină colţul acela murdar de păcură. Nu observă nimic deosebit. Cîinele se zbătea însă în jurul peretelui. Maiorul ceru repede un ciocănel. Şi începu să bată cărămizile. Sunet plin . . . Sunet plin . . . Şi deodată o acustică aparte, găunoasă. Cu un fel de levieră lovi puternic una din cărămizi. Aceasta căzu, deschizînd un spaţiu nou, întunecos, plin de mister. Maiorul puse lanterna în dreptul găurii. Rămase uluit. În faţa sa apăruse un tunel căptuşit cu cărămizi, un fel de pivniţă veche. Degajă şi celelalte cărămizi care blocau intrarea. Căzură două bîrne care ţineau zidul mobil. Jos nişte săculeţi cu nisip. „Aceştia căptuşiseră peretele dinspre cazan, ca să nu ne dăm seama la o eventuală verificare cu ciocanul! gîndi maiorul. În seara asta n-a mai avut timp să pună săculeţii la loc. Însoţit de procuror şi de Pavel Meszaroş înaintă atent. Tunelul nu era prea înalt, cam 1,70 m, de la sol la plafon, dar avea o lăţime pentru doi oameni. Fusese o pivniţă veche, zidul înverzit, pe alocuri sfărîmat, o demonstra. La un moment dat tunelul se curbă spre stînga şi el îşi schimbă brusc construcţia. Nu mai era din cărămidă. Trunchiuri groase din lemn sprijineau pămîntul ca într-un abataj. Erau bîrne mai noi, de doi-trei ani. Maiorul auzi parcă un zgomot ciudat. Scoase pistolul. Un şobolan fugea speriat. Ajunseră la capătul tunelului. Se aşteptau să-l găsească aici ascuns pe Carol Hăţ, dar în faţa lor apăru un paravan din placaj, cu un dreptunghi tăiat la mijloc. Două lanterne încercară să alunge întunericul. Tra-

seră de dreptunghiul din placaj și imediat apăru o stivă de lemne ancorată solid. Pricepură rapid că lemnele sînt sprijinite cu doi pari pe afară, dar forțară toți trei porțiunea din fața deschizăturii din placaj. Și un zgomot dezordonat, de buturugi lovite în rostogolire, risipi ultima enigmă. Se aflau în magazia lui Florea Mitrache!...

— Pe aici l-au scos pe savant! izbucni maiorul. Pe aici ne-a scăpat și în seara asta.

Totul își găsea acum explicația în mintea maiorului. Și atacul asupra lui Marcel Dori, și perfecțiunea incendiului, și mlaștina aceea din pivniță cînd descoperiseră lipsa pendulei...

Căutară cea mai mică urmă. În casa lui Mitrache nu se ascunsese nimeni. Dealtfel, ar fi fost o soluție prea facilă. Prin strada Dornei nu ieșise nici o persoană, Pavel Meszaroş fusese foarte atent, maiorul era convins de acest lucru. Aduseră iarăși cîinii polițiști, dar doi dintre ei se obișnuiseră cu mirosul de benzină al pantofilor caloriferistului, semn că agresorul lucrase cu multă dibăcie, din moment ce folosise încălțămintea unui om din casă. Unul din cîini se apropie, totuși, de gardul din fundul curții lui Mitrache și se zbătu să-l sară. Trecură în curtea cealaltă și cîinele îi scoase în strada Arad. Merse cam treizeci de metri și se opri. Acolo, agresorul, care ameţise prin lovituri diabolice alte două persoane, urcase într-o mașină. Nu mai exista nici o urmă.

Dan Adamache reveni în curtea lui Mitrache, la una din gurile tunelului. Era pur și simplu surprins de metoda aleasă de răpitori. Nu s-ar fi putut gîndi vreodată la așa ceva. Dincolo de descoperire, îi era teamă ca nu cumva răufăcătorii să-l sacrifice pe

savant, acum, cînd simțeau lațul strîngîndu-se. Dan Adamache își simțea sufletul chinuit de o durere grea. Se temea pentru viața savantului. Își spuse, însă, că singura speranță de salvare este acțiunea imediată și lucidă.

Cercetă în continuare magazia, fiecare centimetru din tunel, centrala termică. Într-un tîrziu găsi o bucată de ciocolată Ciucaş, scăpată lîngă cazan. O puse atent într-un celofan.

*

... Dan Adamache se afla în biroul său. Nu mai știa exact nici ce oră este. În orice caz miezul nopții se pregătea să bată la ușă. Procurorul Coste rămăsese și el pe „recepție".

— Deci, monologă maiorul, Marcel Dori lovit puternic pe la spate! Mihai Todea la fel! Ioana Veronescu idem! Aceeași lovitură, aceleași efecte grave, ceva mai ușoare în cazul soției doctorului. Problema care se ridică este foarte simplă. Prezența celor trei incomoda o acțiune teribil de importantă. Altfel nu riscau. Pentru că, dacă n-ar fi „forțat" cele două atacuri, n-am fi descoperit calea transbordării savantului. De ce acest risc disperat?!

— Mi-ai mărturisit că un bărbat care a fost în pușcărie cu Ilăț îi lăudase lovitura sa deosebită care punea cîte trei oameni la pămînt, deodată! interveni Marius Coste.

— Sincer să fiu și eu tot la el mă gîndesc. Dar uite că Grecu ne întîrzie cu verificarea alibiului inginerului.

— Aseară n-a fost acasă, acum nu l-am găsit!...

— Nu-i totuși o probă!

...Trecuse de miezul nopţii cînd Simion Grecu îi comunică maiorului:

— Carol Hăţ se află la şantierul de construcţii de azi de la ora şase! Este de gardă pînă mîine dimineaţă.

Dan Adamache simţi o durere uşoară spre tîmple. Procurorul sună totuşi la şantierul respectiv şi verifică. Inginerul se afla acolo. Şi nu lipsise nici un minut.

— E un tip foarte abil Hăţ ăsta, ţi-am spus eu! Zarurile, însă, n-au fost aruncate! ...

CAPITOLUL XIV

Convins că a sosit, în sfîrşit, ziua cea mare, Dan Adamache îl primi pe inginer cu un zîmbet calm care-i lumină chipul de bărbat distins, trecut prin viaţă.

— Mă bucur să ne revedem, domnule Piu! Nu ştiu dacă acelaşi sentiment vă stăpîneşte şi pe dumneavoastră?

— Aş fi ipocrit, domnule maior, să afirm că prezenţa la miliţie mă poate bucura, mai ales, acum, cînd m-aţi adus direct de la şantier, după o noapte de gardă. Sînt chiar contrariat de insistenţele dumneavoastră! ...

— Chiar aşa?! ...

— Am vrut să fiu sincer!

— Sper că veţi fi şi de acum înainte!

— Ca întotdeauna!

— Nu ştiu dacă vă referiţi şi la ultima noastră convorbire...

Inginerul, elegant, sigur pe sine, schiţă un zîmbet ironic. Continuă dialogul calm:

— Nu înţeleg ce aveţi să-mi reproşaţi! ...

— Eu nu vă reproşez. Mai mult, vă acuz! ...

— E dreptul dumneavoastră! Poate e chiar un viciu profesional.

— Să zicem, domnule Piu! Numai că în numele acestui viciu eu va trebui să vă întreb, iar dumneavoastră să-mi răspundeţi sincer la cîteva întrebări importante.

— Credeam că le-am lămurit ultima dată!

— Eu n-am crezut! Altfel nu vă mai deranjam.

— Înseamnă că vom avea un dialog interesant. Va fi o plăcere pentru mine să abuzez de timpul unui detectiv al zilelor noastre, ca să folosesc termene din romane poliţiste.

Maiorul vru să taxeze imediat ironia inginerului, dar se stăpîni, gîndindu-se că e mai nimerit să apeleze la diplomaţie. Şi întrebă de parcă n-ar fi auzit ultimele cuvinte ale lui Carol Hăţ:

— Aţi făcut teatru în tinereţe, domnule Piu?

Inginerul rămase surprins de întrebare.

— Niciodată!

— Cineva susţine, totuşi, că v-a văzut nu demult purtînd o perucă de femeie!

Inginerul rîse forţat.

— E o glumă bună! Şi mie mi-a spus cineva că v-a văzut nu demult făcînd de gardă în jurul blocului meu. Dar eu n-am crezut aşa ceva, vă daţi seama...

— Dar sport de performanţă aţi făcut!

— Nici aşa ceva!

— Vai, domnule Hăţ, mi-au vorbit mai multe persoane despre calităţile dumneavoastră fizice. Vasile Bloţ, de exemplu, mi-a spus şi cum îl învăţaţi să lovească imparabil pe la spate, sub ceafă. Sînteţi un specialist, se zice!

— Exagerări, domnule maior! Pe Vasile Bloţ îl învăţam cum să se apere, el era un tip cam neajutorat.

— Ultima dată cînd l-aţi căutat, aţi vrut, pe semne, să vedeţi dacă a învăţat să se apere, nu-i aşa?! ...

— Ultima dată, acum un an, n-am schimbat cu el decît vreo trei fraze. V-am mai spus! ...

— Văd că l-aţi citit foarte atent pe Mark Twain.

— Nu prea vă înţeleg!

— Are acest scriitor o maximă: „Adevărul este cel mai valoros lucru pe care îl avem. Deci, să îl economisim". Şi dumneavoastră faceţi mari economii de ... adevăruri!

— Este o simplă supoziţie a dumneavoastră, bineînţeles. Dar şi eu pot face alte o mie de supoziţii ...

— Din nefericire pentru dumneavoastră, eu mai am şi probe pentru aceste supoziţii.

— Concret, domnule maior! replică nervos inginerul.

— Unde l-aţi dus pe Vasile Bloţ în seara de 20 octombrie? atacă Adamache, accentuînd ultimele cuvinte şi căutînd insistent privirile inginerului.

— Ce vreţi să insinuaţi?! V-am spus că nu l-am văzut pe Bloţ de vreun an.

— Carol Hăţ, deveni maiorul vulcanic, dacă crezi că statul ne plăteşte să ne pierdem timpul cu poveşti, te înşeli amarnic! N-are rost să mai joci

atîta teatru, nu-ţi mai ajută la nimic. Uite, eu am aici zeci de declaraţii despre dumneata, mărturii care confirmă fărădelegile ce le-ai comis.

— Pot fi mărturii false, domnule maior! Îmi puteţi arăta şi mie una?

— Dumneata, de exemplu, susţii că e falsă mărturia după care în noaptea de 20 octombrie, la ora 22, te-ai aflat în casa Veronescu, care avea să fie cuprinsă de flăcări puţin mai tîrziu?

— Falsă! încercă inginerul să rămînă tare.

— Falsă?!

— Nu falsă, ci absurdă, domnule Adamache!

Maiorul apăsă decis clapa magnetofonului.

„123560?" se auzi vocea telefonistei. „DA" răspunse Carol Hăţ. „Vă caută Cota 1400!". Şi glasul Ioanei Veronescu apăru plin: „Petre, tu eşti?" O clipă de tăcere. „Greşeală, doamnă!" încheie convorbirea Carol Hăţ.

Inginerul se încovoie pe scaun. Fusese lovit în plin, pe nepregătite. Nu-şi mai găsea graiul.

— Să vă mai pun o dată banda, domnule Carol Hăţ? şarjă maiorul.

Inginerul îşi lărgi nodul de la cravată. Obrajii săi căzură, îmbătrînindu-l deodată. Nu mai era bărbatul acela frumos. Arăta stacojiu, ofilit, spăşit.

— A fost doar una din mărturii, domnule Hăţ! insistă maiorul, stăpîn pe situaţie.

Se felicită în gînd pentru ideea trucului cu convorbirea telefonică. Cîştigase lupta nesperat de repede, nimerise exact la ţintă, ca un arcaş medaliat cu aur la marile Olimpiade. Şi chiar dacă mai avea şi unele semne de întrebare, afişă o nonşalanţă zdrobitoare pentru inginer. Carol Hăţ îşi pierduse brusc aerul acela care-i conferea prestanţă, părea

acum un infractor de rînd, căit, învins. Inginerul nu încetase însă să gîndească.

— Cred, domnule Piu, că singura dumitale şansă e să vorbim bărbăteşte, deschis. N-ai decît de cîştigat. De acord?

— De acord! bolborosi Hăţ pierdut.

— Atunci, de ce l-ai omorît pe Vasile Bloţ?

— Pentru că aveam nevoie de savant!

— A fost ideea dumitale?

— Nu numai a mea.

— Dumneata ai construit tunelul, nu?

— Da! Asta a fost ideea mea. Eram inginer constructor!...

— Numai pentru George Dîmbu ai lucrat?

Hăţ înţelese că maiorul e foarte bine informat, şi lucrul acesta parcă îl paraliză. Răspunse, totuşi, resemnat, docil:

— El era creierul acţiunii.

— El v-a sugerat incendiul?

— Nu! Asta a fost ideea mea, şi a lui Florea Mitrache. Dîmbu avea nevoie numai de savant. Şi l-a avut. Nu-l interesau mijloacele.

— De ce atunci o crimă?

Inginerul ceru o ţigară. O aprinse calm. Încercă să-şi recapete prestanţa. Vorbi puţin indiferent, printre rotocoale de fum, de parcă ar fi discutat despre ultimul buletin meteorologic, şi maiorul simţi o senzaţie de ură şi un dezgust total.

— Dacă savantul ar fi dispărut, pînă să-l transportăm în Italia, unde urma să vină Dîmbu să-l ia, ar fi fost descoperit. Aşa, substituirea ne-a lăsat să lucrăm un timp în linişte.

— Dumneata ai avut, deci, ideea substituirii! Îl cunoscuseşi doar, pe Bloţ în închisoare.

— Da! Acum doi ani cînd am venit la Mitrache, l-am zărit pe savant şi am rămas uimit de asemănarea lui cu Bloţ. Un moment am crezut că e chiar el.

— Bloţ a murit în flăcări sau l-ai ucis înainte de a-l duce în faţa şemineului?

— A murit în flăcări. S-ar fi constatat uşor că n-a murit ars, dacă îl ucideam mai înainte. N-ar fi avut funingine în nări... Bloţ a murit din cauza focului. L-am îmbătat criţă, l-am dus la Mitrache şi de acolo prin tunel. L-am lăsat în holul vilei, zicîndu-i mai înainte că trebuie să fur un cufăr cu bijuterii şi nu-l pot căra singur. Am urcat apoi la savant. L-am lovit în cap, pe la spate, de a leşinat. Pe urmă l-am dus pe doctor în tunel. Am revenit. Şi m-am ocupat de Bloţ. L-am urcat, l-am trîntit cu capul în şemineu şi l-am ţinut de picioare pînă a murit. Am mai stat un timp acolo, cam un sfert de oră, după care am dat foc la covor, ştiind că flăcările vor invada clădirea ceva mai tîrziu.

Carol Hăţ povestea cu multă seninătate monstruozitatea pe care o făcuse. Maiorul se stăpînea cu greu. Atitudinea inginerului îl intriga într-un fel, erau cîteva contradicţii flagrante, dar lăsă dialogul la voia inginerului, fără să-l scape o clipă din ochi.

— Vezi, domnule Hăţ, planul dumitale a fost bine lucrat. Dar ai comis o mică greşeală. Capul mortului a stat mai mult în foc decît celelalte părţi ale corpului, expertiza medico-legală ne-a demonstrat fără tăgadă. Aici a fost primul meu semn de întrebare. Şi mă mai întreb şi acum: dumneata singur ai făcut tot acest transport cu Bloţ şi cu savantul Veronescu?

— Fizicul meu nu este o garanţie?!

Maiorul tăcu un timp. Cîteva întrebări îl răscoleau. Începu, însă, detaşat:

— Şi, pentru că tot nu mai avem ce ne ascunde, domnule Hăţ, de ce acest risc nebun? Crezi că merită?! ...

— Pentru că era o pradă preţioasă, domnule maior! deveni inginerul cinic. Şi lucrurile preţioase se plătesc foarte scump! E o lege! ...

— La drept vorbind, ce-ţi oferea George Dîmbu pentru savant?

— Un paşaport şi o situaţie în Elveţia.

— Crezi că el o avea acolo?

— Sînt convins!

— Eu nu prea! Dacă ar fi avut o situaţie ca lumea nu s-ar mai fi pretat la astfel de acţiuni ticăloase patronate de cine ştie ce transfugi sau contrabandişti. Să ştii că în Occident nu umblă cîinii cu covrigi în coadă, că sînt destui şomeri acolo. Sînt convins că George Dîmbu vă folosea ca nişte mănuşi pentru a scoate „castanele“ din foc. Cum i-aţi fi oferit savantul, ori v-ar fi abandonat, ori v-ar fi lichidat. E legea celor de teapa lui!

— Vreţi să-mi ţineţi, cumva, un curs politic?

— Crezi ce vrei! Ţi-am vorbit sincer. Dacă n-ai suflet în dumneata, degeaba îţi vorbesc.

— Mai aveţi o ţigară?

— Poftim! Uitasem şi un alt lucru! Spuneai că ai realizat de unul singur tot trucul incendiului. Sectoristul mi-a mărturisit că l-a văzut pe Mitrache coborînd în seara aceea dintr-un taxi, însoţit de trei femei.

— Da, erau trei femei. Una ... eu! A doua Vasile Bloţ, şi a treia o muieruşcă cu care mi-am petrecut eu noaptea.

— Eraţi, deci, deghizaţi!

— Da! Aşa cum eu am fost şi la popasul Româneşti. Acolo, însă nu-mi pusesem peruca de femeie, ci una cu chelie. Eu şi Bloţ am devenit ... femei, în Pădurea Băneasa. Pot să vă întreb şi eu ceva?

— Fireşte! ...

— Ştiaţi de la prima noastră întrevedere că eu fusesem cu Vasile Bloţ şi Florea Mitrache la Popasul Româneşti?

— Da! spuse maiorul, cu dezinvoltură.

— Şi, de ce nu m-aţi arestat atunci? ...

— Voiam să descopăr şi alţi eventuali complici. Dar în zadar ... Şi ca să fiu drept, aşteptam să se producă ceva în vila Veronescu. Flerul meu îmi spunea că aţi uitat ceva acolo, improviză maiorul. Este adevărat? ...

— Aveţi o minte mare, domnule maior. Îmi pare rău că întîmplarea a dat dosarul meu pe mîna dumneavoastră.

— Mă flatezi, domnule Hăţ! Dumneata ai comis cîteva greşeli elementare în lanţ şi era firesc să merg la sigur.

— Vă referiţi la atacurile din cele cele două seri?

— Exact! Ca să fiu sincer, cred că ne-ai desconsiderat prea mult. Ajungea o singură lovitură. De ce trei?

— Pentru că prima dată trebuia să intru în curtea lui Florea Mitrache să caut un pistol îngropat. Şi atunci l-am ... adormit, pe cel care supraveghea stada. Dar nu l-am lovit decît o dată şi nu prea tare. Apoi, a doua oară, cînd am venit prin strada vecină, sărind gardul la Mitrache, am nimerit peste caloriferist. Trebuia să-l neutralizez, aveam nevoie de o sumă frumoasă care se afla în casa savantului. Ne-

șansa doamnei Veronescu a fost să vină exact cînd eu răscoleam sertarele. Ce era să mai fac?! ... Nu înțeleg însă, cum de mi-ați luat urma, că folosisem pantofii caloriferistului, îmbibați de păcură, și lucrasem cu mănuși?! ...

Maiorul își notă ceva. Îi răspunse apoi lui Carol Hăț:

— O bucată de ciocolată, domnule Piu, scăpată de dumneata în centrala termică, aceasta a fost „cheia".

— A, da, mîncasem o ciocolată cu lapte.

— Parcă era o ciocolată Ciucaș, de 1,60 lei!

— Da, posibil, nu mai rețin!

— Și banii luați de la doamna Veronescu, i-ai ascuns, pe undeva, pe lîngă Pîrîul Rece?

— I-am cheltuit într-o singură noapte cu o amică, domnule maior! N-am găsit decît vreo 4000 de lei. O nimica toată! Uite din ce mi s-a tras mie sfîrșitul! ...

— În București v-ați petrecut noaptea?

— Nu, am fost pe Valea Prahovei! O iubire veche! ...

— Pe savant cum l-ați convins să părăsească țara?

— Ușor! L-am adormit! 24 de ore nu se putea scula după hapurile ce i le administrasem. Și în maxim 12 ore Mitrache trecea granița cu „balotul amestecat în containerele din imensa mașină. Dacă v-am spus sincer, totul, domnule maior, credeți că pedeapsa va fi mai blîndă?

Dan Adamache îl privea contrariat. Omul acesta atît de periculos nu opusese nici o rezistență. Povestise totul de parcă i s-ar fi acordat un premiu pentru cele comise de el. Aparent deconectat, maiorul îl suspectă pe furiș. Hăț fuma plictisit parcă de viață, de tot. Și cît de falnic intrase în birou.

— Mai vedem noi ce se va întîmpla! răspunse Adamache într-un tîrziu. Deocamdată, vei fi condus la camera 14. Te voi chema eu.

*

... Era ora 15 și 20 de minute. „Nord Orient Expresul mai avea de stat un sfert de ceas în București. Într-unul din compartimentele vagonului patru, lîngă fereastră, un bărbat în floarea vîrstei, cu ochelari de soare, răsfoia neatent un L'Humanité. Privirile îi alergau neliniștite spre peron și spre culoarul vagonului. Locul 33 rămăsese liber și la difuzorul Gării de Nord se anunța plecarea trenului. Cînd mai erau exact două minute pînă ca impiegatul să dea drum liber Dieselului electric, bărbatul cu ochelari de soare tresări puternic. Ieși grăbit din compartiment și se îndreptă spre una din ușile de urcare. O femeie distinsă, îmbrăcată elegant după ultimul „Vogue", tocmai își urcase valiza din piele neagră în dreptul ușii vagonului. Bărbatul cu ochelari luă brusc geamantanul și coborî. Femeia încremeni.

— Duduie Rodica Vadu, îi șopti confidențial bărbatul, nu acesta este trenul dumneavoastră!

— Cred că mă confundați, domnule! aproape că se răsti dentista, ducînd nervoasă mîna spre valiză.

— Vă rog să mă urmați cu toată discreția. E în avantajul dumneavoastră! Nu cred că v-ar conveni să traversați gara cu cătușe la mîini, mai zise Marius Coste.

Femeia îl urmă cu un aer revoltat: „Vă cam bateți joc de oameni, o să răspundeți pentru abuzul acesta! ... Urcară într-o mașină care-i aștepta la ie-

șirea dinspre bulevardul Dinicu Golescu. Peste zece minute, Rodica Vadu intra însoțită de procuror în biroul maiorului.

— Bănuiesc că s-a comis o mare greșeală, domnule Adamache, încercă dentista să-și impună cît mai repede punctul de vedere.

— Probabil, duduie Vadu! Pînă una alta, poate vreți să ne dați geanta dumneavoastră.

— Numai geanta?! . . .

— Nimic altceva! . . .

— Vă credeam mai cavaler, domnule maior!

— Și eu vă credeam altfel!

Rodica Vadu întinse cu greu poșeta ei din piele verde de șarpe. Maiorul scoase o pudrieră, o oglindă, o batistă, un rimel, o sticluță cu tuș, pașaportul, o mică cutie din plastic, un stilou, o agendă.

— Unde aveți microfilmele, duduie Vadu?

— Nu permit să mă tratați ca pe un infractor, tovarășe Adamache! se răsti dentista.

— Dacă nu vreți să ne spuneți dumneavoastră culpa va fi mai grea. Dar, mă rog! Marius, verifică tu pudriera, vezi că fundul mi se pare cam gros. Eu am să cercetez pereții poșetei.

În cîteva clipe pudriera din aur se desfăcu și șase foițe din celuloid fluturară pe masa maiorului.

— Ce spuneți, duduie Vadu? Cu siguranță că cineva a vrut să vă facă un rău! . . .

Rodica Vadu clipea nervos, furioasă.

— Eu nu știu nimic! se revoltă ea. N-am nici un amestec în toată treaba asta. E o înscenare! Protestez! . . .

— Parol?! . . . întrebă ironic Marius Coste.

— Pot fi cel mult un complice!

— Știți că noi avem o vorbă românească: ori furi, ori ții sacul, totuna e! Oricum, e bine că începeți să vă apropiați de adevăr. La început negați complet, acum sînteți complice! E un progres, trebuie să recunosc! Semn că ne vom înțelege curînd.

— Simple speculații de-ale dumneavoastră!

— Zău, duduie Vadu? Scuzați-mă, dar dincolo de pretinsele speculații sînt multe lucruri care vă acuză.

— Scorneli! Vă trebuie un Acar Păun și m-ați găsit pe mine. Altfel vă pierdeți salariile, ăsta-i adevărul, domnule maior. Tot ce spuneți dumneavoastră despre mine sînt simple scorneli! . . .

— Ioana Veronescu susține contrariul!

Dentista holbă ochii. Găsi însă un zîmbet prefăcut cu care să pareze atacul maiorului.

— Eu am o părere foarte bună despre doamna Veronescu.

— Din nefericire, și dînsa avea o părere foarte bună despre dumneavoastră.

— De ce credeți că nu mai are?

— Pentru că ieri i-ați dat întîlnire la dumneavoastră acasă și ați făcut-o să vină degeaba.

— A venit mai devreme decît trebuia!

— Unde, duduie Vadu?

— Cum, unde? La mine acasă!

— Credeam că a venit mai devreme decît trebuia la dînsa acasă. Altfel, nu vă obliga să o loviți atît de tare încît să o lăsați fără cunoștință.

Rodica Vadu păli. O transpirație rece îi apăsă fruntea. Își aprinse o țigară. Încercă să-și ordoneze puțin gîndurile agitate de tensiunea momentului. Zîmbi leneș, prin rotocoalele de fum.

— Vă contrazic, domnule maior!

— Iar faptele vă contrazic pe dumneavoastră!
— Fapte?! ...
— O, sfîntă inocenţă! ... Fapte, duduie Vadu, fapte!
— Eu nu recunosc nici un fapt! N-am comis nimic în afara legii! Şi vă rog să lămurim odată ce doriţi de la mine!
— Să ne mărturisiţi adevărul! Atît! Să ştiţi că noi putem şi aştepta! Dar, vă punem în temă, că avem de pe acum foarte multe probe şi mărturii ...
— Domnule maior, la ora asta eu trebuia să fiu în tren spre Cehoslovacia şi R.D. Germană, iar dumneavoastră mă reţineţi aici pentru că vreţi să fabricaţi nişte vinovaţi!
— Eu credeam că trebuie să fiţi în tren spre Austria şi Elveţia, duduie Vadu. Aceşti dolari găsiţi în căptuşeala poşetei, peniţa Redis şi tuşul negru îmi spun că voiaţi să-l imitaţi pe George Dîmbu.
— E o calomnie! Mă confundaţi cu ticăloşii dumneavoastră de toate zilele! Altceva nu mai ştiţi, în fiecare om vedeţi un infractor, refuzaţi să gîndiţi şi nu vă pasă că mă calomniaţi.
— Şi filmele experienţelor din domeniul cancerului tot o calomnie sînt?
— Nu ştiu nimic despre aceste filme!
— Carol Hăţ susţine contrariul. Vreţi să-i citiţi declaraţia? insinuă maiorul, întinzîndu-i o hîrtie oarecare.
Ochii dentistei scînteiau de ură.
— Bestia, ştiam că n-o să-şi ţină gura.
— E alături, duduie, şi v-ar putea auzi!
— Ticălosul! zise dentista ca pentru ea. Mi-a promis că, dacă va fi nevoie, se va sacrifica pentru mi-

ne, pentru iubirea noastră. Să crezi în cuvîntul de bărbat! ...
— Duduie Vadu, specula maiorul momentul, inginerul Piu susţine chiar că dumneavoastră aţi fi ticluit această poveste cu Vasile Bloţ şi răpirea savantului.
— Asta ca să mă înfunde pe mine pînă la gît, nemernicul!
Rodica Vadu rămase un timp îngîndurată, fără să mai răspundă la vreo întrebare. Maiorul intui pericolul. Femeia se gîndea că afirmaţia cu mărturisirile lui Hăţ ar putea fi un truc al miliţiei. Şi atunci maiorul, anticipînd mişcarea, ca un şahist versat, ieşi din birou. Îl aduse pe Carol Hăţ în faţa uşii, o întredeschise, atît încît cei doi să se vadă şi îi şopti ironic inginerului:
— Dînsa susţine că sînteţi un ticălos. O cunoaşteţi cumva? întrebă maiorul cu vădită ironie.
Carol Hăţ făcu eforturi vizibile să nu izbucnească într-o cascadă de înjurături. Scăpă totuşi printre dinţi: „Tîrfă ordinară", şi uşa îi despărţi rece.
Cînd reveni, maiorul o găsi pe Rodica Vadu spăşită, cu ochii învolburaţi. Adamache se afla la timonă, avea toate datele jocului şi nu-i mai trebuia decît recunoaşterea de către făptaşă. Dar ştia că şi în această linie dreaptă trebuia să-şi dozeze reacţiile, să se muleze perfect pe psihologia inculpatei. Aşa încît, după ce-i oferi şi Rodicăi Vadu o cafea şi o ţigară, o întrebă:
— Cînd te-ai gîndit la „afacerea Veronescu", duduie Vadu? Răspunde-mi, însă, numai dacă poţi fi sinceră.
Doctoriţa începu un monolog lung ca o spovedanie, vrînd parcă să se mai elibereze de coşmar:

— Odată am fost cu Piu Hăţ la Slănic-Moldova. El a oprit pe şosea pentru un cunoscut. Era Vasile Bloţ. M-a uimit asemănarea dintre savant şi Bloţ. Nu i-am spus nimic lui Piu, dar peste vreo lună, după o noapte de dragoste, i-am mărturisit. El mi-a zis atunci că întîmplarea asta ne-ar putea aduce bani frumuşei. Şi a insistat să-l cunoască pe Veronescu. Cum să i-l prezint însă, că nici eu nu prea discutasem cu doctorul Veronescu?! Dar cum făceam parte din anturajul intim al lui Tiberiu Veronescu, l-am luat într-o seară şi pe Piu cu mine la o partidă de remi şi l-am prezentat drept verişorul meu. Tibi mă curta, Piu era puţin cam gelos şi ambii au înţeles că ceva nu-i în regulă. A doua zi, Tibi m-a repezit la telefon. Am rămas însă, în continuare, în relaţii bune cu doamna Veronescu, care mă simpatiza. Piu rămăsese şi el uluit de asemănarea dintre Bloţ şi savant, şi mi-a impus să ţin legăturile cu familia Veronescu. Eu îl iubeam şi nu-l puteam refuza. Asta se petrecea acum un an şi jumătate. Într-o zi, peste vreo două luni, Piu m-a chemat la el acasă ca să-mi prezinte pe cineva. Era Florea Mitrache, pe care-l ştiam de la Tibi, de vreo doi ani. Ică Mitrache fusese căutat în Italia de fostul lui vecin George Dîmbu, care i-a propus o afacere mare. I-a indicat să ţină legătura cu Carol Hăţ, pe care-l cunoscuse mai înainte prin intermediul soţiei sale, una din fostele amante ale lui Piu. George Dîmbu ne oferise şi o soluţie excelentă: ne procura nişte pastile străine „Antrenyl", ce calmează durerile spasmodice. Noi le pisam şi le puneam în mici săculeţe de celofan. Le luam la un preţ de nimic şi le vindeam apoi contra unor sume foarte mari ca medicamente împotriva cancerului. Cu gîndul la minuni, oamenii cumpărau zeci şi sute

de pacheţele miraculoase. Prafuri obişnuite! Profiturile m-au sedus imediat, Mitrache n-a rezistat nici el tentaţiei, mai ales că Piu Hăţ îl avea la mînă cu un chiuretaj ilegal.

— La ce preţ vindeaţi? o întrerupse indignat maiorul.

— Două sute cincizeci-trei sute de lei pacheţelul. Mitrache descoperise şi el sursa Antrenylului şi afacerea mergea excelent. Eu lansam zvonuri la policlinică despre miraculosul medicament, Ică făceta reclamă prin ţară, în curse, Piu pe şantier. George Dîmbu ne pusese însă o condiţie. Ne oferise acest mijloc de profit, numai şi numai să i-l ducem pe savant cînd va fi aproape de „marea descoperire" a medicamentului împotriva cancerului. Dar noi prinsesem gustul miilor în serie şi nu ne împăcam defel cu gîndul ca Petre Veronescu să ajungă la „descoperirea secolului", cum a denumit-o presa. Eu şi cu Piu l-am răpit pe savant, dar ne-am dat seama că va fi foarte greu să-l scoatem din ţară, după răpire nici nu mai intenţionam aşa ceva.

Dan Adamache asculta cu oroare monologul dentistei. Îşi dădea seama că inginerul Hăţ minţise cu dezinvoltură, derutînd şi luînd toate asupra lui pentru a o salva pe Rodica Vadu, pe care o mai iubea.

— Dealtfel, continuă dentista, dacă dumneavoastră nu mi-aţi fi dat acel telefon, întrebîndu-mă: „Doamnă doctor, la ultima şedinţă i-aţi terminat lui Petre Veronescu două plombe laterale! Jos sau sus?", savantul ar fi fost astăzi mort. Atunci, însă, eu am dat alarma şi Piu, deghizat într-o bătrînă, v-a urmărit în cimitir, dezgropînd cadavrul lui Bloţ. Intrasem în alertă generală.

— Tocmai din acest motiv nu înţeleg ce rost mai avea să-i duceţi microfilmele lui George Dîmbu?

— Aveam nevoie să depunem o garanţie pentru a ne mai finanţa în Elveţia! Noi i-am spus că va fi foarte greu să-l scoatem pe savant din ţară. În cele din urmă voiam să-l lichidăm pentru ca afacerea noastră cu prafurile să nu eşueze. Vă daţi seama ce ar fi însemnat pentru mine şi Piu vînzarea în farmacii a unui medicament eficace în tratarea cancerului! . . . Cum George Dîmbu, dirijat şi el de un anonim mai mare, ne presa mereu să-i ducem „materialul", l-am mai ţinut în viaţă pe Veronescu, sperînd că îşi va reaminti cît de cît de experienţele sale. Descoperirea substituirii ne-a obligat însă să-l folosim în alte scopuri. Adică pentru înregistrarea benzii de magnetofon expediată prin Mitrache în Italia, unde l-a aşteptat George Dîmbu, care a încercat să vă deruteze decisiv. Aflînd de impasul în care am intrat, George Dîmbu a acceptat pentru moment şi acele microfilme.

— De aceea dumneata ai fost la un pas de a lichida trei oameni: pe Marcel Dori, pe Mihai Todea şi pe Ioana Veronescu.

— De unde v-aţi dat seama că eram eu?

— Pentru că ai aplicat cîte două lovituri. Carol Hăţ, care a vrut să te salveze — poţi să o afli acum — a luat toate faptele asupra sa, mărturisind că îi era suficientă o singură lovitură. Ajungea! Dumneata, ca femeie, cu un oarecare complex, ai aplicat însă şi o a doua lovitură pentru siguranţă. Cu destul succes! Ca să fiu sincer, prima dată n-am ştiut că eşti dumneata. E drept, una dintre „victimele" dumitale reţinuse că, înainte de a fi lovit, a văzut parcă o femeie în spatele lui. Afirmaţia însă spunea prea puţin! A doua oară, cînd am descoperit şi ingeniosul tunel, am ajuns la dumneata datorită unei bucăţi de ciocolată Ciucaş, scăpată probabil din neatenţie. Cînd te-am vizitat eu ultima dată la policlinică, mîncai tot ciocolată Ciucaş! . . . Totuşi, şi aşa ai lucrat foarte bine. Ai purtat pantofii caloriferistului, iar afară, în curtea dinspre strada Arad, ai folosit tot încălţăminte bărbătească. Numai că bucata aceea neînsemnată de ciocolată, muşcată de dumneata la jumătate, păstrase mulajul dinţilor. Firesc, te-am descoperit foarte uşor. Mai ales că primul semn de întrebare încolţise în mintea mea cînd te-am sunat de la Arcul de Triumf şi te-am întrebat de plombele doctorului Veronescu. Cîteva clipe ţi-ai pierdut respiraţia, atunci, şi mi-ai răspuns cu voce foarte şovăielnică, speriată. Te-aş întreba şi eu ceva: de ce a trebuit să-l faci inofensiv pe Marcel Dori, în noaptea aceea ploioasă?

— Pentru că urma să-l transportăm pe savant din strada Dornei. Drogat cu Amital, el a dormit cîteva zile bune în tunel. Chiar şi atunci cînd aţi făcut percheziţia în casa lui Mitrache, tot acolo se găsea. Aflînd despre deshumarea de la Bellu, ne era foarte limpede că apele sînt tulburi şi trebuie să-l ducem pe Veronescu departe de „zona minată". Şi, atunci, cu microbuzul luat de la Piu de pe şantier să nu fie văzut de nimeni, eu l-am dărîmat pe cel care m-ar fi putut observa, cu o lovitură tare. Piu şi cu Dîmbu au intrat în curte, eu am dus maşina mai departe, am făcut un ocol pe strada cealaltă, ca să nu o remarce cineva în faţa curţii lui Mitrache, am revenit, am urcat pendula cu savantul adormit în ea, şi ne-am oprit la un prieten de-al lui Piu, pe lîngă Otopeni.

— Ai spus Dîmbu? Şi el v-a ajutat?

— Da, Dîmbu cel bătrîn! Piu l-a ademenit și pe tatăl lui George, promițîndu-i că, dacă ne ajută, îl va duce și pe el în Elveția. Și bătrînul a crezut, ca și mine dealtfel! De asta l-a și obligat să plece în satul lui, lîngă Rîșnov, ca să nu bată la ochi în strada Dornei.

— Și savantul?

— De savant eu nu mai știu nimic! Nu știu dacă nu l-a lichidat Ion Dîmbu. Normal trebuia să-i facă de petrecanie cînd l-aș fi sunat eu din Austria sau Elveția, unde aș fi ajuns tot prin falsificarea pașaportului. Dar ultimele dispoziții ale lui Piu în privința savantului nu le mai cunosc...

— Ideea cu transportarea doctorului Veronescu la Rîșnov în mașina dumitale a cui a fost?

— A mea! I-am spus lui Piu că e mai bine să-și lase Dacia lui parcată în fața blocului, pentru a vă deruta. Știam că îl urmăriți, o trăsesem de limbă pe Ioana Veronescu!

— Și ne-ați derutat, trebuie să recunosc! Am înțeles pînă la urmă trucul. Cît despre soția savantului să nu crezi că ai reușit să o tragi de limbă! Noi am sfătuit-o să-ți mărturisească că-l suspectăm pe un anume Carol Hăț. Prietenia dumitale mi s-a părut cam ciudată, avînd în vedere diferența de vîrstă. Oricum, femeia aceasta a crezut în dumneata cu o naivitate care putea să-i fie fatală.

...Dan Adamache apăsă pe un buton. Se deschise ușa pe unde intrase Rodica Vadu. La interval de un minut apărură Florea Mitrache, Ion Dîmbu și Carol Hăț. Se priviră toți patru cu ură. Maiorul apăsă alt buton. O ușă mascată, din dreapta, se deschise încet. Cîteva secunde de așteptare și apăru cu pași apăsați savantul Petre Veronescu. Îi fixă cu dispreț

pe cei care se gîndiseră să îl omoare. Carol Hăț Rodica Vadu, Ion Dîmbu și Florea Mitrache se chirciseră pe scaune, cu capetele căzute, ca niște figurine de plumb, fără respirație, fără grai.

— Dacă dumneavoastră n-ați fi lăsat în mod ostentativ cît mai multe amprente în Dacia roșie B-2530 a Rodicăi Vadu, n-am fi ajuns să ne întrebăm unde ne poate duce drumul pe la Pîrîul Rece, se auzi glasul maiorului. Ne-ați ajutat enorm, tovarășe Veronescu! Și cu înregistrarea pe acea bandă, și cu amprentele! Altfel, ticăloșii aceștia v-ar fi sacrificat numai și numai pentru a vinde niște prafuri ordinare drept medicamente împotriva cancerului, speculînd naivitatea unor bolnavi ajunși în pragul disperării.

— Eu n-am făcut decît să-mi apăr viața pînă la ultima iluzie. Meritul e al dumneavoastră, tovarășe maior, și al colaboratorilor dumneavoastră. În zilele acelea de tortură, cînd am zăcut în tunel ca într-un cavou, în clipele reci cînd cu țeava pistolului fixată în ceafă citeam la microfon un text ticluit de acești nemernici, singura mea speranță erați dumneavoastră, pe care nu vă cunoșteam, dar în care credeam. Nici acum nu-mi vine să cred că această doctoriță, la care soția mea ținea ca la un om adevărat, a putut să mă lovească cu atîta brutalitate, că vecinul Ion Dîmbu s-a purtat așa de barbar, acolo, lîngă Rîșnov, unde m-ați găsit în acea pivniță rece acum cîteva zeci de ore, ca să nu mai vorbesc despre inginerul Hăț care-mi rînjea tot timpul, întrebîndu-mă cu cinism cum vreau să fiu omorît: lovit în cap, împușcat sau otrăvit?! Iar dacă dumneavoastră n-ați fi acționat cu atîta perspicacitate și decizie, atunci, cu siguranță că astăzi sau

în cel puţin cîteva zile aş fi fost găsit mort prin cine ştie ce văgăună. Pentru că erau hotărîţi să mă lichideze, nimeni nu avea nici un scrupul! . . .

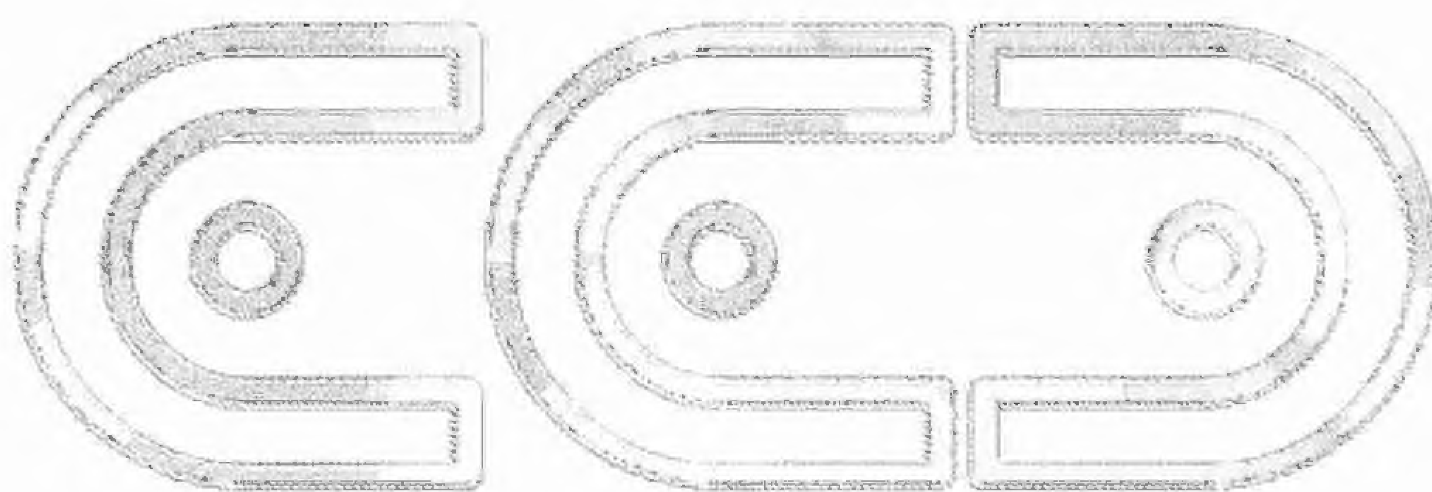
. . . O linişte dureroasă stăpînea încăperea. Se auzea doar ploaia cum spală natura de toamnă, de frunze moarte şi de uscături. Cei patru acuzaţi clipeau greu, obosiţi. Savantul îi studie pentru ultima oară, cu dispreţ şi mîhnire. Dădu din cap, într-un zîmbet rece, pornit din milă. Îşi luă rămas bun de la maior şi procuror, mulţumindu-le încă o dată pentru salvarea vieţii, lui. În uşă se opri o clipă şi aruncă o privire spre Carol Hăţ:

— Domnule inginer, pe sora dumitale tot eu sper să o vindec de cancer! . . .

Redactor: ANA MARIA BOARIU. Tehnoredactor: L. HLAVATHY. Apărut: 1976. Bun de tipar: 8.V.1976. Comanda nr. 1414. Coli de tipar: 4,5. Hîrtia: tipar înalt B 60 g/m². Format: 32/70×100. Tiraj: 100.000+90. C. Z. pentru biblioteci: 859.0—31. Tiparul executat sub comanda nr. 151/1976 la Întreprinderea Poligrafică Cluj — Municipiul Cluj-Napoca str. Brassai nr. 5—7. Republica Socialistă România

Scanare și prelucrare digitală

de

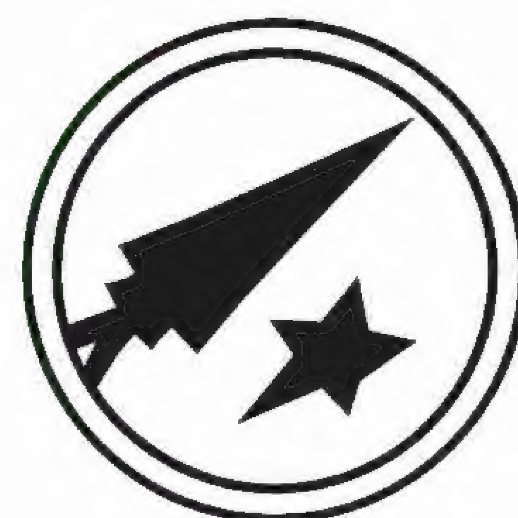

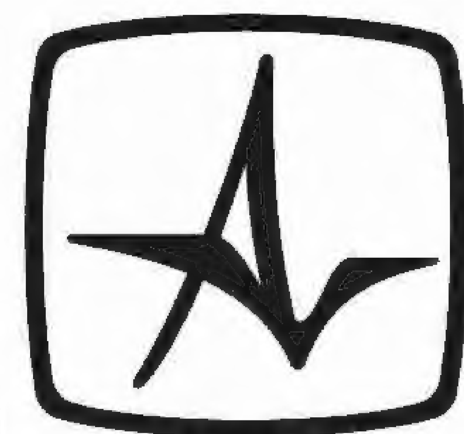
Anonim

și

CAT Graur

Antwerpen

2023

